

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*He's shameless and he
screws anyone he wants.*

Shameless

MICHELLE HORST

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Shameless

MICHELLE HEARD

Telif Hakkı © 2018 M.A. Heard tarafından alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği ticari olmayan diğer belirli kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Gerçek kişilerle, nesnelerle, yaşayan veya ölmüş kişilerle, yerlerle veya olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımcısı: Letitia Hasser, RBA Designs

LÜTFEN DİKKAT:

Michelle *Horst* olan soyadımı değiştireceğim.
Michelle *Heard*'e.

Laura, Leeann, Kelly, Kristine ve Morgan.

Bu senin için.

*Sinek kuşlarının kanatları uçarken sonsuzluk sembolünü oluşturur.
Dayanıklılığı, uyumluluğu temsil ederler ve aynı zamanda hayata oyun ve
neşe getirirler.*

BÖLÜM 1

EVİE

(On yedi yaşında.)

O günkü işlerimi bitirdikten sonra yorgun bedenimi Sandra ve Wendy ile paylaştığım yatak odasına sürüklüyorum. Sandra işten gece üçte dönecek ve Wendy çoktan uykuya dalmış. Sandra benden iki hafta büyük ve geçen hafta on sekiz yaşına bastığında çalışmaya başladı. Yarın *Moonlight Ranch*'e taşınıyor.

Gelecekte beni nelerin beklediğini düşünmek bile içimi tiksintiyle dolduruyor. O cehennem çukurunda çalışmaya başlamama da sadece bir hafta kaldı.

Eric ve Charlotte kurnaz ve hilekârdır. Ne zaman teftişe gelseler sosyal yardım hizmetlerini kandırma sanatında ustalaşmışlardır. Ev her zaman temizdir ve evde hiçbir iş yapılmadığından emin olurlar. Her şey çiftlikte ve sadece geceleri oluyor. Gündüzleri sıradan bir sığırcı çiftliği gibi işliyor. Burada yaşamaya gelen çocukların çoğu şanslı, çünkü gündüzleri çiftlikte çalışabiliyorlar. Yine de, çekici olanlar Charlotte tarafından geceleri tüm kızlarla birlikte çalışmak üzere seçiliyor.

Dışarıdan bakıldığında her şey normal görünüyor. Eric ve Charlotte düzenli olarak bağışta bulunuyorlar ve toplum tarafından saygı görüyorlar. Paranın pek çok şeyi satın alabileceğini öğrendim. Onlarla yaşamaya ilk başladığımda beni bile kandırmışlardı. Williams ailesinin yanına yerleştirildiğimde şanslılardan biri olduğumu düşünmüştüm. Daha on üç yaşındaydım ve hâlâ kendime ait diyebileceğim bir aile bulacağıma dair umudum vardı.

Bir aile yerine, bizi ucuz işgücü olarak kullanan canavarlar buldum ve on sekiz yaşına geldiğinizde seks işçisi olmaya zorlanıyorsunuz.

Eric ve Charlotte herkesi aziz olduklarına inandırabilirler. Akıllılar, sapık müşterilerinin reşit olmayan kızlara dokunmasına asla izin vermiyorlar. Ama 18 yaşına girdiğimizde, her şey biter. Ya onlar için çalışmaya başlarsınız ya da hiç düşünmeden soğuk sokaklara atılırsınız. Bu kadar çok kızın kalmayı seçmesi beni hala şaşırtıyor.

Yorgun olmama rağmen uyuyamıyorum. Sandra çalışmaya başladığından beri gecelerimi on sekizinci yaş günüm için endişelenerek geçiriyorum.

Kaçmayı planlıyorum. Fahişe olarak yaşamaktan kendimi kurtarmak için yapabileceğim tek şey bu. Sapık bir ihtiyarın bana dokunduğunu düşündükçe tiksintiyle ürperiyorum.

Şimdiye kadar çamaşır makinesinin arkasına biraz yiyecek saklamayı başardım. Sokakta yaşamaya başladığımda yiyeceğin uzun süre dayanmayacağını biliyorum ama şu anda en büyük endişem nerede yaşayacağım. Evsiz kalmaktan ölesiye korkuyorum ama bu, sayısız erkeğin hayatımın geri kalanında bedenimi istedikleri gibi kullanmaları korkusuyla kıyaslanamaz bile.

Kaçmaktan başka çarem yok.

Kendimi umutsuz hissediyor ve geleceğimin beni nelerin beklediğinden korkarak küçük bir bohçanın içine kıvrılıyorum.

Yabancılaşmış. Kendimi nasıl hissettiğimi anlatan tek kelime bu. Hayat tarafından sevilmiyor ve göz ardı ediliyorum, eğer herkes tarafından küçümsenmek için yaratılmışsam neden doğduğumu merak ediyorum. İnsanlar ya beni görmezden geliyor ya da bana küçümseyerek bakıyor.

Sokaklardaki ilk haftamda uyuyamayacak kadar korkuyordum. Yoluma çıkan her insan potansiyel bir tehditti. Birkaç hafta öncesine kadar en büyük korkum tecavüze uğramaktı. Yanılmışım. Yalnızlık açık ara en büyük korkum haline geldi. Eric ve Charlotte'un yanına aldığı diğer çocuklarla hiçbir zaman yakın olmadım ama en azından orada yaşarken yalnız değildim.

Beni önemseyen tek bir kişi bile yok. Yeryüzünden kaybolsam kimse fark etmez.

Hiç var olmayabilirim de. Bu farkındalık yıkıcı. Hiç beklemediğim bir anda beni birbiri ardına sakatlayan darbeler vuruyor. Bu düşünce uykuya daldıktan dakikalar sonra beni uyandırıyor ya da yolda yürürken bana çarpıyor.

Hayatta olduğumu hatırlatan tek şey ağrıyan karnım. Yediğim son düzgün yemeği hatırlayamıyorum. Kaçmadan önce çaldığım yiyecekler buradaki ikinci günümde alınmıştı. İş ararken bir çöp konteynerinin arkasına saklamıştım. İş bulana kadar kalabileceğimi düşündüğüm sokağa döndüğümde, iki adam eşyalarımı karıştırıyor, hepsini kendi aralarında paylaşıyorlardı. Benden çok daha iriydiler ve hayatımdan endişe ettiğim için sadece yanımdaki çantayı alıp kaçmaktan başka çarem yoktu.

Çaresizlik içimi ürpertiyor ve bir an için restoranların yakınındaki çöp bidonlarını aramayı düşünüyorum ama sonra yanlışlıkla başka bir evsizin alanına izinsiz girdiğimde yediğim dayacağı hatırlıyorum. Bu da çabucak öğrendiğim başka bir şey. Yoksunluk insanı vahşileştiriyor.

İnsanlar. Sokaklarda başka birine bakacak olursanız sizi parçalara ayırırlar.

Öne doğru eğilip kollarımı belime sararak soğukla savaşıma çalışıyorum. Kütüphanenin tuvaletine gizlice girmeye çalıştım ama güvenlik beni yakaladı. Sert bir uyarıyla dışarı atıldım. Daha kötüsü de olabilirdi. Beni tutuklatmadıkları için şanslıydım. Ayrıca gece boyunca açık kalan dükkanların koridorlarında bir aşağı bir yukarı yürümeye çalıştım ama dayanılmaz bir hal aldı. Tüm o yiyecekleri görmek ve yiyememek tam bir işkenceydi.

Eric ve Charlotte'a geri dönmeyi düşündüm ama neye geri döneceğimi düşündüğümde ölmeyi tercih ederim. Bir pezevenk ve fahişesinin merhametine kaldığımda sadece iki seçeneğim vardı. Ya geçimimi sağlamak için bacaklarımı açmakla meşgul olacaktım ya da gidecektim. O günün geleceğini hep biliyordum ama hiçbir şey beni sokaklarda yaşamamanın ne kadar tehlikeli olduğuna hazırlamamıştı.

Double D's Temizlik Hizmetleri yazan tabelaya bakıyorum. Sessiz bir dua ederek kapıyı açıyorum ve resepsiyon alanına giriyorum. Yakında bir iş bulamazsam ne yapacağımı bilmiyorum. Öyle bir noktaya geldim ki, striptizci olarak bile çalışmayı kabul edecek kadar çaresizim.

Bölüm 2

RHETT

(On dokuz yaşında.)

İnsanlar sizi sevdiklerini söylerler, ama aslında demek istedikleri, onlara kendilerini nasıl hissettirdiğinizi ya da sizden neler alabileceklerini sevdikleridir.

Ailemin öldüğü gün öğrendiğim ders buydu. Eğer bay olmasaydı. Hayes, Mia ve benim gidecek hiçbir yerimiz olmazdı.

Ailemiz sahip olduğumuz az şey için çok çalıştı. Çok para yoktu ama sevgi vardı. Kahretsin, en iyi aileye sahiptik. Onları özlemediğim bir gün bile geçmedi.

Ben babama benziyorum, Mia ise annemin tıpatıp aynısı. İkimizin de saçları siyah ama Mia annemin çarpıcı yeşil gözlerine sahip. Benim gözlerim koyu renk, ruh halime bağlı olarak bazen kahverengi bazen de siyah. Kız kardeşim benim tam tersim. Benim büyük olduğum yerde o küçüktür, bu da benim korumacı tarafımı daha da ortaya çıkarır. Mia için yapamayacağım şey yok.

Ailemiz öldüğünde bizi alabilecek bir ailemiz vardı ama Mia ve ben onlar için yükten başka bir şey değildik. *Ailemiz* bize yük olmayı göze alamazdı. Ta ki Bay Hayes devreye girene ve sözde ailemiz birdenbire bizimle yeniden ilgilenmeye başlayana kadar. Bay Hayes için çok minnettarım.

Hayes. Maddi olarak gönlümüzün istediği her şeye sahiptik. Benim için harika bir baba figürüydü.

Ama Mia'nın bundan daha fazlasına ihtiyacı vardı. Bir anneye ihtiyacı vardı. Ergenlikle mücadele ederken bir gecede Mia'nın koruyucusu oluverdim. Artık birinin oğlu değildim. Bay Hayes mükemmel bir baba figürü olsa da, aynı anda hem Mia'nın annesi, hem babası, hem de ağabeyi olmak zorundaydım. Bay Hayes'le bağ kurmak benim için Mia'yla bağ kurmaktan daha kolaydı.

Mia'nın bir anneye ne kadar çok ihtiyacı olduğunu fark ettiğim günü asla unutmayacağım.

Yatak odamın kapısını açıyorum ve Mia'nın yatağında oturduğunu görünce kaşlarımı çatıyorum. Bana bakarken çenesi titremeye başladı.

"Sorun nedir?" Kapıyı arkamdan kapatırken soruyorum.

Başını sallıyor ve tekrar ellerine bakıyor.

Yanına oturuyorum ve başımı eğerek gözlerini yakalamaya çalışıyorum.

"Bana söylemezsen daha iyi hale getiremem."

"Bugün başladı," diye fısıldıyor gözyaşları dökülmeye başlarken. "Ne başladı?"

Hıçkırıkları minik bedenini titretirken anlayamadığım bir şeyler mırıldanıyor.

"Az önce ne dediğini duymadım," diyorum elimi omzuna koyup onu biraz rahatlatmaya çalışırken.

Bana bakıyor ve yüzünde üzüntü ve gariplik karışımı bir ifade var.

"Adet dönemim," diye fısıldıyor. Daha çok ağlarken elleriyle yüzünü kapatıyor. Onu bu kadar üzgün görmek kalbimi kırıyor.

Ailemiz ölmeden önce Mia'yla bu konuşmayı yapmayı düşünmek bile beni çıldırtırdı. Kahretsin, beni hâlâ korkutuyor ama bunu bir kenara itiyorum. Onu kucaklıyorum ve yavaşça sırtını okşarken başının tepesine bir öpücük konduruyorum.

Nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum. Onu eczaneye götürüp ihtiyacı olanı almasına izin mi versem?

"Sorun yok." Derin bir nefes alıyorum ve onu geri itiyorum. Parmağımı çenesinin altına sokup bana bakması için yukarı doğru itiyorum. "Bunu çezeceğiz."

"Ben hallettim. Okuldan eve dönerken markete uğradım," diyor biraz sakinleşmeye başlarken.

"Okulda mı oldu?" Kahretsin, berbat bir şey olmalı.

Başını salladı. "Rebecca bana yardım etti."

Çok küçük ve üzgün görünüyor, bu yüzden kollarımı tekrar ona doluyorum ve daha iyi hissetmesini sağlayacağını umarak ona sarılıyorum.

"Annemi ne kadar özlediğimi fark etmemi sağladı," diye fısıldıyor göğsüme doğru.

"Ben de onları özliyorum." Tek söyleyebildiğim bu.

"Sence hiç kolaylaşacak mı?" d i y e soruyor gözleri dolu dolu bana bakarken.

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum.

Kollarını belime doluyor ve yüzünü göğsüme bastırıyor. "Sana sahip olduğum için çok mutluyum, Rhett. Yeterince söylemediğimi biliyorum ama teşekkür ederim.

Benimle ilgilendiğin için teşekkür ederim," diye fısıldıyor.

"Seninle her zaman ilgileneceğim" diye fısıldarken ona daha sıkı sarılıyorum. Başımı eğiyorum ve gözlerini yakalıyorum, böylece ciddi olduğumu göreceksin, "Senin ihtiyaçlarını her zaman kendiminkilerin önüne koyacağım. Geleceğimizin ne getireceğini bilmiyorum ama söz veriyorum, her adımında yanında olacağım."

Mia'ya verdiğim sözü tutmadığım tek bir gün bile olmadı. Benim için önemli olan tek kız o. İlişkilere girmiyorum çünkü bir kızın Mia ve benim arama girmesi riskini göze alamıyorum. Bir de çoğu kızın altın avcısı olduğu gerçeği var.

Grubun şakacısı gibi görünebilirim ama ben sadece arkadaşlarıma, Bay Hayes'e ve Mia'ya güvenirim. Carter ve ben okula başladığımız ilk günden beri çok iyi arkadaşız. İnsanlar bunu görmeyebilir ama birbirimize çok benziyoruz. Carter'da ne görürsen onu alırsın, ben ise şakaların ve tek gecelik ilişkilerin arkasına saklanırım. Carter'la aramızdaki tek fark, ciddi bir ilişkiye girmeme nedenimiz. Carter hiçbir kadına güvenmiyor. Annesi onu terk ettiği için tüm kadınların aynı olduğunu düşünüyor.

Para sahibi olmak bana insanların sizi sadece bir banka hesabı olarak gördüğünü, duyguları olan bir insan olarak görmediğini öğretti. Bu benim için öğrenmesi zor bir ders oldu.

Carter için on kat daha zor olmalı, çünkü gruptaki en varlıklı kişi o. Hepimiz onun arkadaşı olmanın faydalarını gördük ve neyse ki bizi taşaklarımız düşmeden önce de tanıyordu. Aksi takdirde bizi hayatına alacağından pek emin değilim. Benim için insanlara güvenmek bu kadar zorsa, Carter için neredeyse imkansız olmalı.

Jaxson ve Marcus'un kendilerini bir kıza adamak istememeleri için kendi nedenleri vardır. Kahretsin, Marcus'un kabus dolu geçmişi onu ömür boyu yaraladı. Jaxson dışında kimseyi içeri almıyor ve biz de onu suçlamıyoruz. Carter, Logan ve ben onun herkesi güvenli bir mesafede tutma nedenlerini anlıyoruz. Ona Jaxson kadar yakın olmayabiliriz ama bu onun arkasını kollamadığımız anlamına gelmez. Berbat geçmişi yüzünden Marcus'u korumak için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz.

Logan'a da yakınım. Beşimiz arasındaki tek istikrarlı kişi o ve Mia konusunda ona güvenmemin nedeni de bu. İki aşk kuşu birbirlerine bakışlarını fark etmediğimi sanıyor. Yine de asla müdahale etmeyeceğim. Kendi başlarının çaresine bakmak zorundalar. Bu gezegende kız kardeşim için isteyeceğim başka bir erkek yok.

Bir süre önce, Marcus Screw Crew listesini başlattı. Bu bir şakaydı, ama o zamandan beri aramızda kimin en çok kızı sikebileceğini görmek için bir yarışmaya dönüştü. Şimdiye kadar ben öndeyim, tüm isimlere baktığımda kendimle gurur duyduğumdan değil. Elbette, her bir kız anlaşılmayı biliyor - bu sadece bir kerelik bir sikiş. Ben tekrar yapmam. Ama son zamanlarda bu bile sıkıcı olmaya başladı.

Kız seçme konusunda artık daha seçiciyim. Risk almaya açık olmalılar, yakalanabileceğimiz bir yerde seks yapmak gibi. Vahşi olmalılar, bu da masum görünenlerden uzak durduğum anlamına geliyor. Yapmak istediğim son şey zavallı bir kızı ömür boyu korkutmak.

Dün gece birlikte olduğum kız aklımı başımdan aldı. Bana yeni bir şey tattırdı. İlk kez anal seks yaptım ve çok ateşliydi. Ayrıca ilk kez aynı kızla iki kez sevişmeyi düşünüyorum ama isim bile değiştirmedik. Anonim, kirli ve cüretkârdı. Mükemmeldi.

Onu dans pistinde becermek heyecanımı daha da artırıyordu. Diğerlerine göre, herkes gibi birbirimize çarpıyor ve sürtünüyormuşuz gibi görünebilirdi, ama ben onun kıcının derinliklerine gömülmüştüm.

Yavaş yavaş sınırdan yaşamaya bağımlı olmaya başlıyorum. Kızın rol yapmadığından emin olduğum tek zaman bu. Onların da en az benim kadar heyecana ihtiyacı var. Mesele ne kadar zengin olduğum değil, ne kadar ileri gidebileceğim.

Kısacası, dışarıdan güvenli bir bahis gibi görünebilirim ama içimde sapkın bir herif var. Bu erkeklerden sakladığım bir sır ve Mia'nın öğrenmesini kesinlikle istemiyorum.

Bölüm 3

EVIE

Diğer kızlarla birlikte minibüsün arkasında otururken yüzlerine bakıyorum ve temizlemek için başka bir eve giderken nasıl gülüp şakalaşabildiklerini merak ediyorum.

İş için minnettarım ve ev temizliğiyle ilgili bir sorunum yok. Beni rahatsız eden üstsüz olma kısmı, ama dilenciler seçici olamaz. Hepimiz aynı üniformayı giyiyoruz; siyah topuklu ayakkabılar, siyah bir g-string ve arkasında mide bulandırıcı parlak turuncu renkte *Double D's Cleaning Services* yazan siyah bir ceket. Ayakkabılar bana bir numara büyük geliyor ama ön tarafına tuvalet kâğıdı doldurarak bu sorunu hallettim.

Kendime bunun sıcak bir yemek için vücudumu fahişeye vermekten milyonlarca kez daha iyi olduğunu söyleyip duruyorum. En azından hala biraz kontrolüm var. Müşterilerin bize dokunmasına izin yok. Evlerini üstsüz temizlemek sadece onların seyir zevki için.

İşteki üçüncü günüm ve minibüs bir konağın önünde durduğunda, sinirlerimin ağırlığından midem ayaklarıma dolanıyor. Buna asla alışamayacağım.

Sadece daha iyi bir şey bulana kadar, Evie.

Cuma günü paramı alacağım. Çok fazla olmayacak ama gelecek Cuma'ya kadar idare etmeme yetecek. Şu anda odaklanabildiğim tek şey bu, sadece her günü atlatmak.

Minibüsten iniyorum ve tüm kızların önümde yürümesini bekliyorum. Dün öğrendim ki, önce onların girmesine izin verirsem, mal sahibi beni fark edemeyecek kadar onlara bakmakla meşgul oluyor. Ben en küçüğüm ve diğer kızlardan daha minyonum. Küçük göğüslerim için minnettar olacağımı hiç düşünmemiştim ama diğerlerinin bakacak daha çok şeyi olduğu için bana çok fazla aval aval bakılmıyor.

Ön kapıya ulaştığımda midem sıkışıyor. Elime geçirmeyi başardığım azıcık yiyecek, eve girerken geri gelme tehdidinde bulunuyor. Gözlerim etrafımı değerlendiriyor.

İçerisi para kokuyor ve burada yaşaması gereken sapık yaşlı adamı hayal ettikçe içim ürperiyor. Oturma odasına girdiğimde hemen iki adam fark ediyorum. Devasa düz ekran televizyonun önünde oturmuş sandviç yiyorlar ve bu da midemin guruldamasına neden oluyor.

Oh lanet olsun. Yaşlı değiller.

Benden daha yaşlı görünmüyorlar. Adamların ikisinin de yakışıklı olması sinirlerimi yatıştırmak için hiçbir şey yapmıyor. Şimdiye kadar sadece yaşlı adamların evlerine çağrılmıştık. Sağ tarafımdaki merdivenlerden başka bir adam indiğinde kalbim daha hızlı atmaya başlıyor. Beni gördüğü anda donup kalıyor.

Yakışıklı yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirliyor ve yavaşça yaklaşıyor.

Diğer beş kızı gördüğünde ağzı açık kalır.

"Neler oluyor?" diye soruyor oturma odasındaki diğer iki adama.

Biri ısırığının ortasında durur. "Rhett için geldiler."

"Ne oluyor lan?" Arkamda biri homurdanıyor.

Ürkek bir çılglık atıyorum ve Phoebe ile diğer kızlara yaklaşıyorum. İsimlerini unutup duruyorum ve sadece Phoebe'ninkini hatırlıyorum çünkü grubumuzun sorumlusu o.

Dikkatle dışarıdan içeri giren adama bakıyorum. Koşu kıyafetleri giymiş. Bize bakıyor ve yüzündeki korkutucu ifade neredeyse kalbimin göğsümden fırlayacakmış gibi atmasına neden oluyor.

Bu adamların hepsi güçlü ve genç, bu da onları evlerine gittiğimiz yaşlı adamlardan daha büyük bir tehdit haline getiriyor. Kendimi gergin hissediyorum ve gitmek istiyorum.

"Rhett! Kaldır kışını da buraya gel," diye bağırır.

Hay aksi. Hay aksi. Hay aksi.

Hayatım boyunca hiç bu kadar rahatsız ve yersiz hissetmemiştim ve hiçbir yere ait olmadığım için bu çok şey ifade ediyor.

"Temizlik şirketi burada mı?" Biri sorar ve sonra merdivenlerin başında belirir.

Bir an için kalbim duruyor ve hayatımda gördüğüm en çekici adam merdivenlerden inerken nefes almayı bile unutuyorum.

Phoebe bir adım öne çıkarak beni onun görüş alanından çıkardı. "Double D's Temizlik Hizmetleri'nden geliyoruz. Bay Rhett Daniels'ı arıyoruz."

Merdivenlerin dibinde dururken, "Bu ben oluyorum," diyor göz kamaştırıcı güzellikteki adam.

Phoebe'nin omzunun üzerinden bakıyorum ve göz teması kurmamıza izin verilmediğini unutuyorum. Utanmadan Rhett'e bakıyorum. Gözleri saçlarıyla aynı koyu renkte, neredeyse siyah. Güçlü çenesinden ukala sırtışına kadar onunla ilgili her şey çarpıcı.

"Lanet olası bir temizlik şirketi mi tuttun?" Diğer adam tekrar hırslayarak dikkatimi tekrar ona çekti. Tam zamanında etek ucunu tuttuğunu gördüm.

Yüzündeki teri silmek için gömleğinin bir parçasını kullanıyor. Gözlerim aşağıya düşüyor ve genişliyor. Hayatımda hiç böyle karın kası görmemiştim.

İki. Dört. Altı. Sekiz.

Gözlerim şortuna giden V'yi takip etmeye başladığında. Çabucak bakışlarımı kaçırıyorum.

Rhett, "Hepiniz için küçük bir sürpriz hazırlamayı düşündüm," diyor.

"O zaman başlayalım," diyor Phoebe kemerini çözüp ceketini çıkarırken.

Diğer kızların arkasına geçmeye çalışarak bir adım geri çekilirken gözlerim etrafta geziniyor. Ceketlerini çıkarmaya başladıklarında tüm erkekler kızlara bakıyor.

"Ben Mia'lara gidiyorum," diyor adamlardan biri ön kapıdan çıkarken.

Uğraşacak bir erkek eksildiği için rahatlamış bir iç çekiyorum.

Oturma odasındaki ikili birbirlerine omuz silkiyor ve ardından televizyonda bir şeyler izlerken yemeklerini bitirmeye devam ediyorlar.

Ceketimin kemerini çözmeye başlarken sertçe yutkunuyorum.

"Hadi Carter," diyor Rhett, merdivenlere ulaşmak için yanından geçen muhteşem karın kaslarına sahip adama. "Şimdi duş mu alacaksın?"

Kemerini çözmeyi bitirirken gözlerim aralarında dolaşiyor. Parmaklarım ceketin ipeksi kumaşına gömülüyor, ama onu çıkarmak yerine etrafıma daha sıkı sarıyorum.

Carter gözlerini üzerimizde gezdirirken sıkılmış görünüyor.

"Evet, burada zamanımı harcamaya değecek bir şey yok."

Ahh. Hiçbirimiz onun ilgisini çekmediğimiz için şükretmeliyim ama yine de acıtıyor.

Phoebe dirseğiyle beni dürtüyor ve temizliğe başlamak için oturma odasına gitmeden önce beni uyaran bir bakış atıyor.

Ayaklarıma bakarken sertçe yutkunuyorum.

Parayı düşün, Evie.

Ceketi tutuşumu gevşetiyorum ve açmaya başlıyorum. Göğüslerimin kıvrımlarını gördüğümde bir utanç dalgası çarpıyor.

Bir el benimkine kenetlendi ve beni korkuttu. Dudaklarımdan telaşlı bir çığlık kaçarken geri çekiliyorum. Panik her yanıma sarıyor ama ben elimi Rhett'inkinden kurtarmaya çalışmadan o bana yaklaşıyor.

Keşke cesur olduğumu söyleyebilseydim ama değilim. Ben savaşmak yerine kaçan ve saklanan biriyim. Şu anda tek yapmak istediğim vücudum yorgunluk ve açlıktan pes edene kadar koşmak.

Rhett diğer elini bedenime doğru kaldırıyor ve ben de kıcıımı bu evden kurtarmak için çekmeye çalışıyorum.

"Şşş... sorun yok," diye fısıldıyor Rhett ceketi tutup ilk seferinde geri çektiğimde açıkta kalan sağ tarafımı kapatırken.

Ceketimin kemerini bağlayışını şaşkınlıkla izliyorum. Beni örtmeyi bitirdiğinde diğer kızlara dönüyor.

"Şaka bitti. Hepiniz gidebilirsiniz."

Az önce yaşadığım korku yüzünden nefesimi sakinleştirmeye çalışırken kalbim hâlâ deli gibi atıyor. Diğer kızlar ceketlerini toplayıp giyerken ben de kendiminkini düzeltiyorum.

Phoebe gelip Rhett'in önünde durur. "Hâlâ ödeme yapmanız gerekiyor."

Rhett cüzdanından birkaç banknot çıkarırken, "Bu hiç şaşırtıcı değil," der.

"Double D's Temizlik Hizmetleri'ni kullandığınız için teşekkür ederiz," diyor Phoebe yıllardır bu tür işleri yapmaktan ustalaştığı her zamanki sahte coşkusuyla.

Evden dışarı çıkıyor ve diğer kızlar da hemen onu takip ediyor. Son kıza yakın duruyorum, ama dışarı çıkamadan parmaklarım kolumun üst kısmına dolanıyor ve beni geri çekiyor.

Ön kapının çarparak kapanmasını dehşet içinde izliyorum, sonra Rhett benimle çıkışım arasına giriyor ve anında kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Yeni bir panik dalgası beni sararken kaburgalarım.

Hayatta kalma içgüdüğü devreye girmeye başlıyor ve dışarı çıkmak için başka bir yol ararken gözlerim etrafta geziniyor.

"Kaç yaşındasın sen?"

Rhett'in sesini duyunca başımı kaldırıyorum ve kekelemeden önce zorlukla yutkunuyorum, "On sekiz."

Rhett bana inanmadığını belli eden şüpheli bir bakış atıyor. "Gitmek zorundayım. Diğerleri beni bekliyor." İçimdeki korkuyu duyabiliyorum. Kendi sesim ve şu anda daha cesur olamamaktan nefret ediyorum.

Rhett'in tek kaşı havaya kalkıyor ve kapının yanındaki pencereden dışarı bakmak için dönüyor.

"Bunu söylediğim için üzgünüm ama arkadaşların az önce gitti," diyor bana dönerken.

"Ne?" Nefes nefese kaldım. İleri atılıyorum ama kapıyı çekip açmak yerine Rhett'e çarpıyorum.

Elleri sertçe omuzlarıma düşüyor ve çok tanıdık bir korku omurgama doğru tırmanırken bedenim titremeye başlıyor.

Neden böyle şeyler sürekli b a ş ı m a geliyor? Sadece hayatta kalmaya çalışıyorum ama bir şekilde kendimi hep belanın içinde buluyorum.

Rhett'e bakıp gitmeme izin vermesi için dua ederken nefeslerim dudaklarımda patlıyor.

"Sana zarar vermeyeceğim" derken gözleri yumuşuyor. On altı yaşından büyük görünmüyorsun, yani kesinlikle benim tipim değilsin. Sadece seninle konuşmak istiyorum."

Evet, doğru. Bunu daha önce de duymuştum. Gardını indirdiğin an, her tarafına salyalarını akıtan bir domuzla birlikte sırt üstü yatarsın.

Omuzlarımı onun elinden kurtarıyorum ve kaçmak için dönüyorum ama merdivenlerden inmiş olması gereken Carter tarafından engelleniyorum. Gözlerim oturma odasına kaydı.

ve diğerk iki adamın koltuktan kalkışını büyük bir dehşet duygusuyla izliyorum.

Lanet olsun. Kendimi bu karmaşadan nasıl kurtaracağım?

"Bırakın beni," diye fısıldıyorum, arkamdaki duvara yaklaşp adamlarla arama biraz mesafe koymaya çalışırken sesim dehşetten sırılsıklam oluyor.

Rhett ellerini kaldırdı. "Sana zarar vermeyeceğiz."

"Neden ona zarar vereceğimizi düşünsün ki?" Carter gözleri Rhett ve benim aramda gidip gelirken soruyor.

Rhett Carter'a bakarken biraz rahatsız görünüyor.

"Diğerkleriyle birlikte gidemesin diye onu geride tuttum."

"Ne yaptın?" Carter tersler.

Dikkatleri dağılmışken şansımı deneyip ön kapıya doğru atılıyorum. Kapı kolunu tutuyorum ama bir kol belime dolanıyor ve beni sert bir kas duvarına doğru geri çekiyor.

Bu sefer hayal kırıklığı ve korku içinde çığlık atıyorum.

Olamaz! Çok yaklaştım.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Carter bağılıyor.

"Dostum, kızın ödünü koparıyorsun," diyor diğerk adamlardan biri.

Gözlerim çılgınca etrafta geziniyor, silah olarak kullanabileceğim bir şey ararken bir yandan da kolunu bedenimden kurtarmaya çalışıyorum. Gerekirse kendimi bu evden dışarı atacağım. Savaşmadan ölmemin imkanı yok.

"Şuna bak," diye bağılıyor Rhett. "O daha çocuk. Mia olsaydı soyunmasına izin verir miydin?"

Carter'ı ilk gördüğümde, istediğini alanın o olacağını düşünmüştüm. Rhett değil. Ama Carter'a baktığımda, mantıklı olan o gibi görünüyor.

Şansımı deneyip yanılmadığımı umarak yalvarıyorum, "Lütfen. Lütfen bırak gideyim."

Carter'ın gözleri başımın üzerinden geçiyor ve Rhett'e beni iliklerime kadar ürperten bir uyarı bakışı atıyor.

"Bırak onu gitsin. Bunun hakkında konuşabiliriz."

Rhett gerçekten gitmeme izin verdiğinde şaşırıyorum ve rahatlıyorum, ama sonra ön kapıya doğru yürüyor ve ona yaslanıyor.

Gözyaşlarımı tutmak için mücadele ederken ona t e r s ters bakıyorum. Hem kızgınım hem de korkudan aklımı kaçırmak üzereyim.

Rhett bana yalvaran bir bakış atarak, "Sadece seninle konuşmak istiyorum," diyor.

Gözlerim bir adamdan diğerine gidip geliyor, içlerinden birinin bana saldırmasını bekliyorum.

Carter aniden, "Sana hiçbir şey olmayacak," dedi.

Ona temkinli bir bakış attım. Bana yardım etmiş olması ona güvendiğim anlamına gelmiyor.

"Rhett'in söyleyeceklerini dinle, sonra seni işe geri götüreceğim."

"Konuş," diye tıslıyorum, gardımı düşürmeden.

"Kaç yaşındasın sen?" Rhett tekrar sorar.

Öfkem korkuma galip gelmeye başlıyor ve keşke daha büyük olsaydım da onu yolumdan çekebilseydim diye ona dik dik bakıyorum.

"On sekiz," kelimeyi dişlerimin arasında ezerek söyledim. "Sana kanıt gösterirdim ama çantam iş yerindeki dolabımda." Diğer kızlar bensiz gittiğinden beri ilk kez işimi kaybetme konusunda endişelenmeye başladım.

"Gitmek zorundayım. Bu işi kaybetmeyi göze alamam."

Rhett bana kuşkulu bir bakış atıyor ve bana inanmayacağından korkuyorum.

"Paraya gerçekten ihtiyacım var. Sokaklardan kurtulmamın tek yolu bu." Rhett'in yüz hatlarını öfke kaplayınca bir adım geri çekildim.

"Lanet olası sokakta mı yaşıyorsun?" diye fısıldıyor karanlık bir şekilde.

Belki de bundan bahsetmemeliydim. Artık Rhett kimsenin beni aramaya gelmeyeceğini biliyor.

Rhett Carter'a bakıyor, o da Rhett bana dönmeden önce başını sallıyor. Aralarındaki sessiz etkileşimin ne anlama geldiğini bilmiyorum. Kalbimin etrafında bir yumruk kapanıyor ve vücudumdaki her kas gerilirken nefesimi tutuyorum.

"Üstsüz ev temizlemek yerine neden daha fazla çalışmıyorsun?" Rhett beni tamamen hazırlıksız yakalayarak soruyor.

"Ders çalışmak mı?" Gıcırdıyorum. "Bırakın okumayı, kalacak bir yer için yeterince para kazanmaya çalışıyorum." Buradan kurtulacağımı umarak hemen ekliyorum: "Ama beni burada daha fazla tutarsanız geri dönecek bir işim olmayacak."

Rhett, "Seninle bir anlaşma yapalım," deyince gözlerim irileşiyor ve korkum on kat artıyor.

"Seninle para için yatmıyorum," diye tıslıyorum.

Rhett sanki benimle yatma fikri onu iğrendiriyormuş gibi yüzünü buruşturuyor. Tepkisine alınmadım bile çünkü çok rahatlamıştım. Eğer beni iğrenç buluyorsa, o zaman bana tecavüz etmez.

"Daha önce de söylediğim gibi, tipim değilsin."

Kollarımı belime doluyorum ve gidebilmem için konuya girmesi için dua ediyorum.

"Okula gitmek istiyor musun?" diye soruyor.

Hayal kırıklığı içinde tavana bakıyorum. "Bunun bir önemi yok." Kollarımı iki yana açıp ona bağıriyorum. "İşimi kaybedeceğim!"

"Başka bir seçeneğin olsaydı okula geri döner miydin?" Rhett benim çıkışımı görmezden gelerek tekrar sordu.

"Elbette," diye çıkışıyorum. "Ama başka seçeneğim yok."

On yaşında bir çocuk gibi ayağımı yere vurma ya da onun kıkına diz çökme isteğimi bastırıyorum. Şansım yaver giderse, ona saldırdığım için tutuklanacağım.

"Bu işi bırakırsan eğitim masraflarını ben karşılayacağım." Ha?

Sanki aklını kaçırmış gibi ona bakıyorum.

"Evet doğru," diyorum acı bir kıkırdama çıkarırken. "Ben ciddiym," diyor Rhett.

Onunla ilk kez göz göze geliyorum ve göğsümde onu ilk gördüğümde hissettiğim sızı hissediyorum.

"Eğitim masraflarını ben karşılayacağım. Kalacak bir yerin olduğundan da emin olacağım."

Gözlerimi ona dikmiş, ne karşılığında olduğunu öğrenmek için bekliyorum. Hayatta bir şey öğrendiysem, o da hiçbir şeyin bedava olmadığıdır. Her zaman bir bedeli vardır.

"Bunu neden yapasın ki? Beni tanıımıyorsun. Karşılığında ne yapmam gerekecek?"

Birkaç saniye bana baktı, sonra başını eğdi ve "Sadece kıyafetlerini çıkarma" dedi.

Bu adam gerçek mi?

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Kıyafetlerimi çıkarmamam için bana para mı vereceksin?" "Bu doğru."

Gözlerim diğer adamlara kayıyor ama hepsi benim kadar şaşkın görünüyor.

"Anlamıyorum," diyorum Rhett'e dönüp bakarken. "Neden bana yardım ediyorsun?"

Rhett'in gözleri vücudumda öyle bir geziniyor ki kendimi bir çöplüğe aitmişim gibi hissediyorum.

Bu adam beni bu kadar sevmiyorsa neden bana yardım etmek istesin ki?

"Çok zayıfsın. Cidden, kız kardeşimden daha genç görünüyorsun. Yardıma ihtiyacın var, bırak sana yardım edeyim. Bir gün yine başkalarına yardım edebilirsin."

Şaşkın bir yüz ifadesi takındım.

"Bana sadece kalbinin iyiliğinden dolayı mı yardım edeceksin?" Sesim alaycılıkla yüklü.

"Onun gibi bir şey" diye cevap vermeden önce gerçekten düşünüyor. O yoğun kara gözlerini bana kilitliyor ve fısıldıyor, "Kaybedecek neyin var?"

Bölüm 4

RHETT

Kayıt ofisinin kapısı her açıldığında, bakmaktan kendimi alamıyorum. Bir saate yakın bekliyorum ve kızın gelmeyeceği belli.

Gelmesini beklemiyordum ama yine de bir parçam gelmesini umuyordu.

Hepsi deli olduğumu düşünüyor ve muhtemelen ben de onlarla aynı fikirdeyim. Bana ne oldu bilmiyorum. Tek düşündüğüm, o Mia olabilirdi. Ailemiz öldükten sonra Bay Hayes bize yardım etmeseydi, sokaklarda yaşayabilirdik.

Evie... Kahretsin, soyadını bile bilmiyorum. Onu gördüğüm an ayaklarımın altındaki toprağın açıldığını hissettim. Cidden açlıktan ölmek üzere olan bir çocuğa benziyordu. Soyunup evimi temizlemek üzere olan bir çocuk.

Mide bulandırıcı bir öfke dalgası sertçe karnıma çarpıyor. Bu dünyanın nesi var ki çocuklar sokaklarda yaşıyor?

Sapık bir herif olabilirim ama yardıma ihtiyacı olan bir kadını ya da çocuğu asla görmezden gelemem. Babam bana erkeklerin güçlü olmasının bir sebebi olduğunu öğretti, o da kadınları ve çocukları korumak.

Ayağa kalktım, Evie'yi nasıl bulacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu. Sadece adını, nerede çalıştığını ve bu lanet sokakta yaşadığını biliyorum. Bana kendisi hakkında başka bir şey söylemedi, onu suçladığımdan değil. Onun yerinde olsaydım ben de aynı şeyi yapardım.

Park alanına doğru yürürken kampüse göz gezdiriyorum ama hâlâ ondan bir iz yok. Arabama vardığımda, tüm bu durumdan dolayı hayal kırıklığına uğramış hissediyorum.

Pes etmeme imkan yok, bu yüzden çalıştığı çöplüğe gitmeye karar verdim. Double D's Temizlik Hizmetleri'ne vardığımda arabamı caddenin karşısına park edip rahatıma bakıyorum. Gerekirse bütün gün burada beklerim.

Sürücü koltuğunda kambur duruyorum ve kendimi olabildiğince rahat ettiriyorum. Sabırsızlığım beni ele geçirmeden önce sadece on dakika beklemeyi başarıyorum.

Arabadan inip caddenin karşısına geçerken "Sikerim böyle işi," diye homurdanıyorum. Kapıyı iterek açıyorum ve resepsiyona doğru ilerliyorum.

Resepsiyonist beni görene kadar canı sıkkın görünüyordu. Yüzüne bir gülümseme yayılırken hemen doğruldu. Kıvırcık saçlarından makyajla kaplı yüzüne kadar her şeyi kurumuş görünüyor.

"Evie'yi arıyorum," diye kestirip attım.

Bana göz kırparak, "Bütün kızlar dışarıda, ama benim yirmi dakika sonra öğle yemeği molam var," diyor.

Cüretkâr teklifi görmezden geliyorum ve gözlerimin seyrek mobilyaları taramasına izin veriyorum. "Evie ne zaman dönecek?" Soruyorum ve yüzümdeki kızgın ifade yüzündeki gülümseme çabucak kurur.

"Bu isim bana bir şey çağrıştırmıyor," diyor, muhtemelen ona zaman ayırmadığım için şirretlik yapıyor.

Bir adam ofisten çıkar ve resepsiyon tezgahının üzerine bir kağıt parçası bırakır. Resepsiyon görevlisine "Satışı web sitesine koy" diye bağırır.

Yardımcı olacağından şüpheliyim ama bu beni ona doğru bir adım atmaktan alıkoymuyor. "Evie'yi arıyorum. Burada çalışıyor."

Yüzüne yerleşen sinirli bir ifadeyle bana döndü. "Onu kovdum. Ben pezevenk değilim, o yüzden mülkünden defol."

Bir an için yüzündeki alaycı ifadeyi yumruklamak istedim ama neyse ki kendimi kaybetmemeyi başardım. Yine de kapıyı öfkemden kurtaramıyorum ve camı titretecek kadar sert çarpıyorum.

Şimdi ne yapacağım ben?

Evie'yi sokaklarda aramam gerekecek. O çocuğun güvende olduğunu öğrenene kadar endişelenmeyi bırakmayacağım.

Cebimden telefonumu çıkarıp Carter'ın numarasını çeviriyorum. "Dersi kaçırdığını biliyorsun, değil mi?" diye cevap veriyor.

"Umurumda değil," diyorum sorunun özüne inmeden önce. "Evie bu sabah gelmedi."

"Kim?" diye soruyor, kafası karışmış bir sesle.

"Dünkü kız. Evie," diyorum sabırsız bir iç çekişle. "Zamanını boşa harcıyorsun, Rhett."

Haklı olduğunu biliyorum ama öylece pes edemem.

"Ben biraz dolaşacağım. Onu bulmaya çalışmalıyım."

Birkaç saniye sessiz kalırken başını salladığını hayal edebiliyorum. "Gel beni al. Arabayla tek başına onu arayamazsın."

"Teşekkürler, sana borçluyum."

Aramayı kestim, telefonu cebime geri soktum ve arabaya bindim. Eve dönerken, şansımın yaver gideceğini umarak etrafıma bakındım.

Carter'ın bu kıza yardım etmek istediğim için deli olduğumu düşündüğünü biliyorum. Bunu ona nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Bay Hayes'in benim için yaptıklarını onun için yapmak istediğimi söylemek, bunu özetlemeye yetmez. Bu bir çok şeyin birleşimi.

Evie'nin 18 yaşında olmasına imkan yok. Mia, Evie'den daha yaşlı görünüyor ve Mia on beşine yeni girdi. Sanırım beni en çok etkileyen şey ne kadar korkmuş ve utanmış göründüğüydü. Geçmiş hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama onun gibi birinin sokaklarda tutunmasına imkân yok.

Ön tarafta durduğumda, Carter'ın dışarı çıkması için sadece birkaç saniye beklemem gerekiyor. O sürücü tarafına doğru yürürken, ne söylemek istediğini duyabilmek için camı indiriyorum.

"Kızın neye benzediğini hatırlayamıyorum. Sen onu ararken ben süreceğim."

Kapıyı iterek açıyorum ve arabanın etrafında dolaşarak yolcu tarafına geçiyorum. Carter'ın onu hatırlayamadığına inanamıyorum. Evie'yi sadece kızıl saçlarından bile tanırım, yeşil gözlerini boş verin. Çocuk olabilir ama güzel bir çocuk. Bir deri bir kemik olsa da bu onun güzelliğini gizlemiyor.

Carter arabayı çalıştırırken, "Bu kızla aranda ne var?" diye sorar. "O daha bir çocuk, Carter. Sokaklarda yaşamasına izin veremem. Başaramaz. dışarıda."

Carter başını sallıyor, benimle aynı fikirde değil.

"Yardım ediyor olabilirim ama bu sizinle aynı fikirde olduğum anlamına gelmez. Onun gibi insanları kurtaramazsınız. Ne kadar uğraşırsanız uğraşın, o sokağa geri dönmeye devam edecektir."

Gözlerimi tekrar sokağa çevirmeden önce ona ters ters bakıyorum. "Söyleyeceğin hiçbir şey beni denemekten alıkoyamayacak," diye fısıldıyorum. Carter derin bir nefes veriyor ama en azından sürmeye devam ediyor. "Aramaya nereden başlamak istersin?" diye soruyor.

"Bilmiyorum." Bir dakika düşündükten sonra "Restoranlara ve fast food mekanlarına yakın. Evsiz olsaydım, yiyecek bulabileceğim her yere yakın bir yerde kalırdım."

Saatler sonra, Carter "McDonald's'ta duracağım" dediğinde umudumu kaybetmek üzereydim. Bir şey ister misin?"

İştahım yok ki bu bile ruh halim hakkında çok şey söylüyor. Daha önce bir yabancı için hiç bu kadar üzülmemiştim.

"Bana bir şişe su getir."

Arabalı servise yanaştığımızda önümüzde altı araba vardı.

Hiç düşünmeden kapıyı açtım. "Sen yemeğini alırken ben de etrafa bakacağım."

Carter cevap veremeden arabadan çıktım. Park alanından geçerek ana caddeden uzaklaşıyorum. Çöp konteynırlarının yanından geçtiğimde, pis koku neredeyse bunaltıcı. Her sokağa bakarak daha sakın bir yoldan ilerliyorum.

Ne kadar yürüdüğümü ancak Carter yanıma yanaştığında fark ediyorum. Ondan aldığım sinirli bakışlar bana eve gitmeye hazır olduğunu söylüyor.

Henüz pes edemem. Aramaya devam edersem Evie'yi bulacağımı biliyorum.

Ben arabaya geri dönmeyince Carter arabadan inip homurdanmaya başladı: "Ne yapıyorsun Rhett? Saatlerdir araba sürüyoruz. Kaldır kışını da arabaya bin. Eve gidiyoruz."

"Hayır," diyorum ondan uzaklaşmaya başlarken. "Bir sonraki sokakta olabilir."

"Rhett!" diye bağıyor, aynı anda yakınlardan bir çığlık yankılanıyor.

Çığlığın geldiği yöne doğru koşmaya başladım. Sesi bir kadına benziyordu. Eğer bu bir yardım çığlığıysa, kesinlikle görmezden gelmeyeceğim.

"Siktir!" Carter bağıır ve arabanın kapısını çarparak kapatır.

Sağa dönüp bir sokağa giriyorum ama birkaç çöp konteyneri dışında sokak bomboş. Bir an için doğru yöne koştuğumdan şüphe ettim.

Carter bana yetiştiğinde, "Rhett, bu çılgınlık," diye tersliyor.

Tüm günümü boşa harcadığım için hayal kırıklığına uğramış bir halde başımı sallıyorum. Evie'nin iyi olduğunu bir görebilsem, kendimi daha iyi hissedeceğim.

Carter elini omzuma koyuyor ve Evie'yi bulmak için verdiğim çılgınca kararı anlamak için elinden geleni yaptığını biliyorum.

"Ona yardım etmek istemeni anlıyorum ama o gitti. Tek bildiğin onun çoktan başka bir kasabaya doğru yola çıktığı. Denedin Rhett ama artık eve dönme vakti geldi."

"Evet, sen-" Sözlerim başka bir çılgınlıkla kesildi ve bu sefer çok yakındı. Çöp bidonlarına doğru koşuyorum ve ancak ilk ikisini geçtikten sonra kızıl bir saç parıltısı görüyorum.

Çöp konteynerinin kenarına bir şeyin çarptığını duyuyorum ve etrafından dolanırken bunun Evie olduğunu görüyorum. Yere düşüyor ama hemen ayağa fırlıyor. Onu bulduğum için o kadar rahatlamıştım ki bir an donup kaldım.

Evsiz bir adam ona "Burası benim sokağım" diye bağırıyor.

Kalp atışlarım hızlanırken ve öfkem göğsümde kaynamaya başlarken hızla aralarına giriyorum.

Evie'nin elini tutarak onu arkamda tutuyorum. İsteyeceğim son şey, ben lanet olası deli adamla yüzleşirken onun kaçması.

"O gidiyor. Bunun çirkinleşmesi için bir neden yok," diyerek adamı ikna etmeye çalışıyorum.

"Burası benim sokağım," diye tekrar kükrüyor ve kan çanağına dönmüş gözlerinden ya bir şeylerin etkisinde olduğu ya da alkol aldığı anlaşılıyor. Kahretsin, evsiz bir adamı dövmek istemiyorum ama bir tehdit haline gelirse döveceğim.

Evie'nin elini sağ elime geçirirken, "Gidiyoruz," diye homurdanıyorum. Carter onu benden alana kadar onu yana doğru itiyorum.

Ancak Carter, Evie yanında güvenle yürürken uzaklaşmaya başladığında tamamen geri çekiliyorum.

Evsiz adamla aramda güvenli bir mesafe oluştuğunda, bana olan ilgisini kaybediyor ve evi olması gereken yıpranmış bir kutunun yanına oturuyor.

Carter ve Evie'ye yetişmek için koşuyorum ve onun bizimle kavga etmemesine şaşırıyorum. Ancak o zaman yaralanmış olabileceği düşüncesi aklımdan geçiyor.

Kolundan tutup onu durduruyorum. Yüzünü kaldırdığımda teni solgun ve gözleri şoktan irileşmişti.

"Yaralandın mı?" Vücuduna bakarken soruyorum, ama giydiği bol kıyafetler neredeyse her santimini örtüyor. Dünden daha zayıf görünüyor. Sanki gözlerimin önünde yok oluyor.

İçimde bir koruma dalgası kabarıyor. Evie'yi kucağıma alıp bu hayattan uzaklaştırmak istiyorum. Herkes iyi bir yaşam şansını hak eder ve onun için bu şans olmaktan daha çok istediğim bir şey yok.

Başını sallıyor ve çenesi titremeye başlıyor. "Orasının onun sokağı olduğunu bilmiyordum," diye fısıldıyor gözünden bir damla yaş kaçarken. "Beni yakaladığında çöp bidonlarına bakıyordum. Açıklamaya çalıştım ama dinlemedi."

Adamın bizi takip etmediğinden emin olmak için arkama bakıyorum ama ondan bir iz yok.

Kolumu omzuna doladım ve onu kendime çektim. Titrediğini hissetmek, onu biraz daha sıkı tutmamı sağlıyor. Başının st kısmı omzuma ancak ulaşıyor.

"Bir şeyin etkisindeymiş gibi görünüyordu. Hadi gidelim buradan."

Arabaya ulaşana kadar karşı koymadı. Benden uzaklaşıyor, bizimle yüzleşmeden önce o adamdan güvende olduğundan emin olmak için arkasına bakıyor. Gözlerindeki korkudan beni hâlâ bir tehdit olarak gördüğünü anlıyorum.

O paniklemeye başlamadan önce, "Sadece sana yardım etmek istiyorum. Seni bir otele bırakayım, böylece en azından bu gece güvende olursun. Yarın bir şeyler yedikten ve iyi bir uyku çektikten sonra her şeyi konuşabiliriz."

Kollarını beline sararken yeşil gözleri belirsizlikle dolu. Teklifimi kabul etmekle kaçmak arasında kaldığını görebiliyorum.

Onu zaten olduğundan daha fazla ürkütmek istemediğim için ondan uzak duruyorum.

"Evie, sana zarar vermek isteseydim çoktan verirdim. Sadece sana yardım etmek istiyorum. Benim arabamı almak zorunda değiliz. Bir taksi tutabiliriz. Sana bir otelde oda tutalım, böylece bu gece güvende olursun. Yarın kahvaltıda buluşup anlaşma hakkında biraz daha konuşabiliriz. Sadece sana yardım etmem için bana bir şans ver."

Yüzünü hüznü bir ifade kaplıyor, gözleri morarmış gibi görünüyor.

"Tamam," diye fısıldıyor. Sanki başka seçeneği olmadığı için kabul etmiş gibi bir his var içimde.

"Arabayı eve götürecek misin?" Bizi sessizce izleyen Carter'a soruyorum. Evet, şu anda benden memnun değil ama onu kızdırmış olsam da arkamı kolladığını bilmek harika.

"Eve taksiyle mi döneceksin?" diye sordu.

"Evet, ama seni otelden ararım. Sadece Evie'nin yerleşmesini istiyorum."

"Doğru," diyor. Beni herkesten daha iyi tanıyor, bu da demek oluyor ki Evie'yle konuşup sokaklardan kurtulduğunu öğrenene kadar o otelden ayrılmayacağını biliyor.

En azından tartışmıyor. O uzaklaşırken, Evie ve ben McDonald's'a doğru yürümeye başladık.

"Ben taksi çağırırken bir şeyler yemek ister misin?"

Sertçe yutkunmasını izliyorum ve sonra başını sallıyor, bir saniye önceki hüznün yerini açlık alıyor.

Bunu bir kazanç olarak kabul ediyorum. Evie yanımda ne kadar uzun süre kalırsa ve ona zarar vermeyeceğimi görürse, anlaşmayı kabul etme ihtimali de o kadar artar.

Bölüm 5

EVIE

McDonald's'a girerken kendimi utangaç hissediyorum. İnsanlar bana baktıkça tenim karıncalanıyor, sonra gözlerini hızla kaçırıyorlar.

Rhett'in hemen yanımda olması da yardımcı olmuyor. Çaresiz halimde bile ne kadar muhteşem olduğunu fark ediyorum ve pahalı kömür rengi gömleği ve kot pantolonu, üzerimdeki silik kıyafeti daha da göze batır hale getiriyor. Onun yanında yürürken bir çöp parçası gibi görünüyorum, bu da kaçma isteğimi artırıyor.

Ama savaşı açlığım kazanıyor. Havada asılı duran lezzetli koku midemin acıyla guruldamasına neden oluyor. Gürültüyü bastırmak umuduyla kollarımı karnıma daha sıkı sararken başımın üzerinde bir utanç bulutu dolaşıyor.

Tüm yemek resimlerinin olduğu menüyü görene kadar neye benzediğimin sadece acı verici bir şekilde farkındayım. Ağzım anında sulanmaya başlıyor.

"Ne istersiniz?" Rhett soruyor. Derin sesi isteksizce gözlerimi menüden ayırmama neden oluyor.

Ben cevap vermekte tereddüt edince daha da yaklaşır fısıldıyor: "İsteddiğini seçebilirsin. Ya öyle yaparsın ya da menünün yarısını sipariş ederim."

Gözlerim menüye geri dönüyor ve tüm seçeneklerden o kadar bunalmış hissediyorum ki seçim yapamıyorum.

"Ben seçici değilim." Bu sözleri fısıldarken yanaklarım utançtan alev alev yanıyor.

Bir ay önce böyle bir durumda olduğumu düşünsem ölürdüm ama geçtiğimiz haftalarda sokaklarda yaşadıktan sonra, bir gün daha hayatta kalma ihtiyacım hırpalanmış gururuma galip geldi.

Sipariş sırası bize geldiğinde ve Rhett tezgâha doğru adım attığında, bacaklarımı takip etmeye zorlayamıyorum. Yanaklarım alev alev yanarken olduğum yere çakılıp kalıyorum. Bu utanç verici ana kendimi o kadar kaptırmışım ki, Rhett kolumu tuttuğunda sarsılıyorum. Beni sıranın dışına, sipariş için beklememiz gereken tarafa çekmesine izin veriyorum.

Rhett benimle konuşmaya çalışmak yerine telefonunu çıkarıp yazmaya başladığında minnettar oluyorum.

Sipariş hazır olduğunda, Rhett bardakları bana uzattı. "Ben bir masa ayarlarken sen de bize biraz soda getirir misin?"

Başımı sallıyorum ve başımı eğerek gazoz çeşmesine doğru ilerliyorum. Körü körüne ilk seçeneği seçiyorum ve bardakları dolduruyorum.

Arkamı döndüğümde Rhett'in arka tarafta bir masa seçtiğini görerek rahatlıyorum. Kendimi savunmasız hissederek hızla onun olduğu yere doğru yürüyorum. Fincanları masanın ortasına yerleştirip olabildiğince hızlı bir şekilde oturuyorum. Omuzlarımı kamburlaştırarak saçlarımın yüzüme düşmesine izin veriyorum, böylece arkasına saklanabiliyorum.

Rhett bir tepsiyi görüş alanıma sokuyor ve hamburger, tavuk nugget ve patates kızartmasını gördüğüm anda neredeyse ağlamaya başlıyorum. Boğazımdaki yumru kalın ama onu yutuyorum ve şükran dolu gözyaşlarımla savaşıyorum.

Titreyen ellerimle bir külçe alıyorum. İlk başta, küçük bir ısırık alırken kendimi tutmaya çalışıyorum, ama zengin lezzet ağzımda patladığında, ben

kendime hakim olamıyorum. Bütün külçeyi ağzıma atıyorum ve gözlerimi kapatarak tadının ve sıcaklığının tadını çıkarıyorum.

İnatçı bir gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor. Çabucak siliyorum ve görmediğinden emin olmak için Rhett'e bakıyorum.

Gözleri yüzüme kilitlenmiş, yüz hatları öfke ve ıstırapla paramparça olmuş.

O kadar üzgün görünüyor ki hemen özür diliyorum. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum.

İkinci nugget'a uzanırken duygularımı ve açlığımı kontrol altında tutmaya çalışıyorum ama Rhett, "Özür dileyecek bir şey yok," diye homurdandığında elim altın sarısı tavuk parçasına bir santim kala donup kalıyor.

Gözlerim tekrar onunkilere kayıyor ve boğazımda tekrar duygusal bir yumru oluşmaya başladığında sertçe yutkunuyorum. Keşke yemeği alıp özel bir yere saklanabilseydim de her lokmanın tadını çıkarabilseydim.

"Benim ya da diğer insanlar için endişelenme Evie. Lütfen yemeğini ye."

Gözlerim yanmaya başlayınca hızla gözlerimi kırıştırıyorum ve hafifçe başımı sallayarak bir külçe daha alıyorum.

Rhett fincanlardan birini bana yaklaştırdığında üçüncü külçemi daha yeni yutmuştum.

Bardağı dudaklarıma götürürken ona titreyen bir gülümseme veriyorum. Küçük bir yudum aldığımda ağzımı hastalıklı bir tatlılık kaplıyor ve hemen kendime su almadığım için pişman oluyorum.

"Bize bir Uber çağırdım. On dakika içinde burada olur."

Rhett'le arabaya binme konusunda endişeli hissederek başımı sallıyorum. Dün bir işim ve savaştığım gücüm vardı ama kovulduktan ve bir geceyi daha sokaklarda geçirdikten sonra çaresizim.

Belki Rhett gerçekten bana yardım etmek istiyordur?

Fazla seçeneğim yok gibi. Ya sokaklarda öleceğim ya da şansımı deneyip en iyisini umacağım.

Dolu yemek tepsiye bakarken umutlu hissetmekle korkudan aklımı kaçırmak arasında gidip geliyorum. Doymadan önce sadece bir külçe daha yiyebiliyorum ve hamburger ile patates kızartmasına bir kayıp hissiyle bakıyorum.

"Eğer yeterince yediyseniz, kalanları yanınızda götürebilirsiniz."

Rhett'in bana sadece bir kez söylemesi yeterli. Kutunun kapağını kapatıyorum ve Rhett'in siparişi aldığı anda istemiş olması gereken bir poşete dikkatlice yerleştiriyorum. Küçük patates kızartması paketi de poşetin içine girdiğinde, yırtılmaması için poşeti dikkatlice kapatıyorum.

"Hazır mısınız?" Rhett soruyor.

Başımı salladığımda ayağa kalkıyor ve tepsilerimizi alıp atıyor, ben de onu dışarıda bir arabanın bizi beklediği yere kadar takip ediyorum.

Benim için kapıyı açıyor ve arka koltuğa tırmanmadan önce bir an tereddüt ediyorum. Rhett yanıma bindiğinde, elim içgüdüsel olarak yanımdaki kapının koluna yaklaşıyor, böylece gerekirse hızla kaçabiliyorum.

Rhett şoföre bir otel ismi veriyor ve Uber bizi gideceğimiz yere götürürken, yanımda oturan Rhett'in acı verici bir şekilde farkında olmaya devam ediyorum.

Yiyecek torbasını sıkıca tutarak, benim gibiler için fazlasıyla lüks olan bir otelin önüne bırakıldığımızda etrafıma bakıyorum.

Rhett şoföre parasını ödedikten sonra hafifçe dirseğimi tutuyor.

Girişe doğru yürürken içimde bir savaş var ve pahalı ama çarpıcı bir resepsiyon alanına girdiğimizde, kedinin sürüklediği bir şey gibi göründüğümü bir kez daha hatırlıyorum.

Her yüzey ışıltıyor ve çeşmenin yanındaki bitkiler bile cilalanmış gibi görünüyor.

Solumda şık kıyafetlerle dolu bir butik görüyorum. Sağımda pelüş koltuklar var ve birinde oturan bir adam gazetesinin üstünden kaşlarını çatarak bana bakıyor.

Yiyecek torbamı daha sıkı tutuyorum ve resepsiyonistle konuşmaya başlayan Rhett'e bilinçsizce bir adım daha yaklaşıyorum.

Arka cebinden cüzdanını çıkarırken, "Tek kişilik bir oda istiyorum," diyor.

Tezgâhın arkasındaki güzel esmerle göz teması kurmuyorum. Görmek istediğim son şey, bana baktığında gözlerindeki tiksinti parıltısı.

"Sadece bir kişi için mi?" diye soruyor ve ses tonundaki onaylamama ifadesini açıkça duyuyorum.

Olamaz, geceyi Rhett'le geçireceğimi sanıyor.

Yaralı gururum ona fahişe olmadığımı söylemem için beni zorlarken bir adım geri çekiliyorum ama Rhett benden önce davranıyor.

"Hanımefendi yalnız kalacak," diye kelimeleri ısırarak söyledi.

Ona baktığımda, resepsiyon görevlisini uyaran bakışını görünce şaşıyorum.

Daha önce beni savunan biri olmamıştı. Bazıları için bu bir şey olmayabilir ama Rhett'in beni savunması karşısında nutkum tutuldu.

Rhett'in davranışları beni hazırlıksız yakalamaya devam ediyor çünkü otele giriş işlemlerim bittikten sonra bana odanın anahtar kartını uzatıyor. Küçük karta bakıyorum, bu gece kalacak güvenli bir yerim olacağına pek inanamıyorum. Göğsümde bir heyecan pırıltısı hissediyorum ama gardımı düşürmemem için kendimi uyarıyorum. Hayat, her şeyin iyiye gittiğini düşündüğüm anda ayaklarımı yerden kesiyor.

"İkinci katta, 2-4 numaralı odadasınız. Kapıyı arkanızdan kilitlediğinizden emin olun. Yarın sabah dokuzda burada buluşuruz. Biz

kahvaltı yapabiliriz, sonra da anlaşmayı kabul edip etmeyeceğinizi söylersiniz. Lütfen bu gece düşün. Hiçbir şartım yok. Sadece sana yardım etmek istiyorum."

"Yukarı gelmiyor musun?" Şaşırarak sordum.

Bana kaşlarını çatı. Oh, kahretsin! Öyle demek istememiştim.

"Ben... yanlış söyledim. Sadece şimdi konuşmak istersin diye düşünmüştüm. Beni tanıyor değilsin ve pahalı görünen bir otelde beni yalnız bırakmak üzeresin. Bir şey çalacağımdan korkmuyor musun?"

Bu kulağa daha da kötü geliyor. Yüzüm utançla aydınlanmaya başlarken gözlerimi kapatıyorum.

Elini omzumda hissettiğimde gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Elini çekmeden önce beni hafifçe sıkıyor.

"Seninle odaya gitmezsem kendini daha güvende hissedeceğini düşündüm. Eğer şimdi konuşmak istiyorsan, ben varım. Dürüst olmak gerekirse, bu beni daha iyi hissettirir."

Yüzüme küçük bir gülümseme yerleştirirken başımı sallıyorum.

"Yalan söylemeyeceğim, biraz garip olacak ama ne kadar çabuk konuşursak o kadar çabuk birbirimizin yanında rahat hissederiz. Şimdi konuşsak iyi olur, bu gece için bir planım yok."

"Tamam, hadi yapalım şunu" diyor.

Asansöre bindiğimizde sessizlik rahatsız edici ve odaya doğru yürüdükçe daha da yoğunlaşıyor. Sosyal becerilerim sıfır ve bu duruma nasıl yaklaşacağımı bilmiyorum.

Kapıya vardığımızda ne yapacağımı bilemediğim için anahtar kartı Rhett'e uzattım.

Kartı benden alıyor ve ağzının kenarının seğirdiğini fark etmiyorum. Kartı okutuyor ve kapıyı iterek açıyor. Önce benim içeri girmemi beklediğinde, göğsümde bir sıcaklığın filizlendiğini hissediyorum.

Gözlerim odanın içinde gezinirken ağzım açık kalıyor.

"Vay canına," diye fısıldıyorum, odanın ne kadar çarpıcı olduğuna tamamen hayran kaldım. Pelüş koltuklar ve televizyonun olduğu küçük bir salon bile var. En son ne zaman televizyon izlediğimi hatırlamıyorum.

"Beğendin mi?" Rhett soruyor.

Omzumun üzerinden hâlâ kapının girişinde durduğu yere bakıyorum.

"Çok güzel," diyorum. Çantamı kanepenin yanına koyup, ona gülümsüyorum.

Rhett. "İçeri gelebilirsin."

Gözleri odada gezinirken biraz daha yaklaşıyor.

Yine garip davranmaya başladık ve aramızdaki buzları eritmek için sordum: "Bunu benim için neden yapıyorsun? Beni tanıımıyorsun."

Gözleri yumuşak bir bakışla doluyor ve sanki bana bir anlığına kendini gösteriyor. Şimdi ona baktığımda, bana zarar verecek biri gibi görünmüyor. Dün korkudan aklımı kaçırmıştım ama son birkaç saattir bana yardım etmekten başka bir şey yapmadı. Biraz aşırı tepki vermiş olabileceğimi düşünmeye başladım.

"Bir zamanlar bir adam kız kardeşime ve bana bir şans verdi. Bizi sokaklarda yaşamaktan kurtardı ve ben de size aynı şansını vermek istiyorum."

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum. Rhett'in bunun benim gibi biri için ne anlama geldiğini anlayıp anlamadığını merak ediyorum. "Dün bana bakmana ne sebep oldu bilmiyorum ama baktığın için çok minnettarım. Tüm bunlar," elimi odanın üzerinde gezdiriyorum, "isteyebileceğimden çok daha fazlası. Ama herkes beni görmezden gelirken senin beni görmüş olman, bunun benim için ne anlama geldiğini anlatacak kelime bulamıyorum."

"Bir şey değil Evie," derken yüzündeki ifade nazikti.

Sanki çok hızlı yürürse kaçacağımdan endişeleniyormuş gibi bana doğru yavaşça ilerliyor.

Bu gün korkunç başladı ve biri bana günümü lüks bir otelde bitireceğimi ve yeni tanıştığım bir adamın bana sarılmasına izin vereceğimi söyleseydi

deli olduklarını düşündüler.

Ama işte buradayım ve kolları beni sararken Rhett'i durduramıyorum. Yanağımı göğsüne yaslariken gözlerimi kısıtırıp kapatıyorum.

Rhett gibi iyi kalpli ve olağanüstü bir insanın benim gibi sıradan birini görmesi nasıl mümkün olabilir?

Başka bir insan tarafından fark edilmek bile beni görünmez olmadığımı dair derin bir düşünceyle dolduruyor. Bir an için önemli olduğumu hissettim. Bu benim hırpalanmış ruhum için bir gıda ve bir bakıma buna barınak ve beslenmeden daha fazla ihtiyacım vardı.

Geri çekildiğinde, gülümsemesi nazikti. Gözlerindeki nazik bakış beni daha rahat hissettiriyor.

Rhett anahtar kartını bana uzatıyor ve ben ondan aldığımda, "Ben gidiyorum, böylece biraz dinlenebilirsin. Yarın sabah erkenden döneceğim."

Kapıya doğru yürüyor ve kapıyı arkasından kapatmaya başlarken ben bir adım öne çıkıyorum. "Rhett!"

Kapı anında açılır ve yüz hatları endişeli bir ifadeye bürünür.

"Bir şey olursa diye, hayatımda şimdiden bir fark yarattığını bilmeni istiyorum."

"Hiçbir şey olmayacak, Evie. Yarın görüşürüz."

Başımı sallıyorum ve o kapıyı arkasından kapatırken hareketsiz duruyorum. Kulağa bir söz gibi geliyordu ama hiçbir şey kesin değil.

En azından bu gece güvende, sıcak ve tok olacağım.

Bölüm 6

RHETT

Asansöre binerken Carter'a bir mesaj göndererek yakında evde olacağımı bildiriyorum. Telefonu cebime geri koyup kapıların açılmasını bekliyorum ve resepsiyona doğru yürüyorum.

Resepsiyonist bana bilmiş bir bakış attı. Beni Evie ile asansöre binerken görmüş olmalı. Ona kaşlarımı çatarken varsayımlarını umursamıyorum.

"Akşam yemeğini 2-4 numaralı odaya gönderebilir misiniz?" Bana sahte bir gülümsemeyle baktığında soruyorum.

"Restoranımıza sipariş verebilirim. Ne istersiniz?" Profesyonel kaldığı için ona puan veriyorum.

"Sağlıklı herhangi bir şey," diyorum, Evie'nin neyi tercih edeceğinden emin değilim. Gitmeden önce ona ne yemek istediğini sormalıydım. "Çeşitli yiyeceklerden oluşan bir tabak gönder."

"Ne zaman gönderelim?"

Evie muhtemelen önce yıkanmak isteyecektir ve hâlâ hamburgeri ve patates kızartması var. Saatile bakıyorum ve neredeyse altı olduğunu fark ediyorum.

"Saat yedide gönderebilir misin?"

"Saat yedide bir tabak göndereceğim. Başka bir şey var mı?"

"Hayır, sanırım hepsi bu kadar" diyorum. Burada daha fazla kalmam için bir neden yok. Ayrılmadan önce, "Ben dönmeden önce Evie kontrolden çıkarsa beni arayabilir misin?" diye soruyorum.

Bu sefer resepsiyonist kaşlarını çatıyor. "Kalmıyor musunuz?"

Meraklı olmasından hoşlanmadığım için ona ters ters bakıyorum. İnsanlar burunlarını başkalarının işine sokmamayı öğrenmeli.

"Hayır, gitmeyeceğim. Eğer giderse beni ara," diye homurdanıyorum ve kabul etmesini beklemeden arkamı dönüp çıkışa doğru ilerliyorum.

Kapıya varmadan hemen önce sağ tarafımdaki giyim mağazasını fark ediyorum. Evie'nin giyecek temiz bir şeyi olup olmadığından emin değilim, ona bir şeyler almak için hızlı bir karar veriyorum.

Mağazaya girdiğimde bir bayan gülümseyerek bana yaklaştı. "Yardımcı olabilir miyim efendim?"

"Evet, bu gece burada kalacak bir arkadaşım var. Ama bedenini bilmiyorum. Bedenini öğrenmesi için odasına birini gönderebilir misiniz ve sonra onu ..." Kıyafetlere bakıyorum, Evie'nin neyi seveceğinden emin değilim.

"Arkadaşınızın yarın için planlarını söylerseniz, bir kıyafet hazırlamanıza yardımcı olabilirim," diye teklif ediyor.

Muhtemelen aday olacak.

Bu düşünce içime sinmedi. "Daire avına çıkıyoruz."

"Rahat bir şeyler o zaman. Faturanıza ekleyelim mi?" "Lütfen." Kadını bir kâğıt parçası aldığı tezgâha kadar takip ediyorum ve bir kalem. Evie'nin bilgilerine ihtiyacı olduğunu fark edince, bayana teşekkür etmeden önce hızlıca detayları veriyorum.

Dışarı çıktıktan sonra kendime bir Uber çağırdım. Onu burada bırakmak hoşuma gitmiyor ama uzun bir günün ardından umutsuzca bir duşa ve uykuya ihtiyacım var.

Eve döndüğümde, oturma odasına girdiğimde tüm erkeklerin beni beklediğini gördüğümde şaşırmadım.

"Evie bu gece bir otelde kalıyor. Umarım yarın sabah orada olur."

Hepsi sessiz kalıp bana bakmaya devam edince ben de "Ayaklarının üzerinde durmasına yardım edeceğim. Hepsi bu kadar."

Yine de hiçbir şey söylemiyorlar ve bu da beni rahatsız etmeye başlıyor. "Bana öyle bakmayı kes," diye homurdanıyorum.

Logan ayağa kalkar ve başını sallar. "Bizi suçlayabilir misin? Daha önce bir kadına bağlanma konusunda hiç ilgi göstermemiştin. Hepimiz biraz şaşırdık."

"Kendimi bir kadına adamıyorum," diye kendimi savunuyorum hemen. "Bir çocuğa yardım ediyorum. Arada büyük bir fark var."

Carter ayağa kalkıp bana doğru yürürken Logan kıkırdıyor. Önümde durduğunda, "Evie çocuk değil, Rhett. On sekiz yaşında. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, onunla ilgilenmek bir şekilde kendini ona adaman gerektiği anlamına geliyor. Bu bir anda başlayıp bırakabileceğin bir şey değil. Uzun vadede bu işin içinde olduğunuzdan emin olun."

Kahretsin, o haklı.

Jaxson beni şaşırtarak şöyle diyor: "Bu bir evcil hayvan projesi değil dostum. Bu bir insanın hayatı. Bu kız sana bağımlı olacak, bu yüzden ona bulaşmasan iyi edersin. Ona yardım etmek senin seçimin ve bu da beraberinde büyük bir sorumluluk getiriyor."

"Biliyorum," diye kelimeleri gıcırdatarak söylüyorum. Başka bir uyarı duymak istemediğim için arkamı dönüp merdivenlere yöneliyorum.

Duş alıyorum, tüm bu süre boyunca Evie'yi düşünüyorum. Bariz olanı dile getirdikleri için çocuklara ne kadar kızmış olursam olayım, gerçeklerle yüzleşmek zorundayım. Evie benim sorumluluğumda olacak.

Bu düşünce ne kadar korkutucu olsa da ona sırtımı dönemem. Daha önce onu yemek yerken izlemek kalbimde bir delik açtı. Hiç bu kadar kalp kırıcı bir şey görmemiştim.

Onu gördüğüm için bana teşekkür etmesine hiç girmeyeyim bile. Bu beni çok üzdü.

Bir insan kendisini fark eden birine teşekkür etme ihtiyacı hissediyorsa ne kadar yalnızdır? Bunu anlayamıyorum.

Hayatımda bazı boktan şeylerle uğraşmış olabilirim ama kendimi yalnız hissettiğim tek bir gün bile hatırlamıyorum. Her zaman birileri vardı.

Evie'ye ona yardım edeceğimi söyledim ve bu sözümü tutacağım.

Bölüm 7

EVIE

Hâlâ bunalmış bir halde, devasa yatağın üzerine serdiğim kıyafetlere bakıyorum. Rhett'in bunu benim için yaptığına inanamıyorum.

Kanepede oturmuş Rhett'in benim için yaptıklarını düşünüyordum ki bir kadın kapıyı çaldı. Rhett olduğunu sandım ama kapıyı açtıktan sonra butikten gelen kadın beden ölçümü almak için burada olduğunu söyledi.

Krem rengi kaşmir kazak şimdiye kadar hissettiğim en yumuşak şey. Dudaklarımda bir gülümseme oluşurken parmak uçlarımı kumaşın üzerinde hafifçe gezdiriyorum.

Tüm bu lüksü kabul etmek çok zor. Büyürken, benim diyebileceğim hiçbir şeyim olmadı. Hâlâ da yok, ama bu gece için hepsi benimmiş gibi davranacağım. Bir daha böyle bir şansım olmayabilir.

Abartılı banyoya yürüyorum ve küveti buharlı suyla dolduruyorum. İçinde ıslanmak için sabırsızlanıyorum. Parmaklarımı havluların üzerinde gezdirirken, tezgahın üzerindeki banyo ürünleri koleksiyonunu fark ediyorum. Küçük bir şampuan şişesini kaldırıp kapağını açıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Bir buket çiçek gibi harika kokuyor.

Kapının bir kez daha alınması üzerine kapağı hızla yerine takıyorum. Şişeyi diğerlerinin yanına koyuyorum ve kapıya doğru koşuyorum.

"Kim o?" Gözetleme deliğinden bakarken sordum.

"Oda servisi." Beyazlar giymiş birinin bir parçasını ve üzerinde gümüş yemek takımları olan bir arabayı görebiliyorum.

Kapıyı açtığımda yaşlı bir adam el arabasını iterek odaya girdi ve bana döndü. "Sizin için nereye koyabilirim?"

Bir hata yapıp yapmadığını merak ederek oturma odasını işaret ediyorum. "Ben bir şey sipariş etmedim," diyorum.

"Sipariş resepsiyona verildi. Yemeğinizin tadını çıkarın," diyor odadan çıkmadan önce.

Evet, unutmuşum. Rhett yiyecek göndereceğinden bahsetmişti. O kadar heyecandan unutmuşum.

Kapıyı kapattım ve arabaya doğru yürüdüm. Kapaklardan birini kaldırıp taze meyveleri gördüğümde ağzımın suyu akmaya başlıyor.

Rhett'e iyiliğinin karşılığını asla ödeyemeyeceğim.

Meyve tabağını banyoya götürüyorum ve üzümleri kemirirken kirli kıyafetlerimi çıkarıyorum. Sıcak suyun içine daldığımda mutlu bir iç çekiyorum. Meyvelerin çoğunu yerken sıcaklığın iliklerime kadar işlemesine izin veriyorum. Doymuş bir mideyle arkama yaslanıp gözlerimi kapatıyorum.

Su soğuduğunda, saçımı yıkamadan önce sıcak su ekliyorum. Güzellik ürünlerini kullanabilmek beni heyecanlandırıyor ve göğsüme dolan memnuniyetle yüksek sesle gülmekten kendimi alamıyorum.

Tepeden tırnağa temizlendiğimde, kabarık havlulardan biriyle kurulandım. Kapının arkasından ücretsiz bornozu alıp üzerime geçiriyorum.

Kullanmakta tereddüt etmediğim bir diş fırçası ve macunu bile var. Bu odada ihtiyacım olabilecek her şey var ve saçımı kuruttuğumda kendimi daha çok kadın, daha az çöp gibi hissediyorum.

Yeni kıyafetleri kırıştırmamaya dikkat ederek dolaba asıyorum. Yatağa giriyorum ve pelüş yastığa sarılırken mutluluk dolu bir iç çekiyorum.

"Teşekkür ederim Rhett," diye fısıldıyorum yorganın altına iyice sokulurken.

Dün geceki kadar iyi uyuduğumu hiç hatırlamıyorum. Yeni kıyafetlerimi giymeden önce bir banyo daha yaptım.

O kadar uzun süredir yansımama bakıyorum ki zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum. Temizim ve güzel kazağım, kot pantolonum ve botlarım bana kendimi kadınsı hissettiriyor. Bu daha önce hissetmediğim bir şey.

Yeni dantelli iç çamaşırlarım bile var.

Saçlarım yüzümü hafif buklelerle çerçevesiyor ve bu da gözlerimin yeşilini ortaya çıkarıyor. Çok zayıf olabilirim ama onca şımartmadan sonra kendimi çok güzel hissediyorum.

Islak giysilerimi plastik bir torbaya koymadan önce yatağı topluyor ve banyoyu temizliyorum. Rhett'e teşekkür ettikten sonra, onları güneşte kurutabileceğim bir yer bulacağım.

Kıyafetlerim yırtık pırtık olabilir ama temiz tutmaya çalışıyorum.

Minik güzellik ürünleri şişelerini çantama koyduğumda kendimi suçlu hissediyorum ve onlarla yakalanmamayı umuyorum.

Odayı temizledikten ve sahip olduğum her şeyi çantama koyduktan sonra odaya bir kez daha bakıyorum.

Biraz üzgün hissederek kendime bu deneyim için minnettar olmam gerektiğini hatırlatıyorum. Odadan çıkmadan önce derin bir nefes alıyorum ve enerjim yerine gelmiş bir şekilde asansörlere doğru yürüyorum.

Resepsiyona doğru yürüdüğümde Rhett'ten hiçbir iz yoktu. İlk kez, bu sabah benimle buluşmaya gelmeyebileceğini düşünüyorum.

Geleceğini umarak koltuklardan birine oturuyorum ve girişı izliyorum.

Zaman geçtikçe endişelenmeye başıyorum. Düşüncelerim Rhett'in bana teklif ettiğı anlaşmaya dönerken elimdeki anahtar kartına bakıyorum.

Bu şansa atlamak istiyorum ama gururum evet dememi engelliyor.

Ona her zaman geri ödeyebilirim.

Bu düşünce karşısında kaşlarımı attım. Bunu daha önce hiç düşünmemiştim. Anlaşmayı kabul edersem, okuyabilir ve iyi bir iş bulabilirim. Çalışmaya başladığımda Rhett'e geri ödeyebilirim. Bu bir borç olabilir.

Tüm olasılıkları düşünürken kalp atışlarım umutla hızlanıyor.

Ama Rhett'e güvenebilir miyim?

Rhett'in planı bu olsaydı bana çoktan zarar verebileceğini kendime hatırlatana kadar bu düşünce heyecanımı azaltıyor. Bana karşı nazik olmaktan başka bir şey yapmadı.

Girişe bakıyorum, hâlâ ne yapmam gerektiğı konusunda kararsızım. Rhett içeri giriyor ve onu görmek bile kalbimin küt küt atmasına neden oluyor. Gözlerim onu takip ederken sinirlerim titriyor.

Kendi dertlerime o kadar dalmışım ki, Rhett'i evinin merdivenlerinden inerken gördüğümden beri ona bir daha bakmadım. şimdi kendimi dinlenmiş hissediyorum ve o kadar da korkmuyorum, onu incelemek için birkaç saniye ayırıyorum.

Bugün mavi kot pantolon ve beyaz bir tişört giyiyor. Sol kolunu parmak eklemlerine kadar kaplayan dövme yi fark ediyorum. Bu kadar rahat giyinmesine rağmen yine de başa çıkılması gereken bir güç gibi görünüyor. Yaptığı her hareket, zaten inanılmaz olan yakışıklılığını daha da artıran bir özgüven yayıyor.

Gözlerimi Rhett'ten ayırmadan ayağı kalkıyorum ve sinirli bir şekilde ellerimi önümd e birleştiriyorum.

Etrafı tararken koyu renk gözleri üzerimde geziniyor. Tekrar bana doğru bakmadan önce yüz hatlarında endişeli bir ifade beliriyor. Resepsiyon alanının ortasında yavaşlayarak dururken bu kez gözlerini kaçırmıyor.

Bana bakmaya devam ettikçe kendimin farkında olduğumu hissetmeye ve acı verici bir şekilde endişelenmeye başlıyorum. Gariplik sınırına geldiğinde, sonunda hareket ediyor ve bana doğru yaklaşıyor.

Sertçe yutkunuyorum ve tam önümde durduğunda yüzümü gülümsemeye zorluyorum. Ağzını açıyor ama hiçbir kelime çıkmıyor, ben de şansımı deniyorum.

"Teşekkür ederim, Rhett. Benim için yaptıklarını gerçekten takdir ediyorum." Kelimeleri karıştırmadığım zaman mutlu oluyorum.

Ağzının etrafında yavaş bir gülümseme oluşmaya başlıyor, bu da kalbimin bir takla atmasına neden oluyor. En azından bana yardım ettiğine pişman olmuş gibi görünmüyor. Bu berbat olurdu.

"Günaydın Evie, harika görünüyorsun. Dün gece sormayı unuttum ama kimliğini görebilir miyim?"

Ondan bunu beklemiyordum ve yine gergin hissederek çantamın fermuarını açtım ve kartı çıkardım. Kartı ona uzattım ve o incelerken endişeyle bekledim.

Şaşkın bir bakışla, "Kahretsin, gerçekten on sekiz yaşındasın" der.

Bana geri veriyor ve ben de kaybetmemek için hemen ön cebime sokuyorum.

Rhett'e tekrar baktığımda, yüzünde midemi titreten seksi bir sırıtış var. Hızla yere bakarken gözlerim kocaman oluyor. Rhett'i seksi ya da çekici olarak düşünemem. Bu istemediğim bir belaya davetiye çıkarmak olur.

"Kahvaltıya hazır mısınız?" diye sorar.

Anlaşmasını kabul etme konusunda hâlâ kararsızım, umarım onunla kahvaltı etmek karar vermeme yardımcı olur.

Bölüm 8

RHETT

Lanet olsun, bir gece düzgün bir yatakta uyumanın, banyo yapmanın ve vücuduna biraz yiyecek girmesinin Evie'nin görünüşüne ne yaptığına inanamıyorum. Neredeyse onu tanıyamayacaktım.

Evie Cole. Soyadını kimlik kartından aldım. Kendi gözlerimle görmeseydim 18 yaşında olduğuna asla inanmazdım.

Benden sadece bir yıl beş ay küçük. Onu daha iyi tanıyacağımı umarak odanın arka tarafında bir masa seçiyorum, böylece mahremiyetimiz olacak.

Sandalyesini çekiyorum ve yüzünde beliren kızarıklık bana bu tür bir muameleye alışık olmadığını söylüyor. Aslında Evie'nin etrafında olmak ferahlatıcı. Genelde birlikte çıktığım kadınlar her şeyi hafife alır.

Onun karşısındaki koltuğa oturduktan sonra menüyü inceliyoruz.

"Günaydın, ben Beth, garsonunuz olacağım," diyor neşeli bir sarışın, hoş bir şekilde gülümseyerek. Resepsiyonistten güzel bir değişiklik.

"Sadece kahve içeceğim," diyorum, hiç aç değilim.

Evie de aynısını sipariş ediyor ve garson kız duyma mesafesinden çıkar çıkmaz, "Kahvaltı sipariş edebilirsiniz," diyorum.

"Sabahları erken saatlerde yemek yemeyi hiç sevmem. Kahve iyidir."

Anahtar kartıyla oynuyor, ben de masanın öbür ucuna uzanıp kartı ondan alıyorum. Geri çekilmeden önce onu cesaretlendirici bir şekilde sıkarken elim neredeyse iki elini de kaplıyor.

"Birbirimizi biraz tanıyalım. Bunun sinirlerinizi yatıştırmaya yardımcı olacağını düşünüyorum."

"Tamam," diye fısıldıyor ama gözleri benimkilerle buluşmuyor, bu da bana onun benim yanımda kendini rahat hissetmesi için çok şey gerekeceğini söylüyor.

"Adımı biliyorsun. Rhett Daniels. On dokuz yaşındayım. Başka?" Çok kişisel olmayacak başka bir şey düşünmeye çalışıyorum.

"Birlikte yaşadığınız diğer adamlar kardeşleriniz mi?"

Bir şey sorduğu için mutlu bir şekilde gülümseyerek cevap veriyorum: "Kan bağımız olmayabilir ama onlar benim kardeşlerim. Carter ve ben okuldaki ilk günümüzden beri arkadaşız."

"Carter iyi birine benziyor," diyor ve oturduğumuz zamanki kadar gergin olmadığını gözden kaçırmıyorum.

"Aslında iyi olan Logan. Sanırım Carter'ı iyi biri olarak tanımlayan ilk kişi sensin." Bunu şaka olarak söylemiş olabilirim ama doğruluk payı da var. Carter gerçekçidir ve kimseden bir bok almaz.

Aramızda bir anlık rahatsız edici bir sessizlik oldu. Kızlarla garip anlar yaşamaya alışık değilim. Genellikle garip anlar için hiç zamanım olmaz çünkü yattığım hiçbir kadınla sohbet etmem.

Ama Evie farklı. Eğer o benim sorumluluğumda olacaksa, birbirimize alışmamız gerekecek.

"Hiç erkek ya da kız kardeşin var mı?" Garson kız kahvelerimizi getirdiğinde soruyorum.

Cevap vermesini beklerken fincanıma krema ve şeker ekliyorum.

Kahvesinden bir yudum almadan önce "Hayır," diye fısıldıyor.

"Hiç ailen var mı?" Fincanı yere bıraktıktan sonra kollarımı masanın üzerinde kavuşturup tüm dikkatimi Evie'ye veriyorum.

"Hayır."

Ayrıntı vermiyor, bu da beni yaşadığı hayat hakkında daha fazla meraklandırıyor.

"Ailene ne oldu?"

Omuz silkiyor ve sonunda ellerinden başını kaldırıp bana bakıyor. Bakışlarımla buluştuğunda yüzünde gördüğüm kaybolmuş ifade hoşuma gitmiyor. Keşke onun geçmişini değiştirebilseydim.

Tam bana cevap vermeyeceğini düşündüğüm anda, "Bilmiyorum. Benim hiç ailem olmadı."

Kendi ailesini tanımadığına inanmadığım için kaşlarımı çatıyorum.

"Kendimi bildim bileli koruyucu aile yanındayım," diye açıklıyor.

Kahretsin, en azından Mia ve benim ebeveynlerimizle ilgili güzel anılarımız var. "Nasıl oldu da sokakta yaşamaya başladınız?"

Gözlerini tekrar ellerine indiriyor ve ben de hassas bir konuya girdiğimi anlıyorum.

"On sekiz yaşıma girdim." Yine ayrıntı vermiyor ve ben de şimdilik bu konuyu kapatmaya karar veriyorum.

"Alınmayın ama sormak zorundayım. Hiç tutuklandınız mı?"

"Hayır, sen sormadan söyleyeyim, uyuşturucu da kullanmadım" diye fısıldıyor.

"Bunu bildiğim iyi oldu." Devam etmeden önce kahvemden bir yudum alıyorum. "Anlaşma hakkında düşündün mü?"

"Evet." Gözleri benimkilerle buluşuyor ve kararsızlığını görüyorum, bu da bana onu hala ikna edebileceğime dair umut veriyor. "Bunu bana tekrar açıklayabilir misin?"

"Oldukça basit. Ben senin velinimetin olacağım ve karşılığında tek yapman gereken kışını yırtarak çalışmak. Tek kuralım, kıyafetlerini çıkarmayacaksın. Soyunmak yok. Randevu yok. Tüm dikkatini derslerine vereceksin."

"Hayırseverim olarak hangi haklara sahip olacaksınız?"

Hemen satır aralarını okudum. "Evie, sana karşı açık sözlü olacağım. Gizli bir gündemim yok."

Alt dudağını ısıırıyor, niyetim konusunda hâlâ endişeli.

"Hey," diye fısıldıyorum masanın öbür ucuna uzanırken. Evie'nin elini kendi elimle kapatıyorum, ona dokunarak çok ileri gitmediğimi umuyorum. "Sana bağımsız olman için bir şans vermek istiyorum."

Burnundan yumuşak bir ses çıkarıyor, neredeyse sessiz bir kahkaha gibi.

"Bana neden yardım etmek istediğini hâlâ anlamıyorum. Özellikle de karşılığında hiçbir şey alamayacakken."

"Benim bir kız kardeşim var. Senden birkaç yaş küçük. Ailemiz öldüğünde Carter'ın babası bizi yanına almasaydı sokaklarda yaşamak kaderimiz olabilirdi. Buna mecbur değildi ve karşılığında da hiçbir şey almadı. Dün de söylediğim gibi, bana verilen şansın aynısını sana da vermek istiyorum."

"Her şey gerçeküstü," diye fısıldıyor elini elimden çekerken. "Anlaşmayı kabul edersem, ne çalışmam gerekecek?"

Aynı fikirde olacağını bildiğim için gülümsüyorum.

"Sen seçebilirsin. Dairelere birlikte bakacağız ve kira sözleşmesi benim adıma olacak, ancak hangi daireyi seçeceğimiz konusunda söz sahibi olacaksın. Aylık harcamalarınız konusunda ne yapacağımdan emin değilim. Sadece banka hesabına para aktarmak konusunda rahat değilim."

"Banka hesabım yok," diyor yanakları pembeleşerek. "Bir yolunu buluruz.

Okul masraflarını ve kirayı ben ödeyeceğim. Belki İhtiyacın olabilecek herhangi bir şeyi almak için iki haftada bir bir araya gelebiliriz ve böylece ben de çalışmalarının nasıl gittiğini görmek için seni kontrol edebilirim?"

"Bunu yapabiliriz." Ona sırtıttığımda az önce ne dediğini fark ediyor.

"Kulağa evet gibi geldi," diye takılıyorum ona. Gülümsüyor ve bu onun yüzünü değiştiriyor.

Yüzüne. "Daha fazla gülümsemelisin, Evie."

"Bana gülümsemem için bir sebep verdin." derken yüzünde gördüğüm duygudan sesi boğuklaşıyor. Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum."

"Güzel, bağımsız bir kadın ol. Bu benim için yeterli bir teşekkür olacaktır."

"Güzel kısmını bilmiyorum ama gerçekten bağımsız olmak istiyorum."

Tekrar masaya uzanıyorum ve elimi sıkmasını bekliyorum. Elim sıkıldığında, "Bir anlaşmamız var, Evie Cole." diyorum.

"Anlaştık," diyor ve bir kahkaha patlaması hıçkırıklarla bastırılıyor. "Özür dilerim."

Kendini toparlaması için ona biraz zaman veriyorum. Şu anda duygusal olması anlaşılabilir bir durum.

Duygularını yeniden kontrol altına aldığı anda, "Hadi daire avına çıkalım," diyorum.

"Hemen şimdi mi?" diye soruyor, gözleri heyecanla parlıyor. Bu da ona yakışan bir başka bakış.

"Hemen şimdi," diyorum ayağa kalkarken. "Hesabı ödeyeceğim, sonra yola çıkabiliriz. Bir daireye taşınana kadar burada kalmak senin için sorun olur mu?"

Evie cevap vermeden önce tereddüt ediyor, "Burası çok pahalı, Rhett. Bir motelde iyi olurum."

Sırf ona para harcamamdan kaçmaya çalıştığı için, ona gönlünden geçen her şeyi vermek istiyorum.

"Burada kalırsan kendimi daha iyi hissedeceğim," diyorum, motel hakkındaki fikrini değiştirmeyi umarak.

"Tamam," diye fısıldıyor yüzündeki parlak gülümsemeyle. "Ama umarım çok uzun sürmez ve makul fiyatlı bir daire bulabiliriz."

Bölüm 9

EVIE

Umarım bunların hepsi bir rüya değildir.

Rhett arabayı başka bir daireye sürerken kendimi gülümserken yakalıyorum. Bugün o kadar çok güldüm ki yanaklarım ağrıyor. Bu harika bir şey. Şimdiye kadar üç yer gördük, hepsi de çok büyük ve pahalıydı.

Sonuncusunda ilk kez tartıştık. Rhett'in yardımını kabul etmem, şimdiye kadar yaşadığım tüm evlerden daha büyük bir daire almasına izin vereceğim anlamına gelmiyor. Bu çılgınlık olur.

Başka bir lüks binanın önünde durduğunda kaşlarımı çatıyorum.

"Kabul etmeyeceğimi şimdiden söyleyebilirim," diyorum kapısını açarken.

"Daha görmedin bile," diyor bana sırtarak.

"Kiranın makul olacağı normal bir mahalleye bakamaz mıyız?" Diye soruyorum ama ben daha cümlemi bitirmeden arabadan iniyor.

Kapımı açtığımda, "Bir bakalım." dedi.

Pes ediyorum ve onu ikinci kata kadar takip ediyorum. İçeri girdiğimizde, mutfağın gördüğümüz diğer mutfaklardan çok daha küçük olduğunu görmek beni rahatlatıyor.

Oturma odası da iyi bir büyüklüğe sahip ve büyük pencerelerden içeri giren tüm ışığı seviyorum.

Tam bir daire çiziyorum ve üç yatak odası saydığımda kaşlarımı çatıyorum. Bu çok kötü.

"Sadece bir yatak odasına ihtiyacım var," diyorum.

Rhett, "Çalışma odası olarak diğer yatak odalarından birini kullanabilirsin," diye tartışmaya başlar.

"Çalışma odası için fazladan bir odaya ihtiyacım yok. Bir yatak odası yeterli olur. Oturma odasında da çalışabilirim."

"Kadın, bir saniyeliğine inat etmeyi bırakır mısın? Bu daire güzel bir bölgede yer alıyor." Aslında bana gözlerini devirdi. "Biliyorsun çoğu kadın sadece teşekkür eder ve alır."

Ona kaşlarımı çatıyorum, tanıştığımızdan beri bana ilk kez çocuk değil de *kadın* dediğini gözden kaçırmıyorum. *İki kez.*

Rhett'in parayı gülümsermiş gibi dağıtmaya alışık olduğunu hissediyorum. Eğer durum buysa, başka bir şey daha var demektir. "Tüm bu alan para kaybı, Rhett."

"Diğer iki odayı her zaman kiraya verebilirsin." Bana yaklaşıyor, gözlerini dikip beni teslim almaya çalışıyor ve bu neredeyse işe yarıyor. O karanlık gözlerin bir bakışı, tutarlı bir cümle kurmak bir yana, düşünme yeteneğimi kaybetmeme yetiyor.

"Kimseyi tanımıyorum," diye mırıldanıyorum, ona böyle bir şeyi itiraf ettiğim için kendimi ezik hissediyorum.

Rhett derin bir nefes alıyor ve bana delici bir bakış fırlatıyor. Bu bakıştan hoşlandığımdan emin değilim. Onun yanında kendimi mahcup hissetmeme neden oluyor. Sanki ne düşündüğümü anlamaya çalışıyor.

Rhett'in benim için çok fazla erkek olduğunu inkar etmeye bile çalışmıyorum. Benden çok da büyük olmadığını bilmek ve

bana karşı nazik davranması onu çok daha çekici kılıyor. Onun yanında kendimi rahat hissettiğim anlar oluyor, ama bir de bunun gibi kendimi konfor alanımın çok dışında hissettiğim anlar var.

İkinci daireyi incelerken, ayrılmak istediğimde Rhett beni tutmak için elimi tuttu ve bu midemi titretti. O zamandan beri temkinliyim.

Minnettarlık duygusunu çekicilikle karıştırmamaya dikkat etmeliyim. Ayrıca, Rhett onun tipi olmadığımı açıkça belirtti, bu yüzden benim açımdan zaman kaybı olurdu.

"Derslere başladığında kızlarla tanışacaksın. Arkadaş edineceğinden eminim."

Bir adım geri atıyorum ve onunla göz temasını keserek dairenin etrafına tekrar bakıyorum.

"Eminim okula giden herkesin zaten kalacak bir yeri vardır." "Bir başvuru yapacağım."

"Bu buraya taşınacağım anlamına gelmiyor," diye omzumun üzerinden ona fırlatıyorum.

"Kahretsin, Evie. Burası güvenli bir mahalle. Okula yakınsın. Ben de hemen köşede oturuyorum. Burası mükemmel bir yer."

Yüzümü ona dönerek kollarımı kavuşturuyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Bu çok fazla."

"Çok fazla ne? Para mı? En son baktığımda bu benim sorunumdu," diye tersliyor bana karşı sabrını yitirmeye başlarken.

"Hayır kelimesini duymaktan hoşlanmıyorsun, değil mi?" Rhett'in istediğini elde etmeye alışkın olduğunu fark ettiğimde soruyorum. "Senin paran olduğunu biliyorum, Rhett. İnan bana, bu gerçeğin son derece farkındayım."

Kelimeler ağzımdan çıktıktan sonra gözlerimi kısıtıp kapatıyorum. Kulağa bu kadar sert gelmesini istememiştim.

İçimi çektim ve kollarımı yanıma bıraktım. "Özür dilerim, hiç gereği yoktu. Yardımlarınız için minnettarım. Burası sadece pahalı değil, aynı zamanda benim için de çok fazla. Daha önce hiç kendime ait bir yatak odam olmamıştı. Bu kadar yerle ne yapacağımı bilemem. Büyük ve boş bir yer yerine küçük ve rahat bir yer olmasını tercih ederim."

Rhett'e yalvaran bir bakış atıyorum, satır aralarını okuyacağını umuyorum. Tüm bu boşluk bana sadece yalnız olduğumu hatırlatacak.

"Burayı gerçekten sevdim." Umudum bir anda yok oldu. Rhett olayları benim açımdan göremeyecek kadar inatçı. "Sadece üç aylığına dene. Oda arkadaşını bulamazsan daha küçük yerlere bakarız."

Gözlerim tekrar onunkilere kaydı. "Gerçekten mi? Bu senin için sorun olmayacak mı?" "Evet," diyor gülümseyerek. "Şimdi gidip başvuruyu doldurabilir miyim?"

"Söyleyeceğim hiçbir şey seni istediğini yapmaktan alıkoymayacak," diye takılıyorum.

"Çabuk öğreniyorsun, Evie Cole," diye karşılık veriyor. "Benimle kal, seni ünlü yapacağım."

Dudaklarımdan kahkahalar dökülüyor. Bir saniye önce tartışırken bir saniye sonra gülüyor olmamız beni şaşırtıyor. Rhett gibi biriyle hiç tanışmamıştım. Onun etrafında olmak gerçekten hoş ve bu onu sevmeyi kolaylaştırıyor. Sanırım onun için de aynı şey geçerli çünkü benimle şakalaşmaya başladı.

(Altı ay sonra.)

Fırçayı saçlarımdan geçirirken aynadaki yansıma bakıyorum.

Son birkaç ayda her şey değişti. Her şey o kadar hızlı gelişti ki aklıma geldikçe hâlâ şaşkınlık içindeyim.

Tek başıma yaşamak bir alışma süreci oldu. O zaman hayatta kalmak için endişelenmem gerekiyordu, şimdi ise yalnız hissetmek için çok fazla zamanım var. Ben hala

ama en azından şimdi seçimlerimde daha seçici olabiliyorum. Yolun aşağısındaki benzin istasyonundan haber almayı umuyorum. Dün kasiyerlik pozisyonu için başvurduğum ve biraz şansla bu pozisyonu alacağım.

İlk üç ay boyunca Rhett'i çok sık görüyordum ama çalışmaya başladığımdan beri onu ayda bir kez görüyorum. Bana bir banka hesabı açtırdı, böylece benimle alışverişe gitmek zorunda kalmak yerine kolayca para transfer edebiliyordu. Bana çok fazla para veriyor ama ben sadece ihtiyacım kadarını kullanıyorum. Gerisini bırakıyorum, eğitimim bittiğinde ona daha hızlı geri ödeyebileceğimi umuyorum.

Kendime karşı dürüst olursam, Rhett'i özlediğimi itiraf etmeliyim. O ilk iki haftada kalbime girmişti. Arkadaş olacağımızı sanmıştım ama aramıza mesafe koymayı seçtiğine göre yanlışmış olmalıyım. Ayağa kalkıp kendime son bir kez baktıktan sonra yatağın üzerinde duran kazağımı ve çantamı alıyorum. Sokaklarda yaşarken verdiğim kiloları geri aldığımdan beri kıyafet denemeleri yapıyorum. Ucuzluk için tüm ikinci el mağazalarını araştırıyorum ve bu şekilde

Rhett'ten aldığım aylık harçlığın büyük bir kısmını biriktiriyorum.

Hava soğuyor ama botlar ve kazakla bugün elbise giymem sorun olmaz. Elbiseyi görür görmez aşık oldum. Yüksek belli ve pilili etekli vintage bir elbise. Üst kısmı krem rengi ve koyu yeşil eteği tamamlıyor. Evden çıkarken kendimi gerçekten güzel hissettiğimi itiraf etmeliyim. Bu yabancı bir duygu ama tadını çıkarıyorum.

Henüz ne okuyacağıma karar vermedim, ama neyse ki bir bölüm seçmeden önce bolca zamanım var.

Derse biraz zaman ayırıp defterimin ön tarafına bir şeyler karalarken yanıma bir kız oturuyor. Pek de harika olmayan palmiye ağacı çizimime dönmeden önce ona gülümsüyorum.

"Kahretsin, bir kahve almalıydım. Kahve almak için durursam derse geç kalırım diye endişelendim," diyor yanımda oturan kız.

Kalemimi masanın üzerine bırakıyorum ve ona gülümseyerek "Kahve iyi olurdu" diyorum. Saate baktığımda dersin başlamasına sadece beş dakika olduğunu görüyorum. "Kahve alıp beş dakika içinde dönebileceğimizi sanmıyorum."

"Evet, bu ders kafeinim olmadan işkenceye dönüşecek. Ben Willow," diyor.

"Ben Evie."

Bir gülümseme paylaştık ve ondan hoşlanacağımı biliyordum. Uzun boylu ve güzel. Sarı saçları ipeksi bir yumuşaklıkta ve sıcak, kahverengi gözlerinde zekâ parlıyor.

"Saçlarına bayıldım," diye iltifat etmekten kendimi alamıyorum.

Bir kahkaha patlatıyor. "Saçımı bu şekilde düzeltmek otuz dakikamı alıyor. Genelde kurumaya bırakıyorum ama o zaman da deli gibi kıvrılıyor."

Kıvrıcık kızıl saçlarımı gösteriyorum. "Bu dağınıklık hiçbir şey düzeltemez."

Profesör içeri girdiğinde dikkat etmeliyiz ama gülümsemeden duramıyorum. Bir kızla konuşmak güzel.

Ders bittiğinde tüm eşyalarımı çantama tıktırıyorum. "Şimdi başka dersin var mı?" Willow soruyor.

"Hayır, sadece bu öğleden sonra bir tane var" diyorum. Şu anda bir şeyler yemek ve bir fincan kahve içmek istiyorum.

"Kahve içmek için bana katılmak ister misin?"

"Bu harika olur." Ona sormak aklıma gelmeliydi ama sorduğuna sevindim. Belki birbirimizi tanıyabilir ve arkadaş olabiliriz.

Kafeterya, dersten sonra kafein almak isteyen öğrencilerle dolup taşıyor. Siparişlerimizi aldık ve Willow bir simit alırken ben kendime bir muffin seçtim. Dışarıda bir masa seçtik, bunun için minnettarım. Kafeterya buz gibi.

Güneş sırtımı kavururken, "Kampüste mi yaşıyorsun?" diye sormadan önce kahvemini tadını çıkarıyorum.

Willow gözlerini devirir ve bir iç çeker. "Evet. Oda arkadaşım beni deli ediyor. Her gece dışarı çıkıyor ve geç geldiğinde de çok gürültü yapıyor."

Yüzüme yavaşça bir gülümseme yayılıyor. "Kampüs dışında bir dairem var ve oda arkadaşı arıyorum," derken biraz mahcup ve gergin hissediyorum. Gelip bakabilirsiniz."

Willow'un gözleri şaşkınlıkla açılır. "Daireni görmeyi çok isterim. Bütün bir gece boyunca uyandırılmadan uyumak harika olurdu."

"Şimdi gidebiliriz. Herhangi bir planım yok," diye teklif ediyorum.

"Emin misin?" diye soruyor yanaklarını soluk pembeye boyayan bir heyecanla.

"İnan bana, bir oda arkadaşına ihtiyacım var. Büyük evdeki sessizlik beni öldürüyor."

"Seni takip etmemi ister misin?"

Kaşlarımı çatıyorum ve bir an için ne sorduğunu anlamıyorum.

"Arabam yurdumun önünde park halinde. Seni takip edeceksem hemen gidip almam gerek."

"Hayır, o konuda endişelenmeyin. Daire çok yakın. Sakıncası yoksa yürüyebiliriz."

Daireye doğru yürümeden önce kahvemizi ve kahvaltımızı bitiriyoruz. Yol boyunca Willow'un benim yanıma taşınmak isteyecek kadar hoşuna gitmesi için sessizce dualar ediyorum.

Bölüm 10

RHETT

Kafeteryadan çıkan Evie'yi gördüğümde bir ağacın arkasına saklanıyorum. Ondan kaçtığım için tam bir hıyarım.

Sadece... Boku yedim.

Sağlıklı bir şekilde kilo almaya başladığında değişti. Bir kelebeğin kanatlarını yavaşça açmasını izlemek gibiydi. Evet, artık sağlıklı ve onun adına mutluyum ama iş sikime gelince o kadar da harika değil. Göğüsleri doldu ve lanet olsun, o kıçı. Bir sörf tahtası kadar düzken dolgun ve sıkı bir hale geldi. Cildi artık sağlıklı bir ışıltıya sahip ve saçları parlıyor, bu da saç tellerini alev gibi gösteriyor.

Kısacası, onu her gördüğümde aletim onun yasak olduğunu unutuyor ve taş gibi sertleşiyor. O küçük pislik sadece arkadaşızın ne demek olduğunu anlamıyor. Sorun da bu zaten. Kesinlikle takılabileceğim biri değil. Başından yeterince şey geçti zaten. İhtiyacı olan son şey benim onunla rastgele bir sikiş için takılmam. Bana bağımlı olması, onun etrafında olmayı zorlaştırıyor. Kelime oyunu yapıyorum.

İlk kez sertleştiğimde, ayakkabı bağı bağlamak için eğiliyordu. Ona verdiğim fiziksel tepki karşısında o kadar şok olmuştum ki, hemen oradan uzaklaştım.

ışık hızında. O zamandan beri onun dairesine gitmedim. Onunla her zaman halka açık bir yerde buluşuyorum ve ayda bir kez buluşuyorum. Böylesi daha güvenli.

Bu yüzden beş yaşında bir çocuk gibi bir ağacın arkasına saklanıyorum. Sıkımsı sakinleştirmenin bir yolunu bulana kadar onun yanında olamam.

Kafeteryaya doğru ilerlemeden önce Evie'nin ağacın yanından geçmesini bekliyorum.

Bu sorunla ilgili bir şeyler yapmalıyım. Ondan kaçmaya devam edemem.

Kahretsin, Evie'yi istediğimden bile değil. Cinsel anlamda değil. Benim tipim değil. Ama o etraftayken aletimin kendi aklı varmış gibi görünüyor.

Birkaç tek gecelik ilişkim oldu ama beni tatmin etmedi. Daha fazlasına ihtiyacım var, vahşi bir şeye.

Evet, bu aklımı Evie'nin kışından alır.

İçeri girdikten sonra uygun bir aday bulmak için etrafa bakındım. Aramaya şimdi başlayabilirim. Biraz şansla, bir sonraki dersimden önce biriyle yatabilirim.

"Vay, vay, vay, bu Rhett Daniels değil mi? Biz ölümlüler bu onuru neye borçluyuz?"

Parmağını kolumda gezdiren Josie'ye bakıyorum. Kahretsin, o kadar da çaresiz değilim.

Yoksa öyle miyim?

Lanet olsun, bu hatun okul başladığından beri pantolonuma girmeye çalışıyor.

"Ne oldu?" Karar vermek için kendime biraz zaman kazandırmak için soruyorum.

Josie'yi becermek ya da becerememek, işte bu müthiş bir soru.

Elini göğsümde gezdiriyor, ta ki kemer tokamın üzerine gelene kadar.

"Bir yere gidebiliriz ve sana neler olduğunu gösterebilirim," diyor, seksi görünmeye çalışıyor ama beceremiyor. Sanki sinüsleri tıkanmış gibi.

Gözlerim göğsüne kayıyor. Göğüsleri benim zevkime göre biraz fazla büyük.

Yine de onu arkadan becerirsem, yüzüne bakmak zorunda kalmam.

Josie'nin pantolonumun içine girmek için ne kadar çaresiz olduğunu görmek için suyu test etmeye karar vererek ona yaklaştım. "Bir süredir deniyorsun, Josie. Seni becermem için ne yapacaksın?"

Nefes alırken dudakları aralanıyor ve kirpikleri iniyor. Bu onu tahrik etmek yerine uykuya dalmak üzereymiş gibi görünüyor.

Lanet olsun, bu hatunun yüz ifadelerini okuyamıyorum. Azgın mı yoksa uykulu mu?

"Benden ne istersen yaparım."

Azgın o zaman.

Gidebileceğimiz bir yer düşünerek etrafıma bakındım. Arabamın arka koltuğunda rastgele bir sikiş bunu kesmeyecek. Heyecan verici bir şeye ihtiyacım var, yakalanma ihtimalimizin olduğu bir yere. Evie'nin tamamen sikilebilir kıcını unutturacak adrenaline ihtiyacım var.

"Gidelim," diyorum kütüphaneye doğru yürümeye başlarken.

Josie uzun adımlarıma ayak uyduruyor ve daha yavaş yürümediğim için bir pislik olduğumu biliyorum, ama şu anda umurumda bile değil.

Kütüphaneye girdiğimde eski, küflü kitap kokusu yüzüme çarpıyor. Evet, buraya gelmemeye çalışıyorum. Öğrencilerin çoğu alt katta, ben de merdivenlerden referans kitaplarının olduğu yere çıkıyorum. Sanırım buraya sadece iki kez çıktım ve o da isteğim dışında oldu.

Arka tarafa ulaşana kadar raf sıralarını geçmeye devam ediyorum. Josie'ye döndüğümde omuzlarım çöküyor. Bu kız cidden bana göre değil. Onu çıplak görmek için hiçbir arzum yok.

Dizlerinin üzerine çöktüğünde ve parmaklarıyla kemerimi gevşetmeye çalıştığında, içimi bir rahatlama dalgasının kapladığını hissediyorum.

Fermuarı indiriyor ve sikimi boxerımdan kurtarmaya çalışıyor. İyi ki duş alıyorum ve büyütmiyorum yoksa Josie şu anda sarkık, buruşuk bir aleti tutuyor olurdu.

Beni ağzına almak için eğildiğinde, başımın geriye düşmesine izin veriyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Diğer kızlar gibi salyalarını akıtmadan ya da ısırmadan bana oral seks yapmakta şaşırtıcı derecede iyi.

Birkaç ay önce kulüpte becerdiğim kızın görüntüsü aklıma geliyor ve omurgamdan aşağıya doğru karıncalanmalar gönderiyor. Onu nasıl arkadan becerdiğimi hatırlayınca boğazımda bir inilti oluşuyor.

Gözlerimi açıyorum ve içinde bulunduğumuz koridoru tarayarak, birinin bize doğru yürümesinin nasıl bir şey olacağını hayal ediyorum. Heyecan göğsümde kabarcıklar oluşturuyor. Tam da ihtiyacım olan şey.

Karnımda zevk birikirken kalçalarım öne doğru itilmeye başlıyor. Gözlerimi kapatıyorum, tamamen kulüpteki kız hakkında hayal kurmaya niyetliyim, ama bunun yerine Evie'nin kıcının ve göğüslerinin net bir görüntüsü aklımı dolduruyor.

Görüntü o kadar canlı ki, Josie'ye herhangi bir uyarı vermeden anında yükümü patlatıyorum. Neyse ki yutkunmakta sorun yaşamadı.

Elinin tersiyle ağzını silerken, sikimi tekrar pantolonumun içine sokup kemerimi bağıyorum.

Ayağa kalktı, beni bu kadar çabuk boşalttığı için gururlu görünüyordu. Duygularını incitmek istemediğim için omzunu sıkıyorum.

"Teşekkürler, bebeğim."

Bunun aptalca bir hareket olduğunu bilerek uzaklaşıyorum, ama karşılığında ona bir şey vaat etmedim.

Merdivenlere geldiğimde, Evie'nin yukarı çıktığını görünce midem bulanıyor.

Sadece benim şansım.

Bol bir elbise, siyah çoraplar ve botlar giyiyor ve kesinlikle çok güzel görüldüğünü söylemeliyim. Saçını topuz yapmış ama

birkaç dal kaçmış. Saçını daha önce hiç böyle görmemiştim. Bu bana yüzünü ve o lanet olası yeşil gözlerini engelsiz bir şekilde görmemi sağlıyor.

Dudaklarında yumuşak bir gülümseme var ama gözlerimiz buluştuğunda bu gülümseme solmaya başlıyor. Tepeye ulaştığında yavaşlıyor ve rahatsız görünüyor. "Hey," diyor, gözleri odanın içinde çılgınca bir dans yapıyor, onun yerine bana bakıyor. Sonra gözleri arkamdaki bir şeye takılınca kaşlarını çatı.

Bir kol benimkine dolanıyor ve bir saniyeliğine gözlerimi kapatıyorum. Kahretsin, Josie'yi unutmuşum.

Ben Josie'yi Evie'den uzaklaştıramadan Josie gözlerini kısıyor ve dudak büküyor, "Vay canına, anlaşılan birileri altmışların birkaç on yıl önce bittiğine dair notu kaçırmış."

Evie'nin yüzündeki acı ifadesi beni bir adım ileri atmaya itiyor ama Josie beni engelliyor. Yanağıma bir öpücük konduruyor ve yüksek sesle mırıldanıyor, "Sikini emmeme izin verdiğin için teşekkürler. Belki bir dahaki sefere daha özel bir yere gideriz ve sana kalçalarımın neler yapabileceğini gösteririm."

İğneler ve iğneler cildimin her santimetresine yayıldı.

Ne oluyor lan?

Josie'nin bunu söylediğine inanamıyorum.

Evie keskin bir nefes çekiyor. Bu kez yüzündeki ifade, Evie'yi kollarıma alabilmek için Josie'yi merdivenlerden aşağı itmek istememe neden oluyor. Gözlerindeki acıyı görmekten nefret ediyorum.

Ben bir şey söyleyemeden Evie arkasını dönüp merdivenlerden aşağı koşuyor.

"Sen tam bir sürtüksün. Senden kaçmamın bir sebebi olduğunu biliyordum." Kolumu çekip kurtarıken Josie'ye homurdanıyorum.

"Evet ama şimdi dudaklarımı sikinin etrafında dolaştırdığıma göre, daha fazlası için geri geleceksin," diyor, sanki onu aşağılamamışım gibi gülümseyerek.

"Rüyanda görürsün. Çılgın piliçlerden hoşlanmıyorum," diye çıkıştım ve Josie'yi etkili bir şekilde kovarak ona sırtımı döndüm. Evie'ye yetişebilmek için merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum.

Bunu nasıl düzelteceğime dair hiçbir fikrim yok. Önce Evie'den kaçıyorum, sonra bir sürtük beni boğazlarken pantolonum dizlerimdeyken yakalıyor.

Bu gün daha kötü olamazdı.

Bölüm 11

EVIE

Kütüphanenin geniş cam kapılarını itip dışarı çıktığımda, gök gürültüsü tepemde gümbürdüyor.

Sadece benim şansım. Gökyüzü karanlık ve damlalar düşmeye başladığında hızla kaldırıma doğru yürüyorum. Umarım ben eve varmadan yağmur yağmaya başlamaz.

Daha düşünce soğumadan bir gök gürültüsü daha kopuyor ve şiddetli bir yağmur başlıyor. Damlalar büyük ve kalın, kıyafetlerimi ıslatıyor.

Soğukta ıslanmak vücudumun titremesine neden oluyor. Çılgınca bir an için fırtına geçene kadar sığınmak için kütüphaneye geri dönmeyi düşünüyorum ama sonra Rhett'i ve birlikte olduğu kızı hatırlıyorum.

Onu bir kızla görmenin neden bu kadar acı verdiğinden bile emin değilim. Rhett ile arkadaş falan değilim. Hayır kurumundan başka bir şey değilim.

Bunu düşünmek bile benzin istasyonundaki işi aldığım için bir kez daha minnettar hissetmemi sağlıyor. Bu sabah beni aradıklarında çok şaşırdım. Diğer pek çok başvuruda başarısız olduğum için pozisyonu alabileceğimi düşünmüyordum. Her ne kadar geceleri çalışacak olsam da

Sonunda düzgün bir iş buldum, özellikle de kıyafetlerimi çıkarmamı gerektirmeyen bir iş.

Ama yine de, Rhett ve o kızın ben oraya varmadan saniyeler önce ne yapmakla meşgul olduklarını düşündüğümde göğsümde bir sızı hissediyorum.

Kütüphanede oral seks! Halka açık bir yerde olması bir yana, Rhett'in ihtiyaçları olan bir adam olduğunu hiç düşünmemiştim. Bazı nedenlerden dolayı, onun hakkında bunları bilmek, onu her zaman nasıl gördüğümü değiştirdi. Eskiden onu bir tür kurtarıcı olarak görürdüm, ama şimdi... şimdi adamı görmek zorundayım. Ona karşı hissettiğim ilk çekimi görmezden gelmek için çok çalıştım. Birdenbire ona ilgi duymaya başladığımdan değil. Sadece... ne olduğunu bilmiyorum.

"Çok aptalsın, Evie!" Nefesimin altında mırıldanıyorum. "Zaten onu çok sık görmüyorsun ki."

Gök gürültüsü tekrar yuvarlanıyor ve adımı duyduğuma yemin edebilirim.

Yakınıma yıldırım düştüğünde, irkilerek bir çığlık atıyorum. Biri kolumu tutuyor ve beni öyle bir korkutuyor ki hemen kolumu çekip kurtarıyorum. Ani hareket dengemi kaybetmeme neden oldu. Kendimi yakalayamayınca düşünüyorum ve popom kaldırıma öyle bir kuvvetle çarpıyor ki, titreşimi dişlerime kadar hissediyorum.

"Siktir." Üstümden gelen sert hırıltı gözlerimi yukarı dikmeme neden oldu.

Rhett'in üzerimde yükselen görüntüsü sertçe yutkunmama neden oluyor. Gömleği sıırılsıklam, kumaş geniş göğsüne yapışmış ve her bir kası ortaya çıkmış. Yüzünden aşağı su damlaları akıyor, koyu renk gözleri ve saçları onu vahşi bir tanrı gibi gösteriyor.

Ayaklarının dibinde oturmaya devam etmene gerek yok. Kurtarıcı kompleksinin desteklenmeye ihtiyacı yok.

Kalkmama yardım etmek için elini uzattığında görmezden geliyorum ve ayağa kalkıyorum. Kitap çantamın askısını omzuma doğru atıyorum ve bir adım geri çekiliyorum.

"Seni korkutmak istememiştim. Seni aradım ama beni duymadın," diye açıklıyor Rhett.

"Sorun yok." Arkamı işaret ediyorum. "Gitmem gerek. Yağmur yağıyor."
Aferin, Evie. Sanki adam yağmurun yağdığını bilmiyor.

"Seni eve bırakayım. Bu havada yürüyemezsin," diyor Rhett ben arkamı dönmeye başlarken.

O daha konuşmasını bitirmeden ben başımı sallıyorum. şu anda onunla arabada yalnız kalmamın imkanı yok. Sakso olayını öğrendiğim için çok utanıyorum. Eve dönüş sadece acı verici bir şekilde garip olacak. "Yağmurda yürümeyi seviyorum," diyorum ama soğuktan titriyorum pek inandırıcı gelmiyor.

Kaçma zamanı, Evie.

"Sonra görüşürüz." Topuklarımın üzerinde dönüp, tekrar düşmeden olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaşırken kelimeler ağızımdan dökölüyor.

Bir saniye sonra, güçlü parmaklar kolumu sarıyor ve tekrar dönüyorum. Rhett'e çarpıyorum ama ben şoku atlatamadan eğilip omzunu karnıma bastırıyor ve sonra havalanıyorum.

"Ne yapıyorsun sen?" Kitap çantam yere yuvarlanırken çığlık atıyorum. Sırtındaki sırlıslıkla kumaşa tutunmakla o kadar meşgulüm ki çantamın kaldırımı düşmesini engellemeye çalışıyorum.

Rhett çantamı yerden alırken, "Burası ıslak ve soğuk, kadın," diye homurdanıyor.

Vücudumu onun pençesinden kurtarmaya çalışıyorum ama kolu kalçalarımın arkasını sıkıyor.

"Rhett!" Mağara adamı davranışları karşısında şaşkına dönmüş bir halde dişlerimin arasından tıslıyorum. "Beni yere bırak."

Ellerimi sırtına koyuyorum ve sert kaslarının avuçlarımın altında esnediğini hissediyorum, neredeyse beni omzunun üzerinden baş aşağı tuttuğunu unutturuyor. Hain zihnimi birkaç kasın esir aldığı aptalca trans halinden kurtarmak için başımı hafifçe sallıyorum ve tekrar kıpırdanmaya başlıyorum.

Popoma inen ıslak bir tokat gözlerimin açılmasına neden oluyor ve dudaklarım aralanıyor.

Rhett az önce kıcıma bir tokat attı.

"Bu havada eve yürüyemezsin," diyor sakın bir şekilde, sanki bu... kahretsin, bu durumun ne olduğunu anlatacak kelimelerim bile yok. Daha önce başıma böyle bir şey gelmemişti.

Yakındaki bir yurttan ıslık sesleri ve Rhett'in adının tezahüratla anıldığını duyduğumda gözlerimi kısıtım. Yanaklarım bu çılgın ana tanıklık eden diğer öğrencilerin utancından alev alev yanmaya başlıyor.

Az önce olanlardan o kadar etkilenmişim ki arabasına ulaşana kadar nutkum tutuldu.

Çantamın ıslak bir tokatla yere düştüğünü duyuyorum. Rhett ellerini kalçalarımın götürüyor ve beni vücudunun ön kısmından aşağı çekiyor. Ayaklarım yerle buluştuğunda nefesim kesiliyor.

Birbirimize ne kadar yakın durduğumuzu fark ettiğimde, ellerimi omuzlarını kavradığım yerden geri çekiyorum. Kalçalarımı sıkıca kavraması daha fazla uzaklaşmamı engelliyor ve gözlerimi onunkilere dikmeme neden oluyor.

Beni omzunun üzerinden attığı için aklımdan geçenleri ona söylemeliyim ama gözlerimiz buluştuğu anda ağzım kuruyor. Gözleri o kadar karanlık ve yoğun ki, midem adını koymak istemediğim bir şeyle çırpınıyor.

"Yo," diyor aklım alaycı bir şekilde, "oraya gitmeyi aklından bile geçirme. Beni bu çukurdan çıkar."

Ağzımı açıyorum ama yine de bir şey çıkmıyor. Şu anda ağzı açık bir balık gibi görünüyor olmalıyım.

"O sınırların dışında, aptal kız," diye ekliyor zihnim, sanki ne zaman bir zayıflık anı yaşasam kafama tokat gibi inen o apaçık gerçeğin farkında değilmişim gibi ve Rhett'in ateşli... ve karanlık... ve düşünceli... ve seksi olduğunu düşünmeye cüret ediyorum... ve lanet olsun, çok fena sıçtım.

Gözleri sonunda benimkileri bırakıyor ama sonra vücudumda geziniyor. Yukarı çıkmadan önce ayakkabılarıma kadar yavaşça inen sıcak bakışları buz gibi tenimin her santimini kavuruyor sanki.

"Faydası yok," diye iç geçiriyor zihnim asık suratla. "Kesinlikle boku yedin. Bu iş yüzüne patladığında, seni uyarmadığım için gelip ağlama."

Gözleri benimkilerle çarpıştığında ve parmakları kalçalarımı sıkıca kavradığında, o kızın kütüphanede söylediklerine neden üzüldüğümü anlıyorum.

Rhett'in beni fark etmesini istiyorum. İlgilenmesi gereken evsiz bir kız olarak değil, bir kadın olarak.

Bu düşünce o kadar sarsıcı ve beklenmedik ki bedenimi onun elinden kurtarıyorum. Çantamı aldım ve arabanın etrafından dolaşarak yolcu tarafına doğru yürüdüm.

Nefes nefese dedim ki, "Tamam. Arabanın ıslanmasını istiyorsan sen kaybedersin. Artık gidebilir miyiz? Eve gitmem lazım."

Kapıyı çekip açıyorum ve arabaya tırmanıyorum, yemin ederim nefesinin altında mırıldandığını duyuyorum, "Islanmasını istediğim tek şey o değil."

Bölüm 12

RHETT

Fuuuuck!

Evet, davranışlarımın tek sebebi bu. Doğru, bu bir açıklama değil.

Sik kafalı.

Pislik.

Bok herif.

Ne halt ediyorum ben?

Arabaya tırmanıyorum ve elimden geldiğince gözlerim göğsüne kilitleniyor. İnce bir tabaka ıslak hiçbir şeyle kaplı olana. Hiçbir şey olmasa da olur. Göğüslerini mükemmel bir şekilde görebiliyordum. Kusursuz şişlikler. Ve o meme uçlarına hiç girmeyeyim bile. Isırılabilir, emilebilir, yalanabilir meme uçları. Islak rüyaların yapıldığı şeyler.

Koltukta kayıyorum, fermuarımın taş gibi olmuş sikimi boğmaya çalışıyormuş gibi hissetmeyeceğim daha rahat bir pozisyona geçmeye çalışıyorum. Ben uzaklaşırken, Evie nihayet kendine geliyor ve bana kaşlarını çatıyor.

"Neden beni omzunun üzerinden attın?"

Çünkü seni kaldırımda sikmeden mükemmel göğüslerinin görüntüsüne bir saniye daha katlanamazdım.

Tabii ki bunu kabul etmiyorum ama bunun yerine boğazımı temizleyip homurdanıyorum: "Fark etmediysen söyleyeyim, yağmur yağıyor ve ikimiz de sırlıslıklamız."

Her şey ona gerçeği söylemekten iyidir. Eminim duymak isteyeceği son şey, duşta bir tanesini ovarken hayalini kurabileceğim yeni bir imgeye sahip olduğumdur.

Kahretsin, bu delilik. Evie'yi neredeyse hiç tanımıyorum. Temel bilgileri dışında, kim olduğu, nelerden hoşlandığı, onu neyin harekete geçirdiği hakkında hiçbir şey yok.

Onu harekete geçiren şey. İşte ilgilendiğim bir konu.

Artık resmileşti. Ben lanet bir sapıgım. Yemin ederim beynimin varsayılan ayarı seks, seks ve... oh evet, seksle ilgili her şey. Evie'nin ıslak tişört giydiği görüntüleri de eklediğinizde, akıllara durgunluk veren bir orgazm tarifi elde etmiş oluyorsunuz.

Yola odaklanmaya çalışırken derin bir iç çekiyorum.

"Bu beni omzunun üzerinden atman için bir sebep değil," diyor Evie, hıyar gibi davranmam gibi önemsiz bir meselenin peşini bırakmayı reddederek. "Sadece arabaya binmemi isteyebilirdin."

Kaşlarım havaya kalktı ve ona şüpheli bir bakış attım. "Bebeğim, sana sorduğumdan oldukça eminim." Ne olduğunu düşünüyormuş gibi yaparak başımı sallıyorum. "Evet, inatçı kıçın dondurucu fırtınada eve yürümekte bir sakınca görmediğini söylemeden hemen önce."

Gözlerini kısıyor ve sonunda kollarını o ağız sulandıran göğüslerinin üzerinde kavuştururken zavallı sikime merhamet ediyor.

Arabayı evimin önüne çektim ve durduğumda Evie, "Rhett. Burası senin evin."

Ona bakarken kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

Sanki akıl sağlığımı sorguluyormuş gibi gözlerini bana dikeyyor. Aslında, akıl sağlığımı sorgulamalı. Kahretsin, eminim ki deli-kadar-sık-metrede üst sıralarda yer alırdım.

"Ben burada yaşamıyorum," diye tersliyor inanamayarak. "Biliyor musun," diye fısıldıyor kapıyı açarken, "merak etme. Ben buradan yürürüm."

O daha arabanın etrafından dolaşamadan ben koltuğumdan kalkıp ona doğru ilerlemeye başladım. Üşüyorum, ıslağım ve azgınım. Kesinlikle onun peşinden koşacak havada değilim.

Onu tutuyorum ve bir an bile düşünmeden tekrar omzuma atıyorum. Çılgılığı yüzüme bir gülümseme getiriyor, ama ellerimi sırtıma bastırması beni daha da sertleştiriyor.

Arkamdan gelen homurtulara aldırmadan ön kapıya doğru yürüyorum. Evie kıvranmaya başladığında yumuşak bir kıkırdama çıkarıyorum ve sonra elimi sıkıca kışına yerleştiriyorum. Tam düşündüğüm gibi, tüm vücudu donarken ciyaklıyor.

Eve girdikten sonra merdivenlerden yukarı çıkıyorum ve ancak odama girdiğimde duruyorum. Onu yere indirmeden önce kapıyı arkamızdan tekmeliyorum ve sırf kendime işkence etmeyi sevdiğim için, aşağı inerken vücudunun yavaşça benimkine sürtünmesine izin veriyorum.

Evet, kesinlikle cezalandırılmayı severim.

Evie daha önce yaptığı gibi bana yapışıp kalmak yerine, bana doğru hançer gibi bakarken uzaklaşıyor.

"Neden bunu yapmaya devam ediyorsun?"

Islak gömleği vücudumdan çıkarırken omuz silkiyorum. Kemerimi çözmeye başlıyorum ki Evie'nin gözleri açılıyor ve "Ne yapıyorsun?" diye bağılıyor.

"Ahh... Islak kıyafetlerden çıkıyorum çünkü çok üşüyorum. Bunun çok açık olduğunu düşünmüştüm," diyerek sırlıslam kot pantolonumu bacaklarımdan aşağı iterken ona ateş ediyorum.

Evie'nin ağzı birkaç kez açılıp kapanırken, gözleri göğsüme odaklanıyor, ardından karın kaslarıma doğru kayıyor ve neyse ki soğuktan dolayı tam olarak kalkmamış olan sikimin üzerine iniyor.

Ta ki gözlerim göğüslerine takılana ve az önce içinden geçtiğimiz yağmur sayesinde tişörtü neredeyse transparan olana kadar.

"Git duş al," diye homurdanıyorum, hızla sertleşen sikimi görmemesi için arkamı döndüğümde.

"Duş mu?" diye arkamdan yutkunuyor.

Bir çift eşofman giyiyorum ve gördüğüm ilk tişörtü kapıyorum. Tişörtü Evie'ye fırlatıyorum ve ereksiyondan kurtulabilmek için ondan biraz uzaklaşmam gerekiyor, "Git duş al. Şu anda ihtiyacım olan son şey senin hasta olman."

Sanki az önce yavru köpeğinin üzerinden geçmişim de sonra tekrar üzerinden geçmek için geri geri gitmişim gibi bana baktığında, sert sözlerime hemen pişman oluyorum

"Evie," diye fısıldıyorum pişmanlıkla, ama o başını sallayıp banyoya koşuyor.

Kapıyı arkasından kilitlediğini duyduğumda, pişmanlık ve öfke göğsümde boğulacakmışım gibi hissedene kadar birikirken gözlerimi kapatıyorum.

Evie'yi buraya birlikte biraz zaman geçirip birbirimizi daha iyi tanıyalım diye getirdim. Beynini hiçbir işe yaramayan sarkık bir kastan başka bir şeye dönüştürürken, kızların aletini sertleştiren sihirli bir güce sahip olduğunu yeni keşfetmiş bir çocuk gibi ona salyalarını akıtırken onu aşağılamak için değildi.

"Kendine gel!" Evie'ye karşı gösterdiğim açıklanamayan güçlü fiziksel tepkiden rahatsız olarak öfkeyle fısıldıyorum.

Mia'nın bir şekilde tekrar dolabıma giren eşofmanlarından birini alıp banyonun kapısını çalıyorum.

"Giyebileceğin eşofmanlarım var." Evie kapının kilidini açmayıp sessiz kaldığında, onu yere bırakıyorum. "Kapıya bırakacağım. Ben biraz kahve yapacağım. İçeride acele etme."

"Teşekkür ederim."

Kelimeler yumuřak ama sesinin ne kadar dehřete dűřműő olduėunu hűlű duyabiliyorum ve bunun sebebinin ben olmam ićimi parćalıyor.

"Hey, bak," diyorum, kapalı bir kapıya konuřtuėum ićin kendimi aptal gibi hissederek, "Pislik gibi davrandıėım ićin uezűr dilerim. nce davranıp sonra dűőűnme eėilimindeyim."

"Sorun yok."

Bu sefer sesi biraz daha yűksek, ama dűnya ćapında bir pislik olduėum ićin kendimi daha iyi hissetmemi saėlayacak hićbir řey yapmıyor.

Bölüm 13

EVIE

Rhett özür dilerken sırtımı kapıya dayamış bir şekilde duruyorum.

Ancak soğuk dayanılmaz hale geldiğinde ve kontrolsüzce titrediğimde kapıyı hafifçe açıyorum. Terliklerimi alırken Rhett'in odada olmadığını görmek beni rahatlatıyor. Suyu akıtmadan önce kapıyı kapatıp kilitliyorum ki önce ısınsın.

Cildime tutkal gibi yapıştığı için kıyafetlerimi çıkarmak kolay olmuyor. Sonunda soyunduğumda banyoyu buhar dolduruyor. Duşa giriyorum ve ılık su vücudumdaki soğuğu kovalarken alnımı fayanslara yaslıyorum.

Zihnim bugün olan her şeye dönüyor. Beş ay boyunca Rhett beni görmezden geldi ve şimdi de bu mu? Hiçbirini ya da tuhaf davranışlarını anlamıyorum.

Adam önümde donuna kadar soyundu!

Gözlerimin ziyafet çektiği her kası ve altın tenin her santimini hatırladıkça yüzüm kızarıyor.

Daha önce hiç bir erkeğe aşık olmamıştım. Hayatta kalmakla o kadar meşguldüm ki karşı cinsi ya da biriyle çıkmayı düşünemiyordum.

Ama ne zaman Rhett'i görsem, hormonlarım ayağa kalkıyor ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Bundan bir şey çıkmayacağını biliyorum ama bu beni umut etmekten alıkoymuyor.

Rhett'e beni omzunun üzerinden öylece fırlattığı ve eve götürmek yerine buraya getirdiği için kızmalıyım ama yapamıyorum.

Ağzımda bir gülümseme beliriyor çünkü bana mağara adamı gibi davranması biraz fazla hoşuma gitmişti.

Ve kıcıma iki tokat.

Cinsel amaçlı olmasa bile, onun ellerinin vücudumda olmasının nasıl bir his olduğunu hatırlamak bile midemi bulandırıyor ve tenimi karıncalandırıyor.

İç çekerek sabuna uzanıyorum ve bana ne kadar sert konuştuğunu hatırladığımda vücudumu yıkamaya başlıyorum. Tüm iyi duygular buhar olup uçuyor ve kalbim ağırlaşıyor.

Burada duş alma konusunda onunla tartışmamamın tek nedeni, ihtiyacı olan son şeyin benim hastalanmam olduğunu söylemesiydi. Hastalanırsam bunun ona daha fazla paraya mal olacağını düşünüyor ama yanılıyor. Artık kendime ait bir işim olduğuna göre, kendime bakmaya başlayacağım. Yakında Rhett'e başka hiçbir şey için ödeme yapmasına gerek olmadığını söyleyebileceğim ve ona borçlu olduğum her şeyi geri ödemeye başlayabileceğim bir konumda olacağım.

Duşum bittiğinde ve vücudum ısındığında, eşofmanları giymeden önce hızla kurulandım. Biraz büyükler ve bel bandını birkaç kez kıvrırmak zorunda kalıyorum. Tişörtü çektiğimde popoma düşüyor.

Kendime bakıyorum ve bu çirkin manzara karşısında yüzümü buruşturuyorum. Islak giysilerimi toplarken, umarım Rhett'in kurutucusunu kullanabilirim, böylece bu büyük boy kıyafetle çok uzun süre kalmak zorunda kalmam.

Rhett'i aramaya çıktığımda kendimi yabancı hissediyorum. Bana yardım etmeye başladığından beri Rhett'in arkadaşlarından hiçbirini görmedim ve umarım hiçbiriyle karşılaşmam.

Oturma odasında yürürken, umarım doğru yönde ilerliyorumdur.

Mutfağa gittiğimde, diğer adamlardan hiçbirinin burada olmadığını görünce rahatladım. Biraz şansla, hiçbiri evde değil.

Gözlerim Rhett'i pencereden dışarı bakarken kahve içtiği yerde buluyor. Hâlâ gömleksiz ve kaslı sırtının görüntüsü vücudumda karıncalanmalara yol açıyor. Bana kaba davranmış olsa da ona kızamıyorum.

Gözlerim poposuna kayıyor ve nefes nefese bir iç çekiyorum. Çok seksi bir poposu var. Bilmem gerekirdi. Daha önce yakından görmüştüm.

Arkasını dönüyor ve gözlerim aval aval ona baktığımı fark etmemesini umarak yüzüne dikiliyor.

"Gel biraz kahve iç," diyor.

Elimdeki ıslak giysileri hatırlamadan önce birkaç adım atıyorum.

"Kullanabileceğim bir kurutucunuz var mı?"

Elindeki fincanı yere bırakıyor ve bu hareket bakışlarımı göğsüne çekiyor. Keşke bir tişört giyse, çünkü tişörtsüz etrafta koşturması çok dikkat dağıtıcı.

"Evet, tabii."

Onu mutfağımın iki katı büyüklüğündeki çamaşır odasına kadar takip ediyorum. Acaba çocuklar kendi çamaşırlarını bile yıkıyorlar mı?

Giysilerimi kurutucuya atıp zamanlayıcıyı ayarlıyorum. İşim bittiğinde ellerimi pantolonumun kenarlarına siliyorum ve Rhett'e dönüyorum. O da

Bana beklediğimden çok daha yakın duruyordu ve ben de geriye doğru bir adım atarak kurutucuya çarptım.

Kendimi keyifsiz hissederek, mutfağı işaret etmeden önce ıslak saç tellerimi kulağımın arkasına sıkıştırıyorum.

"Kahve... ahh... Biraz yapacağım." Önümde yarı çıplak bir adam var diye telaşlandığım için aptalın tekiyim.

Yanına sokuluyorum ve kolum onunkine sürtündüğünde, kolumdan bacaklarımın arasına doğru elektrik sarsıntıları yayılıyor. Elini kıcıma koyduğunda hissettiklerimle kıyaslanamaz ama duygularımı karıştırmaya yetiyor.

Rhett'i altı aydır tanıyorum ve hâlâ onun yanında nasıl davranacağımı bilmiyorum. Ne zaman yanımda olsa, sanki dalgaların savurduğu bir tahta parçasının üzerinde duruyormuşum gibi hissediyorum. Her şey sallanmaya başlıyor, özellikle de duygularım.

Bardağının boş olduğunu gördüğümde ona bakıyorum. "Sana bir fincan daha doldurabilir miyim?"

Tam yanıma geliyor ve kalçasıyla tezgâha yaslanıyor. Kollarını göğsünde kavuşturarak sert bir sesle "Evet, teşekkürler" diyor.

Gözlerimi ayırmak zorunda kalmadan önce onun şişkin pazılarını yutuyorum. Birkaç saniyeliğine bile olsa ellerimi meşgul edecek bir şeyim olduğu için minnettarım.

Bardağını ona doğru yaklaşıtıyorum, sonra kendi bardağımdan bir yudum alıyorum. Gözlerimi önümdeki tezgâha dikiyorum.

"Okul nasıl?" diye soruyor.

Bu iyi bir şey. Güvendeyiz. Rhett'in bana okulla ilgili sorular sormasına alışkınım.

"Bu iyi."

Ona derslerinin nasıl olduğunu sormak istiyorum ama Josie ile yaptığı oral seks seansından bahsettiğimi düşünmesinden korkuyorum. Onun yerine kahvemi içiyorum.

"Bana kendinden bahset," diyor, bu da ağız dolusu kahveyi sertçe yutmama neden oluyor.

"Kendim mi?" Neredeyse yanlış deliğe girecek olan yudum yüzünden sesim kısık çıkıyor.

"Evet," diyor ve tek kelimedeki gülümsemeyi duyunca ona bakıyorum.

"Ama sen benim hakkımda her şeyi biliyorsun," diyorum.

Bu konudan uzaklaş. Kendim hakkında konuşmaktan nefret ediyorum.

"Hayır, bilmiyorum," diye savunuyor. "Hep Kuzey Carolina'da mı yaşadınız?"

Başımı sallıyorum ve fincanı arkasına saklanabileceğim bir tampon olarak kullanıyorum. Kahvem çok çabuk bitti. Çamaşır odasına gitmeden önce fincanı duruluyorum. Kıyafetlerin ıslak olması umurumda değil. Onları sadece eve gidene kadar giymek zorunda kalacağım.

Rhett, "Giysilerin kuruması on dakikadan fazla sürüyor," diyor.

"Biliyorum," diye mırıldanıyorum, bunu belirttiği için biraz sinirlenmiş hissediyorum. "Eve gitmem gerekiyor."

Kurutucuya ulaşamadan bir kol belime dolanıyor. Beni ayaklarımdan kaldırırken Rhett'in göğsü sırtıma bastırıyor.

İçgüdüsel olarak kollarını tuttum. "Beni yere bırak."

Rhett kıkırdayarak mutfağa doğru yürüyor, beni hiç bırakmıyor. Ancak oturma odasına ulaştığımızda beni kanepenin önüne bırakıyor.

"Otur. Giysilerin kururken film izleyebiliriz."

Kanepeye uzanırken ona kaşlarımı çatıyorum. "Evet efendim," diyorum alaycı bir şekilde. Çok kontrolcü biri.

Gözlerinde sıcaklık parladığında, bu kadar ters davrandığım için pişman oluyorum. Köşeye çekilip bacaklarımı göğsüme doğru çekerken ve kollarımı bacaklarımin etrafına sararken hızla başka tarafa bakıyorum.

Rhett yanıma oturdu ve alaycı bir şekilde, "Sadece yatağıma bağlı kadınlar bana efendim der," dedi.

Gözlerim ona kayarken ağzım bir karış açık kalıyor. Bunu söylediğine inanamıyorum.

Bölüm 14

RHETT

İzlediğim ilk filmi koydum.

Georgie'yi kanalizasyona çektiğinde ve Evie korkuyla sıçrarken kollarını iki yana açtığında bunun en parlak hamlem olmadığını anlıyorum. Kazara göğsüme bir tokat atıyor, sonra da kanepeye tırmanıp güm diye arkasına düşüyor.

Filmi durdurduğumda kıkırdamaya başlıyorum. Evie kanepenin arkasından baktığında, tam bir kahkaha patlatıyorum. Bu şimdiye kadar gördüğüm en şirin şeydi.

"Kapat şunu," diye fısıldıyor, sanki BT yakınlardaymış ve daha yüksek sesle konuşursa onu duyacakmış gibi.

"Bu sadece bir film," diye takılıyorum, durumdan faydalanmaktan kendimi alamıyorum.

Gözleri televizyon ekranına kayıyor ve ekranın IT'nin yüzünde donup kaldığını görünce korkuyla açılıyor. Tek görebildiğiniz dişler.

Koltuğun arkasına saklanıyor ve koltuğun arkasına baktığımda merdivenlere doğru süründüğünü görüyorum.

"Ne yapıyorsun?" Gülüyorum çünkü bu bok çok komik. "O şeyden uzaklaşıyorum!" diye öfkeyle bağırıyor.

Onu biraz daha kızdırmak üzereyken giydiği bol tişört yerde sürükleniyor ve bana sallanan göğüslerinin tam görüntüsünü veriyor.

Fuuuck!

Adamlardan biri eve yeni gelmiş olmalı ki arka kapının çarparak kapandığını duyuyorum ve Evie'ye ulaşmak için koltuktan fırlıyorum. Adamlardan hiçbirinin Evie'nin göğüslerini görmesini istemiyorum.

Onu belinden tutup yukarı çektim. Kanlı bir çığlık atıyor ve Carter'ın koşarak oturma odasına gelmesine neden oluyor, tam o sırada boştaki elimle gömleği karnının üzerinden çekmeyi başarıyorum.

"Ne yapıyorsun lan ona?" Carter gözleri Evie ve benim aramda gidip gelirken kükrüyor.

"Yok bir şey," diyorum masumca. "IT izliyorduk ve Evie korktu."

Evie kollarımda kıpırdanıyor, kurtulmaya çalışıyor ama ben arkamı dönüp merdivenlere yöneliyorum. Sırtı hala göğsüme sıkıca bastırılmış durumda ve beline doladığım kolum gömleğimin altına sıkışmış durumda, yani onunla ten tene temas halindeyim.

Yumuşak bir cilt.

Hiç düşünmeden başparmağımı üzerinde gezdiriyor, ne kadar yumuşak olduğunu keşfediyorum. Eli benimkinin üzerine geliyor ve hareket etmemi engelliyor.

Merdivenlere ulaştığımda "Beni yere bırak," diye fısıldıyor.

İsteksizce onu bırakıyorum. Arkasını döndüğünde, yanaklarını renklendiren allık beni büyülüyor.

"Eminim giysiler kurudur," diye mırıldanıyor nefesinin altında, ama etrafımdan dolanmaya çalışırken sağa doğru bir adım atarak yolunu kesiyorum.

Gitmesine izin vermeliyim ama yapamıyorum. Genelde çelikten yapılmış bir otokontrolüm vardır, ama söz konusu Evie olunca, jöleye dönüşüyor.

"Saat dokuzu çoktan geçti, kalsanız iyi olur."

Az önce ne dedim ben? Bunu
neden söyleyeyim ki?

Doğru ya, cezalandırılmayı çok severim de ondan.

"Kalamam." Sanki hayatında duyduğu en saçma şeymiş gibi bu sözleri
inanamayarak söylüyor.

Belki de haklıdır, ama görünen o ki ben saçmalamaktan yanayım ve
burada kalmasının ne kadar işkence olacağını zerre kadar umursamıyorum.

Sadece sürekli uyarılma halinde olmayı sevdiğimi kanıtlamak için, aslında
acı verici olduğu noktaya kadar, "Evet, yapabilirsin ve yapacaksın. Dışarıda
hâlâ fırtına var. Zaten duş aldın."

"Yapamam," diyor yine, bu da beni bu tartışmayı kazanmaya daha kararlı
hale getiriyor.

"Kalmaman için bana iyi bir neden söyle" diye meydan okuyorum.

Carter'ın oturma odasında oturduğu ve çoktan iş haberlerini izlediği yere
bakar.

Gözleri tekrar bana döndüğünde yanaklarındaki kızarıklık derinleşiyor ve
kalbimin o bölgesinde komik bir şey oluyor.

"Çünkü Rhett," diye fısıldıyor Carter duymasın diye. "Birbirimizi o kadar
iyi tanımıyoruz bile."

"Kadın, senden burada kalmanı istiyorum, sevişmeni değil."

Evet, daha tedbirli olabilirdim. Sorun şu ki, onu becermek istiyorum ve bu
da beni her zamankinden biraz daha çılgınca davranmaya itiyor.

"Bu kadar kaba olmana gerek yok!" diye tersliyor. "Tartışmadan on dakika
bile birlikte olamayacağımız ortadayken neden burada kalmak isteyeyim ki?"

Haklı olduğu bir nokta var, ama bunu kabul etmemin imkanı yok.

Onu.

Sinirli bir şekilde içimi çektim. "Bak, birbirimizi biraz daha yakından tanımamızın zamanı geldi, sence de öyle değil mi?"

İnatla bana bakarken kaşları birbirine yaklaşıyor.

Sonra omuzları çöküyor ve "Vazgeçmeyeceksin, değil mi?" diye homurdanıyor.

"Hayır." P'yi patlatıyorum ve ukalaca sırtıyorum. "Ben her zaman istediğimi alırım." Sırf onunla alay etmek için kaşlarımı sallıyorum.

Burnunu kıvırıyor ve gözlerini bana çeviriyor. "Bu kadar ukala olmana gerek yok," diyor kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken.

Dudaklarından dökülen ukala kelimesi, vücudumun sertleşen belirli bir kısmıyla doğrudan bir bağlantıya sahip.

"Bunu bir daha söyle," diye fısıldıyorum, ona yaklaşıırken sırtıyorum.

Yüz hatlarında yıpranmış bir ifade beliriyor ve neyin peşinde olduğumu anlamaya çalışırken gözleri üzerimde geziniyor.

"Yine ne dedin?"

"Ukala," diye
sırtıyorum.

"Ukala mı? Neden?" Şimdi gerçekten şaşkın görünüyor.

"Hiç küfür etmiyorsun," diyorum. İlk tanıştığımızda fark ettiğim bir şeydi bu. "Şimdiye kadar söylediğin en pis kelime ukalalıktı."

Ağır bir iç geçiriyor. "Küçük şeyler küçük zihinleri eğlendirir," diye homurdanıyor.

Göğüs göğüse durana kadar bir adım daha yaklaşıyorum. Evie'nin henüz benden uzaklaşmamış olmasına şaşırdım.

"Bebeğim, benim küçük bir yanımda yok," diye homurdanıyorum.

Gözleri açılıyor ve bir an için ağzıma düşüyor. Benden saklanmak için kirpiklerini indirmeden önce ateşin kıvılcımını görüyorum.

Ona biraz merhamet etmeye karar vererek, kolunu dirseğinin hemen üstünden tuttum.

"Hadi, sadece konuşacağız ve uyuyacağız. İzci onuru." Onu hafifçe çekiyorum ve o da pes edip benimle birlikte merdivenleri tırmanıyor.

"Senin izci olduğundan şüpheliyim," diyor.

Bölüm 15

EVIE

Aklım eve gitmem için bağılıyor ama inatçı kalbim şu anda mantıklı olmayı duymak istemiyor.

Sabah pişman olacağım.

Odasına yaklaştığım her adımda zihnim *"Ne halt ediyorsun?"* diye bağılıyor.

"Sakin ol. Sadece konuşacağız," diye cevaplıyor kalbim aptalca taklalar atıp etrafa simler saçarken.

"Evet doğru, bunu daha önce de duymuştum," diyor zihnim kuru bir sesle. Rhett bir odanın önünde duruyor ve kapıyı iterek açıyor.

"Evde olduğunuzu bilmiyordum," diyor birine ve odanın içine baktığımda, Rhett'in arkadaşlarından birinin yanındaki yatakta oturan uzun siyah saçlı güzel bir kız görüyorum. İkisi de dizüstü bilgisayarlarında bir şeyler yazıyor gibiydi.

"Evet, yaklaşık bir saat önce eve geldik," diyor adam dizüstü bilgisayarından başını kaldırırken.

"Evie, bu Logan ve ödev yapıyormuş gibi davranan güzel kız da kardeşim Mia," diye bizi tanıştırıyor Rhett.

Mia ve Rhett arasındaki benzerliği görebiliyorum, ama Rhett uzun boyluyken, Mia çok daha küçük görünüyor.

"İkinizle de tanıştığıma memnun oldum," diyorum dostça görünmek için elimden geleni yaparak.

"Eve bir kız mı getirdin?" Mia yataktan inerken öyle diyor. Önümde durdu ve gözleriyle buluşmak için başımı kaldırmak zorunda kaldım. "Saçlarına bayıldım," diye içten bir gülümsemeyle bana iltifat ediyor.

Elim bilinçsizce başımdaki dağınlıklığa gidiyor. Unutmuşum ama kurumaya bıraktıktan sonra berbat görünüyor olmalı.

Mia uzanıp elimi tutuyor, böylece çekip alabiliyor. "Ciddiyim. Çok güzel saçların var."

Yüzüme sıcak bir gülümseme yayılıyor. "Teşekkür ederim."

Ben de ona iltifat etmek istiyorum ama sırf o beni övdü diye zorlanmış gibi görünmek istemiyorum.

Mia elimi bırakıyor ve Rhett'e bakarken bir kaşını kaldırıyor. "Benimle başlama, bücür," diye homurdandı Rhett, sesi sıcak olmasına rağmen kız kardeşine olan sevgisiyle.

Mia kaşlarını sallayarak sessizce ağabeyine takılıyor. Rhett'in bu yönünü görmek güzel.

"Evie sadece bir arkadaş. Onu etrafta görmeye alışın." Rhett Mia'ya yaklaştı ve parmağını Mia'nın burnunun ucunda gezdirdi. "Şimdi meraklı olmayı bırak ve ödevini bitir."

Yatağa geri dönmeden önce Rhett'e sıcak bir şekilde gülümser.

Biz uzaklaşırken Rhett bana doğru eğiliyor ve fısıldıyor, "Birbirlerinden hoşlanıyorlar ama kimsenin bilmediğini sanıyorlar."

"Oh," diye fısıldıyorum omzumun üzerinden bakarken. "Mia kaç yaşında?" Onun hakkında daha fazla şey bilmek istediğim için soruyorum.

"On beş yaşında."

Başka bir şey söylemeyince ben de nazikçe "Logan'la çıkmasını sorun etmiyor musun?" diye sordum.

Rhett omuz silkiyor. "Logan Mia'ya zarar vermektense ölmeyi tercih eder. Kız kardeşimin onun yanında güvende olduğunu biliyorum."

Ben daha başka bir soru soramadan, bir adam hızla odadan çıkıp yan tarafıma çarpıyor. Dengemi kaybedip Rhett'e doğru düşüyorum ve kolları beni sardığında hâlâ gömleksiz olduğunun farkına varıyorum. Sağ elim sırtının alt kısmını kavıyor ve sol elim göğsünün üzerinde düzleşiyor. O beni kendine çekip göğüs göğüse gelene kadar tüm ön tarafım onun yan tarafına yapışıyor.

Erkeksi kokusu ve vücudundan yayılan sıcaklık beni sarıyor. Vücudumun onunkine dokunan her parçası küçük elektrik cıvatalarıyla vızıldamaya başladığında kalp atışlarım hızlanıyor.

"Kahretsin, özür dilerim," diyor adam. "O kadar küçüksün ki seni göremedim."

"Evie, bu Jaxson. O ve Logan ikizler," diyor Rhett, sesi benim hissettiğimden çok daha sakın geliyor. Görünüşe göre, yakınlığımızdan benim gibi etkilenmemiş.

"Merhaba Jaxson," diyorum, taşkın duygularımın sesime yansımasına izin vermemeye çalışarak. Rhett ondan ne kadar etkilendiğimi öğrenirse ölürüm.

"Hey, Evie." Jaxson'ın az önce girdiği odadan başka bir adam çıkıyor ve bir an için sadece bakabiliyorum. Şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem adam. Jaxson'ın Logan gibi sarışın olduğu yerde, yeni adam tamamen karanlık ve düşünceli. Biri bana Rhett'le kardeş olduklarını söyleseydi ona inanırdım.

"Ve bu da Marcus. Havlaması ısırmasından daha kötü," diyor Rhett şakacı bir şekilde.

Marcus'un havlaması ısırmasından daha kötüdür derken ne demek istiyor?

"Her ne haltsa," diye homurdanıyor Marcus. Bizi iterek geçmeden önce bana soğuk bir bakış attı.

İçgüdüsel olarak Rhett'e yaklaşıyorum, ta ki göğsünü yanağımda hissedene kadar.

Jaxson'ın yüzüne yavaş bir gülümseme yayılırken, "Siz çocuklar şimdi eğlenin," diyor.

Birdenbire koridorda yalnız kaldık ve Rhett'in kolları hâlâ bana sarılıydı. Aramıza güvenli bir mesafe koyarak geri çekiliyorum.

Boğazımı temizleyerek, "İlginç arkadaşlarınız var." diyorum.

"Onlar benim ailem. Son on yıldır sadece biz, Mia ve Bay Hayes varız."

"Bay Hayes," diye soruyorum, odasına doğru yürürken Rhett'in hayatı hakkında konuşmaya geri döndüğümüz için memnunum.

"Carter'ın babası. Hepimizi yanına aldı ve bize bakıyor."

"Ah," diye fısıldıyorum, nasıl bir araya geldiklerini merak ederek. Rhett'in de bana sorular sormasından korktuğum için sormuyorum.

Rhett'in odasına girdiğimizde, nereye oturmam gerektiğinden emin olamadan etrafıma bakıyorum.

Rhett kollarını başının arkasında kavuşturarak yatağa uzanıyor.

"Rahatına bak Evie," diyor.

Tek yapabildiğim, önümde yutulmayı bekleyen bir ziyafet gibi uzanan zayıf, sert vücuduna bakmak.

Kendimi aptal fantezilerden kurtarmak için başımı hafifçe sallıyorum ve dikkatlice yatağın kenarına, Rhett'in ayaklarının yanına oturuyorum.

Bana gözlerini deviriyor, sonra ileri atılıyor ve kolumdan tutarak beni de kendisiyle birlikte geri çekiyor.

Yarısı yorganın üzerinde, yarısı da Rhett'in üzerinde, uzanmış yatıyorum. Hızla uzaklaşırken yüzüm alev alev yanıyor ve yan dönerek

Yüzüm biraz soğuyana kadar yatağın üzerinde duruyorum.

"Tuhafsın," diyor Rhett ve gözlerimi onunkilere dikiyorum.

Kelimeler canımı yakıyor ve o da bunu yüzümde görüyor olmalı ki hemen ekliyor: "Fena bir tuhafılık değil. Utangaçsın ama aynı zamanda içinde bir mücadele var. Garip bir karışım. Senin kadar tartışabilen utangaç bir kızla daha önce hiç tanışmamıştım."

Bunun bir iltifat mı yoksa hakaret mi olduğundan emin değilim, bu yüzden sessiz kalmaya karar verdim. "Neden korkuyorsun?" diye soruyor.

Ona kaşlarımı çatıyorum, ne demek istediğinden emin değilim.

"Ben korkuyorum..." sözleri havada kalıyor. Doğrulup bacaklarımı altına katlıyorum. "Fareler. Kahretsin, boncuk gibi kırmızı gözleri olan bu yaratıklardan nefret ediyorum."

Yüzündeki ifadeye gülmeye başladım. Kötü bir şeye basmış gibi görünüyor.

"Palyaçolardan korktuğumu biliyorsun," diyorum.

Hormonlarıma çılgınca şeyler yapan derin bir kıkırdama çıkarıyor. "Evet, sen benden uzaklaştıktan sonra ben de öyle düşünmüştüm."

"Hiç korku filmi izlemem," diye itiraf ediyorum. Hayatımda yeterince korku filmi olduğunu da eklemiyorum. "Komedileri severim."

"Bir dahaki sefere film izlediğimizde bunu hatırlayacağım." Bana şefkatle gülümsüyor ve bu göğsümde kalbimin olduğu yeri ısıtıyor.

Bölüm 16

RHETT

Evie'nin rahat gülümsemesini içime çektikten sonra gözlerim tişörtünün aşağı kaydığı açıkta kalan omzuna kayıyor.

Bu kızda beni aynı anda hem heyecanlandıran hem de korkutan bir şey var.

İçgüdülerim ondan uzak durmamı söylüyor ama yapamıyorum. Ayın çekim gücünün dalgalara neden olması gibi, o da içimde aynı gelgitlere neden oluyor.

"Hangi filmleri seviyorsun?" diye sorarak beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor.

"Gerçekten ne olursa," diye fısıldıyorum, aramızdaki rahat atmosferi bozmak istemiyorum. "Eğlenceli bir şeyse izlerim."

"Biliyor musun," diyor usulca, gözlerini ellerine indirerek, "sen de tuhafısın."

Sırıtıyorum, şaşırmadım. "Nasıl yani?"

"Yumuşak başlı bir adam gibi görünüyorsun, ama sonra bu öğleden sonra olduğu gibi bir neandertale dönüştüğün anlar oluyor." Sanki devam etmekten çekiniyormuş gibi alt dudağını ısırtıyor ama sonra devam ediyor. "Bence insanların görmesine izin vermediğin çok fazla yönün var."

Kirpiklerinin altından bakıyor ve gözlerimiz bir anlığına kilitleniyor.
İşler çok yoğunlaştığında kıkırdıyorum, "Hayır, ben senin sıradan şakacınım bebeğim."

O sallar onu Kafa Hafifçe, a nazik gülümseme yapmak
onu nefes kesici derecede narin görünüyor.

"Sanırım arkasına saklanmak için kullandığın bir duvar."

Dürüstlüğü beni bir an için sersemletiyor, sonra kendime geliyorum.

"Hepimizin duvarları yok mu?" Onu fırlatmak için sordum.

Omuz silkiyor ve ellerine dönüyor.

Öne doğru eğildim ve parmağımı çenesinin altına koyarak yüzünü yukarı doğru ittim. "Duvarlarının ardında ne saklıyorsun?" diye sorduğumda gözleri benimkileri buluyor.

Şu anda tehlikeli bir oyun oynuyorum ve bu bana geri tepecek. Elimi Evie'nin yüzünden çekip yatağın üzerinde aramıza bırakıyorum.

Ciğerlerini derin bir nefesle dolduruyor. "Eğer birbirimize karşı dürüst olacaksak-" alt dudağını dişlerinin arasına alıyor ve onu öpme dürtüsü neredeyse yapamayacağımı unutturuyor.

"Nereden geldiğimi biliyorsun." Omuzlarını yukarı çekiyor ve kendini korumaya çalışıyormuş gibi kollarını ortasından kavuşturuyor.

Bu benim korumacı tarafımı harekete geçiriyor ve neredeyse onu kollarıma çekiyorum.

"En büyük korkum yalnız kalmak," diye
fısıldıyor. Sikerim böyle işi.

Ön kolundan tutup kendime doğru çekerken tedbiri elden bırakmıyorum. Başını omzuma yaslayarak onu yanıma yerleştirdiğimde direnmiyor. Onu sıkıca tutuyorum ve vahşi saçlarına bir öpücük konduruyorum.

Derin bir nefes verdiğinde ve parmakları geçici olarak göğsüme dokunduğunda, göğsümde hassas ve kırılgan bir şey açılıyor. Ezmeliyim

ama yapmıyorum. Bunun yerine, onu güvende olacağı en derin parçamın içine sokuyorum.

"Yalnız değilsin," diye fısıldıyorum, kalbimi dolduran bu kıza duyduğum sevgiden sesim kısılıyor.

Bölüm 17

EVIE

Bu yanlış olamayacak kadar iyi hissettiriyor.

Rhett'in kollarında yatmak, sıcak tenini yanağımın altında hissetmek ve aldığı her nefeste göğsünün inip kalkmasını izlemek içimde bir şeyleri uyandırıyor. Baharın ilk günündeki bir çiçek gibi.

Ama ilk fırtınanın onu ve onunla birlikte kalbimi de mahvetmesinden korkuyorum.

Rhett hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum ve ona bu kadar yakın yatmak bana "Ailenle ilgili en sevdiğin anın ne?" diye sorma cesareti veriyor.

Derin bir nefes alıyor ve beni kendine yakın tutarken yan dönüp bana bakıyor. Başımı pazusuna yasladığımda o kadar yakınız ki nefesinin sıcaklığını yüzümde hissedebiliyorum.

Bir şey hatırladığında ağzının köşesi yukarı kalkıyor ve uzanıp dudaklarına dokunma dürtüsüne direnmek zorunda kalıyorum. Bunun yerine kollarımı aramıza sokup parmaklarımı gömleğimin kumaşına geçiriyorum.

"Pazar günleri hep yaptığımız bir şey vardı," diyor sesi alçak bir gürültüyle. "Babam kahvaltı hazırlardı. Aslında denedi. Hiç şaşmadan pastırmayı yakardı ve yemin ederim o pastırmalarla beyzbol oynayabilirdiniz.

yumurta. Ama hiç şikâyet etmeden yedik." Gözleri kapanıyor ve yüz hatlarında hüznü bir ifade beliriyor. "Yanık pastırma kokusunu özlüyorum."

Ona bakıyorum, şu anki görüntüsünü zihnime kazıyorum. Bu Rhett. Annesini ve babasını özleyen üzgün çocuk.

İçgüdüsel olarak, yüzümü göğsüne bastırırken sağ kolumu ona doluyorum. Sağ kolumla ona olabildiğince sıkı sarılıyorum. Yüzünü boynuma gömdüğünde ve kolları beni kendisine kilitlediğinde, onun için düşmekle tehdit eden gözyaşlarına karşı gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum.

İşte o zaman başımın belada olduğunu anlıyorum. Kendim için asla ağlamam, ama bu adam için ağlayacağım.

Birbirimize sarıldığımız dakikalar geçiyor.

Nasıl oluyor da sabah uyandığınızda kalbiniz hala göğsünüzde güvenle dururken, gece olduğunda başka birine ait olabiliyor?

Tek gereken Rhett'in bana sakladığı bir yönünü göstermesiydi. Küçük siyah saçlı bir çocuğa aşık oldum.

Rhett geri çekilirken elini yanağıma götürüyor. Gözlerimiz buluşuyor ve sanki bizi birbirimize bağlayan görünmez bir kordon varmış gibi hissediyorum.

Rhett için hissettiklerim son altı aydır yavaş yavaş geliyor. Onu sevmek çok kolay. Onunla vakit geçirdiğinizde, odağı sadece siz oluyorsunuz. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Hiç kimse için bir şey ifade etmemiştim.

Sabah pişman olacağımı biliyorum ama ona olan hislerimi artık saklayamayacağım için fısıldıyorum: "Seni seviyorum."

Yüzünde acı dolu bir ifade beliriyor ama benimle göz temasını kesmiyor. Kelimeleri geri söylemesini beklemiyorum. Onu sevdiğimi söylediğimde ciddiydim. Bir arkadaş olarak. Bir kurtarıcı olarak. Bir insan olarak. Evet, ondan etkilendiğimi hissediyorum ama bunun kalbimdekiyle hiçbir ilgisi yok.

Sanırım onu, arkadaşlarından birine değer verdiği gibi sevdiğimi söyleyebilirsiniz.

Ama aramızdaki an paramparça oluyor ve sözleri buz taneleri gibi üzeri me yağıyor, beni tekrar sevebileceğine dair tüm umutlarımı donduruyor.

"Sen iyi bir arkadaşsın, Evie. Ama olabileceğimiz tek şey bu, sadece arkadaş."

Sevilmediğim gerçeğinden saklanarak gözlerimi kapatıyorum. Diğer tarafıma dönüyorum ve sesimi hafif çıkarmaya zorluyorum.

"İyi geceler, Rhett. Kalmama izin verdiğin için teşekkürler."

Omzumdan tutup beni sırtüstü yatırıyor. "Bunu yapma, Evie.

Benden uzaklaşma."

Gözlerimi odanın diğer tarafında, Rhett'ten uzakta tutuyorum.

"Arkadaş olarak söyledim," diye fısıldıyorum. Ona ne hissettiğimi söyleyebilirim. Şimdi saklanmanın ne faydası var? "Seni bir arkadaş olarak seviyorum. Bana nezaket gösteren ilk kişi sensin. Hayat bana sırtını döndüğünde ve ben görünmez olduğumda, sen beni gördün. Hiçbir karşılık beklemeden benimle ilgilendin. Seni nasıl sevmem? Sen mükemmel bir arkadaşsın."

Rhett alnını başımın yan tarafına bastırıyor ve nefesi kulağımın üzerinde dalgalanıyor.

"Seni her zaman göreceğim. Her zaman seninle ilgileneceğim. Bana olan sonsuz aşkını itiraf ettiğini sandığım için aptallık ettim."

Hafifçe geri çekiliyor ve yanağımı kavrayarak ona bakmam için yüzümü çeviriyor.

"İnsanları kolay kolay içeri almam ama bir kez girdin mi ömür boyu çıkamazsın." Dolgun dudaklarında yumuşak bir gülümseme dolaşıyor. "Seni gördüğüm andan itibaren buradaydın." Elini yanağımdan çekip kalbinin üzerindeki noktaya vuruyor.

Daha önce bana yöneltildiğini hiç duymadığım kelimeleri fısıldamadan önce bir süre sessiz kalıyor.

"Ben de seni seviyorum, Evie."

Gözlerimi yaşlarla dolduran bir duygu dalgasına kapılıyorum ve Rhett bana göğsünün güvenliğini sunarken mutluluktan uçuyorum

ve sonunda bir yere ait olma hissi.

Bölüm 18

RHETT

Evie uyuyana kadar ona sarılıyorum.

Evie'yle romantik bir ilişki yaşama ihtimalimiz yüzde beşken, şimdi bu ihtimal sıfır. Onunla ilgilenecek ve arkadaş olacak birine ihtiyacı var, pantolonunun içinde tutamayan azgın bir sikiciye ihtiyacı olduğundan daha fazla.

Vücudu benimkine yaslanmışken ve sabit nefesleri göğsümde dalgalanırken, ona sessiz bir söz veriyorum.

Onunla hızlı bir sevişme için arkadaşlığımızdan asla vazgeçmeyeceğim. Onu kendimden koruyacağım.

Bana beni sevdiğini söylediğinde onu ciddiye almadım çünkü dürüst olmak gerekirse, onunla ilgilenmeseydim aynı şekilde hissetmezdi.

Sanırım minnettarlık duygusunu aşkla karıştırıyor.

Öte yandan, ben söylediklerimde ciddiydim. Evie kalbimin derinliklerine öyle bir yerleşti ki, onu oradan çıkarmanın hiçbir yolu yok.

Gerçekte ne kadar hasta bir piç olduğumu öğrenirse benden hoşlanacağından şüpheliyim. Evie'nin daha önce seks yapıp yapmadığını merak ediyorum. Evet, onu ömür boyu yaralarım.

Bir de insanlara güvenmenin benim için zor olduğu gerçeği var. Şu anda sadece Mia, Carter ve Logan'a güveniyorum.

Annem her zaman, güven olmadan bir ilişkinin başarısız olmaya mahkum olduğunu söylerdi.

Ama insanların sizi paranız için mi yoksa gerçekten içinizde kim olduğunuz için mi sevdiklerini bilmediğinizde onlara güvenmek zordur.

Para sadakati ve mutluluğu satın alamaz.

Zihnim saçmalıklarla doluyken uykuya daldım.

Uyandığımda ilk fark ettiğim Şey parmaklarımın altındaki yumuşak et oluyor. Gözlerimi açıp aşağıya bakıyorum ve Evie'nin vahşi, kırmızı buklelerini gördüğümde bir iç çekiyorum.

Tanrıya Şükür, siktiğim bir piliç değil. Vücudunu daha yakına çekiyorum ve yüzümü saçlarına gömüyorum, o hala uyurken bu andan sonuna kadar faydalanıyorum.

Parmaklarım yine ipeksi teninde geziniyor ve o zaman elimin gömleğinin altında olduğunu fark ediyorum. Kendimi yukarı itiyorum ve ona bakıyorum.

Düzeltiyorum. Gömleği kaburgalarının etrafına dolanmıŐ, bana dolgun karnını gösteriyor. Teni benim bronzlaŐmıŐ elime kıyasla soluk beyaz.

Karşı koyamayarak başparmağımı ileri geri hareket ettiriyorum ve Onu.

Nefes nefese bir iç geçirdi, bu da benim sabah odunumu titanyum çelik.

Evie hareket etmeye başlıyor ve ben gözlerini açıp elim neredeyse gömleğinin içindeyken beni yakalayacak diye korkarak donup kalıyorum. Elimi geri çekiyorum ve yan dönüp bacağını benimkinin üzerine attığında kıpırdamadan duruyorum.

Göğsüme sokuluyor, kolunu belime doluyor ve bacağını biraz yukarı kaydırırken kalçası taŐaklarıma sürtünüyor, taşaklarımı dürtüyor.

horoz.

Vay anasını.

Bunu bir daha yaparsa kafayı yiyeceğim.

Hareket etmeyi bıraktığı belli olduğunda, elimi ensesine koyuyorum. Parmaklarım saçlarına dolanıyor ve tek yapmak istediğim onu vücuduma çekmek, böylece sikime binerken nefessiz kalarak onu öpebilmek.

Boku yedim.

Boku yedim.

Biraz kaykıldığında, kalçası sikime bastırırken sıcak amını kalçama sürttüğünde sahip olduğum her sinir ucu sikime sıfırlanıyor.

Bu tam bir işkence.

Kalçalarım hareket ediyor, yavaşça yukarı doğru yuvarlanıyor, ben sikimi bacağına sürterken amına biraz baskı uyguluyor.

Boş verin, bu işkence değil, bir şeyi çok istemek ama onu alamamak lanet olası bir heyecan.

Evie'nin beni kavrayışı sıkılaşıyor ve uygunsuz bir şeyler mırıldanıyor.

Ölü gibi uyuduğu için kendimi cesur hissederek elimi kıkına götürüyorum ve sağ yanağını sıkıca kavriyorum.

Evet, görüldüğü kadar sağlam.

Biraz daha cesaretlenip elimi bel bandına doğru götürürken ve kumaşın altından geçirirken gözlerimi yüzünden ayırmıyorum. Kık yanağının yumuşak etine dokunduğumda inliyorum. Hiç iç çamaşırı giymemişti.

Pantolonuma boşalacağım. Siktir, Evie'yi o kadar çok istiyorum ki sikim ağrıyor.

Sağ elimle saçlarından bir tutam yakalıyorum ve başını geriye çekerek ağzımı onunkinin içine sokuyorum. Parmaklarımı kıkına sokarak vücudunu

Üzerime oturana kadar. Dilim ağzına girdiğinde artık net düşünemiyorum ve boğazında dalgalanan iniltinin tadını alıyorum.

Evie de aynı ateşli tutkuyla beni öpmeye başladı. Ellerini eşofmanlarıma götürüyor ve onları aşağı iterek sikimi serbest bırakıyor. Kendi eşofmanlarını aşağı iterken ve sikimi ıslak girişine yerleştirirken onu durdurmuyorum. Yukarı ittim ve yüksek bir inilti ile ona girdim...

"Rhett," diyor, ki dilimin neredeyse boğazına kadar indiğini görünce bu mümkün değil. "Rhett, uyan."

Ha?

Vücudu üstümden kayboluyor ve sonra uyanmanın sersemliği şimdiye kadar gördüğüm en iyi ıslak rüyaya karışıyor.

Kalçalarım yavaşça yuvarlanmaya devam ederken birkaç kez göz kırpıyorum ve sikim şimdiye kadar hissettiğim en sert kığa sürtünüyor.

"Rhett, kığımı kuru kuru beceriyorsun!" Evie tıslıyor.

Gözlerim birden açılıyor ve tüm vücudum aynı anda hareket ediyor. Bir saniye önce kendimi Evie'ye sürtüyorum, bir saniye sonra da yatağın yanında duruyorum ve aletim eşofmanımın üzerinde harekete hazır bir şekilde duruyor.

"Gördüğün bir rüya olmalı," diyor alaycı bir şekilde ve o anı hafife almasını takdir ediyorum.

"Doğru," diye homurdanıyorum banyoya doğru yürürken. Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve hızla duşu giriyorum. Su önce soğuk geliyor ve damarlarımda yanan ateş i söndürmek için hiçbir şey yapmıyor.

Evie'nin üstümdeki görüntüsüyle sikimi kavriyorum ve onun sıcak amına girdiğimi hayal ediyorum. Evie'yi çıplak ve sikimin üzerinde zıplarken hayal etmek için fazla hayal gücü gerekmiyor, bu da yükümü duvarın her tarafına fırlatmamı sağlıyor, yüksek sesle inlememek için dişlerimi gıcırdatıyorum.

Çok etkileyiciydi. Islak bir rüyada orgazm olmak böyle bir şeyse, gerçeğ i büyük ihtimalle beni öldürecektir.

Bölüm 19

EVIE

Çamaşır odasına gidip giysilerimi getirirken yüzümdeki sırıtışı gizlemeye çalışıyorum. Rhett duşunu bitirmeden önce giyinmek istiyorum.

Neyse ki kimseye rastlamadım ve birkaç dakika içinde kıyafetlerimi alıp odaya geri dönmeyi başardım. Banyoya arkamı dönüyorum ve tişörtümü çıkarıyorum. Sütyenimi bağlarken, kızları kuplarına yerleştirmek için bir saniyemi ayırıyorum. Eşofman altımı aşağı itip külotumu giyiyorum. Banyoda suyun kesildiğini duyduğumda gıcırdayıyorum ve elbisemi hızla başımın üzerinden çekiyorum. Üzerimi örtmek için acele ediyorum ama banyo kapısının açıldığını duyduğumda elbise ancak belime kadar geliyor.

"Siktir," diye tıslıyor Rhett arkamdan.

Banyo kapısının çarparak kapandığını ve suyun tekrar aktığını duyana kadar donup kalıyorum.

Rhett'in bir duş daha aldığını fark ettiğimde gözlerim kocaman oldu. Aman Tanrım! Bu şu anlama mı geliyor...? O...?

İçeride mastürbasyon yaptığından oldukça eminim ve tahrik olması için külotla kaplı popoma bir kez bakmasının yeterli olması dikkatimden kaçmıyor.

Giyinmeyi bitirip Rhett'i biraz yalnız bıraktıktan sonra kahve aramak için mutfağa gidiyorum.

Dört ay önce geceyi onun evinde geçirdiğimden beri Rhett'le aramızdaki şeyler değişti.

Bunun sonucunda ortaya çıkan iyi bir şey, birlikte daha fazla zaman geçiriyoruz ve her geçen gün ona daha çok aşık oluyorum.

Kuru sevişme olayından bu yana aramızda daha yoğun anlar yaşanmadı. Rhett aramızda sadece bir arkadaşlık olduğu için rahat görünüyor ve bu da beni uzaktan özlem duymaya itiyor.

Bu gerçekten üzücü. Rhett'in başka bir kızla flört ettiğini her gördüğümde kalbimden bir parça kopuyor. Sanırım olan oldu. Rhett'in benim hakkımdaki hislerini değiştirmek için yapabileceğim bir şey yok.

Rhett ile daha fazla zaman geçirdiğim için diğer çocukları daha iyi tanıdım. Carter'ın ilk başta düşündüğüm kadar iyi biri olmadığını öğrendim ve onun yolundan uzak durma eğilimindeyim.

Marcus da pek iyi değil, bu yüzden onun düşünceli bakışlarından uzak durmak için elimden geleni yapıyorum. Derdinin ne olduğundan emin değilim ama bulaşılmaması gereken biri olduğu çok açık.

Jaxson şaşırtıcı derecede nazik ve komik biri çıktı ama tahminimce o da tıpkı Rhett gibi bunu arkasına saklanacağı bir duvar olarak kullanıyor.

Logan gruptaki sessiz kişi ve gözünün sadece Mia'da olduğu gün gibi ortada. En azından hala birlikte olma şansları var, Rhett ve benim için durum böyle değil.

Rhett beni bir partiye davet etti. Erkeklerin evlerinde verdikleri meşhur partileri duymuştum ama bu benim ilk gidişim olacak. Willow'a benimle gelmesini söyledim ama onun zaten eve gitme planları var.

hafta sonu ki bu çok kötü. Onu da yanımda görmek güzel olurdu.

Willow taşındığından beri burası cennet gibi oldu. Bir evi başka bir kızla paylaşmanın bu kadar harika olabileceğini hiç bilmezdim. Onunla anlaşmak çok kolay. Onunla arkadaş olmak en doğal şeydi.

Bahar olmasına rağmen geceler hâlâ oldukça soğuk. Dolabımın önünde durmuş ne giyeceğime karar vermeye çalışıyordum ki Willow odama girip yanıma geldi.

Tüm kıyafetlerim pratiktir. İlk partimde ne giysem uygun olur bilmiyorum.

"Kızım, şu gardırobunla ilgili bir şeyler yapmamız lazım," diyor Willow, gözlerini kısarken kaşlarını çatmasına neden olan bir işkence ifadesiyle. "Bu tam bir moda felaketi."

"Tanrım, duygularım yüzünden kendini tutma," diye takılıyorum omzumu onunkine çarparken.

"Ellerim hepsini almak ve gözlerimi acıtmayacak parçalara dönüştürmek için kaşınıyor."

Ona bakarken gülümsüyorum. "Benim için sakıncası yok. Unutma, kıyafetlerini gördüm. Moda söz konusu olduğunda berbat olduğumu itiraf etmekten gurur duymuyorum."

"Berbat değilsin," diyor kolunu omzuma atıp bana yandan sarılırken. "Sadece doğru yönde bir itmeye ihtiyacın var."

Alt dudağımı ısırarak, "Bu gece ne giyeceğimi bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. Rhett için güzel görünmek istiyorum.

Willow dolabımı karıştırmaya başlıyor, hoşuna gitmeyen her bir şey yüzünden yüzünü buruşturuyor. Tam umudumu yitirmek üzereydim ki yüzü aydınlandı. Aldığım ama bir türlü giymeye cesaret edemediğim bir şortu çıkardı. Ayrıca hava da soğuktu.

Göğsüme doğru iterek, "Tut şunu. Hemen döneceğim."

Bu gece kıcıımın nasıl donacağını düşünerek kocaman gözlerle şortuma bakıyorum.

Willow elinde bir çift karamel diz üstü çizme ve omzu açık, yarı şeffaf örgü bir kazakla döne döne odama geliyor. Beni sıcak tutacağını umuyorum.

"Hadi, seksi kıcıını o şortun içine sok. Seninle işim bittiğinde, başları döndüreceksin."

Üzerimdeki eşofmanları ve bol tişörtleri çıkarıp şortumu giyiyorum.

Willow, "İç çamaşırın güzelmiş," diyerek beni öfkeyle kızartıyor.

Ben rahatına düşkün bir kızım ve erkek şortu benim tercihimdir.

Gözleri oldukça sönük olan sütyenime kilitleniyor. "Sütyeni çıkar, ihtiyacın olmayacak."

Gözlerim açılıyor ama şortumun fermuarını çekip sütyenimi çıkarıyorum.

Kazağı bana uzatıyor, ben de hemen üzerime geçiriyorum. Willow yakayı omuzlarımdan geçiriyor, sonra da tatmin olana kadar şurada burada birkaç değişiklik yapıyor. Kalın manşetiyle ellerimin yarısını kapatan kollarını seviyorum.

Sırada rahat ve sıcak olan botlar var. Willow omuzlarımdan tutup beni şifonyerime doğru yönlendirdiğinde, son botun fermuarını daha yeni çekmişim. Beni sandalyeye itiyor ve başımın üstündeki fare yuvasıyla çalışmaya başlıyor.

Ellerinin başımın etrafında çırpınırken ne kadar güzel olduğunu görünce büyüleniyorum ve "Aman Tanrım, bütün erkeklerin ağzının suyu akacak" dediğinde nihai sonuç karşısında şaşkına dönüyorum.

Buklelerimin çoğunu başımın üstüne, asla doğru yapamadığım dağınık bir topuz şeklinde yığdı. Benimkiler her zaman topak gibi görünür. Gevşek bukleler omuzlarıma kadar sarkıyor ama boynumun büyük kısmı açıkta kalıyor.

"Şimdi makyajını yaptıktan sonra gitmeye hazırsın." Willow beklediğim gibi abartılı bir makyaj yapmadı. Sadece biraz göz farı ve rimel sürüp, rustik dudak boyasıyla görünümü tamamlıyor.

Gözlerimin yeşilini ortaya çıkaran koyu, ışıltılı bir far kullandı. Dudaklarımdaki rustik renklendirme ile cildim karlı ve yumuşak görünüyor.

Ben bile güzel görüldüğümü kabul etmek zorundayım.

Willow, yaptığı işe hayranlıkla bakmak için geri çekilirken, "Buradaki işim bitti," diyor. "Pazar gecesi görüşürüz. Bu gece iyi eğlenceler ve benim yapmayacağım bir şey yapma."

Ayağa kalktım ve ona sarıldım. "Hafta sonunun tadını çıkar ve beni güzel gösterdiğin için teşekkür ederim."

Bana tekrar sarılarak, "Sen her zaman güzeldin, Evie. Ben sadece birkaç dokunuş ekledim."

Birbirimizi bıraktık ve Willow kapıya doğru yürürken, "Döndüğünde bana birkaç numara öğretir misin?" dedim.

"Elbette, çok eğlenceli olacak." Ön kapıyı açıyor ama sonra omzunun üzerinden bana bakıyor. "Bir daha düşündüm de, benim yapmayacağım her şeyi yap, sonra döndüğümde bana çılgın geceni anlattırısın."

Gülüyorum ve başımı sallıyorum çünkü ikimiz de vücudumda vahşi bir kemik olmadığını biliyoruz.

Willow gittikten sonra biraz deodorant sıkıyorum, bu gece hava soğursa diye bir palto alıyorum ve Rhett'in evine gidiyorum.

Eve gittiğimde ön kapı açıktı. Otuz dakika erken geldim çünkü herkes gelmeden önce Rhett'le biraz vakit geçirmeyi umuyordum.

Mutfaktan gelen sesleri duyunca o yöne doğru yürüyorum. Paltomu kanepenin arkasına asıyorum ve çantamı koltuğun üzerine bırakıyorum.

Mutfağa girdiğimde Marcus, "Dostum, seni yeniyorum, eller aşağı." dedi. Rhett kırmızı solo bardakları bira fiçisinin yanına koyarken kıkırdıyor. Sanırım bira.

"Sadece dört vida farkla," diyor Rhett. "Bu gecenin sonunda rakamlar değişecek."

"Evet, bu da senin daha geride kalacağın anlamına geliyor," diye gülüyor Marcus.

Çocukların neye bu kadar dalmış olduklarını görmek için yaklaşıyorum. Marcus'un etrafında durmuş, dizüstü bilgisayarının ekranına bakıyorlar. Yeterince yaklaştığımda Carter'ın kolunun altına bakıyorum ve bir isim listesi gibi görünen şeyin başlığı olarak *Screw Crew Wall Of Fame* yazısını görüyorum.

Her şeyi bir araya getirmem biraz zaman alıyor.

Çocuklar yattıkları kızların bir listesini yaptılar.

Birkaç ay önce kütüphanede Rhett ve Josie adındaki o kızla karşılaştıktan sonra buna şaşımamalıydım. Ne de olsa kız ona oral seks yapmıştı.

Ama yine de... Göğsümde acı verici bir sızı var ve bir kez daha Rhett ve arkadaşlarıyla aslında çok az ortak noktam olduğunu hatırlıyorum.

Çocuklar burada olduğumu fark etmeden önce sıvışmak üzereyim, böylece garip bir durumdan kaçınabilirim, ama sonra Jaxson arkasını dönüyor ve gözleri bana takılıyor.

Uzun bir kurt ısılgı çıkarıyor ve "Kahretsın Evie, dumanlı görünüyorsun" diyor.

Ellerimi yumruk yapıp parmaklarımı kazağın manşetlerine geçiriyorum ve saç diplerime kadar kızardığımı hissediyorum.

Rhett sallanırken bir solo bardak kulesini devirir. Gözleri büyür ve üzerlerinde bir hava patlamasıyla dudakları aralanır.

Diğer çocuklar bana bakmak için döndüğünde, işler ışıık hızında garipleşmeye başlıyor.

Logan özür dilemeden önce boğazını temizliyor. Marcus beni açıkça süzdüğü gerçeğini gizlemiyor, gözleri her santimimi tarıyor.

"Ne giyiyorsun lan sen?" Rhett kükreyerek dikkatimi tekrar ona çekti. Bir saniye önce şaşkın şaşkın bakarken ve Willow'la benim görünüşüm için harcadığımız çabayı fark edeceğini umarken, midemdeki korku sarmalları buharlaşıyor.

"Onları biraz yalnız bırakalım," diyor Carter ve hemen kapıya yöneliyor. Jaxson ve Marcus da hemen arkasından onu takip ediyor. Kendi kışlarını kurtarmak ve ateş hattında yakalanmamak için beni kurda teslim etmeye çok istekli oldukları hissine kapılıyorum.

Rhett'in gözleri göğsümde durmadan önce üzerimde gezinirken sertçe yutkunuyorum.

"Sutyen takmıyorsun," diye tıslıyor ve kızgın bakışları ölümcül bir hal alıyor.

Geriye doğru bir adım atıyorum, böylece hızlı bir kaçış yapmam gerekirse diye kapıya daha yakın oluyorum.

Yine de kendimi savunacağım. Rhett'in giydiklerimi beğenmemesi kötü görüldüğüm anlamına gelmez. Ne de olsa Jaxson sigara içtiğini düşünüyor, sanırım bu da onun seksi görüldüğümü söyleme şekli.

Rhett, "Anlaşmamıza göre kıyafetlerini çıkarmayacaktın," diye ısıırıyor. İncinmiş hissederek kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve omuzlarımı kamburlaştırıyorum. "Bu kadar kaba olmana gerek yok," diye fısıldıyorum. "Görüldüğümü düşünmeni anlıyorum korkunç."

Tam arkamı dönüp gitmek üzereydim ki göğsümde öfke kabarmaya başladı.

Omurgamı dikleştiriyorum ve Rhett'e kaşlarımı çatıyorum. "Biliyor musun," diye çıkıştım çenemi kaldırarak, "aslında güzel göründüğümü düşünüyorum."

Rhett'in kaşları çatıldı ve bana doğru yürümeye başladı. Kazağımın bir kısmını baş ve işaret parmakları arasında sıkıştırarak göğsümden uzaklaştırıyor.

Bana ters ters bakarak tısladı, "Bu kıyafetin diğeri yarısı nerede lan? Meme uçlarını görebiliyorum! Sana fahişe gibi görünmen için para vermiyorum."

Sanki onu yakıyormuş gibi kazağımı bırakıyor ve ben de hemen kollarımı göğüslerimin üzerinde kavuşturuyorum.

Evimden çıktığımda kendimi güzel ve özgüvenli hissediyordum ama şimdi kendimi ucuz ve açıkta hissediyorum.

Hayal kırıklığı omuzlarıma yüklenirken öfke ve utanç içimde savaşıyor. Bunu bana söylediğine inanamıyorum.

Onu incitmek için söyleyebileceğim çok şey var ama ben öyle biri değilim. Başımı hafifçe sallıyorum ve Rhett'e sırtımı dönerek aceleyle mutfaktan çıkıyorum. Ceketimi alıp hızla giydikten sonra çantamı koltuğun üzerinden kapıyorum. Ön kapıdan çıkarken, kıyafetimi örtebilmek için her düğmeyi ilikliyorum.

"Evie!" Rhett arkamdan bağılıyor.

Bir ömür boyu yetecek kadar hakarete maruz kaldım ve artık daha fazlasını kaldıramayacağıma eminim. O evden ve kalbimi kıran adamdan uzaklaşabilmek için koşmaya başladım.

Bölüm 20

RHETT

Evie'nin peşinden gitmek üzereydim ki Carter kolumdan tutup beni geri çekti.

"Bırak gitsin," diyor yüzünde öfke ifadesi ile.

Logan o ayakta at ve alt . ve Merdivenler, ile a
bakhayal kırıklığı.

Ağzımı açıyorum ama Carter'ın bakışı kararınca itirazımı yutuyorum.

"Haddini aştin, Rhett. Evie'ye zaman ver. Bence sen
bir gece için yeterli hasar."

Kolumu Carter'ın elinden çekip alıyorum ve yüzümü ona
dönüyorum. "Bu işe karışma," diye tısladım.

"Rhett, sakinleşmen gerek," diyor Logan Carter'ın yanına gelirken.

En iyi arkadaşlarımdan benimle üzüldüğünü görmek her şeyi açıklıyor.

Ne yaptım ben?

Bu düşünce içimde bir fırtına gibi esiyor ve öfkemi besleyen ateşin üzerine
işiyor.

Evie'ye bunları nasıl söyleyebildim? Bana ne oldu böyle?

Onun şımarık meme uçları, işte bu.

Onu böyle giyinmiş görmek, içimde yaşayan sapık canavardan çok daha kötü bir şeyi serbest bıraktı. Bu sahiplenici ve baskın bir şeydi.

Arkadaşlarımın onun vücudunun gördüğüm her seksi kısmını görebildiğini bilmek beni kıpkırmızı yapıyordu. Sıkı bacakları ve o botlar... Sikeyim o botları. İnce boynu ve ince omuzları. Dumanlı gözleri ve kırmızı dudakları. O dudakları doğal olarak kızarıp şişene kadar ısırarak istiyordum.

Çizmeli seks gibi görünüyordu ve içimdeki otoriter pislik kıskançlıktan kükrüyordu.

Logan uzanıp omzumu rahatlatıcı bir şekilde sıkıyor ama sözleri tam tersi yönde.

"Evie'ye fahişe dedin." Logan'ın üzgün olması büyük bir olay. Onu kızdırmak için çok şey gerekiyor ve şu anda benimle mutlu olmaktan çok uzak. "O kız kendini satmamak için çöplüklerden yemek yiyordu. Dürüst olmak gerekirse, verdiğin zararı onarabileceğini sanmıyorum."

Logan'dan acı gerçeği duymak vücudumu dehşetle ürpertiyor. Evie ile aramızı bozup arkadaşlığımızı mahvettim mi?

Carter ve Logan'ın haklı olduğunu bilerek eve geri dönüyorum. Oturma odasına ancak telefonum cebimde titrediğinde varabiliyorum. Çıkarıp ekran kilidini açıyorum.

Evie'den bir mesaj gördüğümde kafam karıştı.

Evie: Son birkaç ayda biriktirebildiğim her şeyi banka hesabınıza yatırdım. Şu anda sahip olduğum tek şey bu. Borcumun geri kalanını elimden geldiğince çabuk ödeyeceğim.

Mesajı tekrar tekrar okurken sanki yer ayaklarımın altından kayıyormuş gibi hissediyorum.

Kaçacak!

Bu düşünce vücudumu çok hızlı hareket ettirdi ve Carter ya da Logan beni durduramadan ön kapıdan çıktım. Onu kaybetmeden önce işleri yoluna koymalıyım.

Eğer onu çoktan kaybetmediysen, aptal!

Arabama atladım ve rekor sürede Evie'nin evine vardım. Dairesine koştum ve kapıyı çaldım.

Açmayınca paniklemeye başladım. Her şeyi bu kadar çabuk toplamış olamaz. Onu son gördüğümünden beri sadece yirmi dakika geçti.

Cebimden anahtarlarımı çıkarıp dairesinin yedek anahtarını aradım. Kullanmak zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim. Sadece kendini dışarıda bırakırsa diye saklamıştım.

Benim açımdan başka bir pislik hareketi, mahremiyetine izinsiz girmek, ama onu görmek zorundayım.

Evie'nin odasına doğru yürümeden önce kapıyı arkamdan kapatarak içeri giriyorum.

Kazağı, şortu ve botları odanın ortasında bir yığın halinde duruyordu. Suyun aktığını duyunca banyoya doğru yürüyorum ve Evie'yi gördüğümde rahatlıyorum.

Zamanında geldim. Tanrıya şükür.

Evie yüzüne su sıçratıyor. Bir havlu kapıyor ve yüzünü kurularken bana doğru yürümeye başlıyor.

"Hey," diyorum, böylece bana çarpmayacak.

Delici bir çığlık atıyor, havluyu bana fırlatıyor ve tökezleyerek geri çekiliyor. Korkudan yüzü soluyor ve dengesini kaybediyor. İleri atıldım ama çok geç kalmıştım. Evie'nin poposunun yere nasıl çarptığını dehşetle izliyorum. Kafasının arkası banyoya çarpıyor, çıkan ses mide bulandırıcı ve korkutucu.

Evie'nin yanında dizlerimin üzerine çöküyorum. Başının arkasına uzanırken inliyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum elimi boynunun arkasına kaydırırken ve onu öne doğru çekerek kan olup olmadığını kontrol ediyorum. Saçlarının hâlâ kafasında toplanmış olması işimi kolaylaştırıyor. Neyse ki kan yok, sadece çoktan oluşmaya başlamış bir kaz yumurtası var.

Bir kolumu arkasına, diğerini de dizlerinin altına koyarak, ayağa kalkarken onu göğsüme doğru kaldırıyorum.

Onu yatağa taşıdığım da neredeyse hiç ağırlığı yoktu. Onu yatırdıktan sonra mutfığa koşup dondurucudan bir torba donmuş sebze alıyorum. Yatak odasına döndüğümde yanına oturuyorum ve donmuş poşeti yavaşça başının arkasına bastırıyorum.

Onu benden aldı ve uzaklaştı, arada bolca boşluk bıraktı.

Biz

· "Burada ne yapıyorsun?" diyor usulca, sesi bitkin geliyor.

Kırdığım şeyleri düzeltmenin kolay olmayacağını biliyorum, ama bunu yapmaya kararlıyım.

de

ne. "Özür dilemeye geldim," diyorum bedenimi ona doğru çevirerek.

Keşke elini tutabilseydim, ama bütün vücudu kapalı ve

Duvarlar tekrar yükseldi.

Yere bakarken hiçbir şey söylemiyor.

Bana bakmasını istediğim için parmağımı çenesinin altından geçirip yüzünü bana çeviriyorum. Gözlerinin etrafında kırmızı lekeler görüyorum ve bu onu ne kadar incittiğimin kanıtı.

"Ben bir pisliktim, Evie."

Yüzünü elimden çekti. "Yarın konuşabilir miyiz? Şu anda yalnız kalmak istiyorum."

Sözleri karnıma bir yumruk gibi indi. Evie'nin en büyük korkusu yalnız kalmak ve benim burada olmamdansa bununla yüzleşmeyi tercih ediyor.

Donmuş çantayı yere bıraktı ve kalkıp dolabına doğru yürüdüğünde üzerinde sadece bir şort ve dayanıksız bir atlet olduğunu fark ettim. İçimdeki piç kurusu bu andan yararlanacak ve gözlerini dikip bana bakacaktı. Kıçı ve göğüsleri son birkaç aydır bana birçok ıslak rüya yaşattı.

Ama bu gece değil. Gözlerim Evie'nin makyajdan arınmış yüzüne takılıyor. Gözyaşlarının kanıtı beni suçluluk duygusuna sürüklüyor.

Evie'den uzak durdum çünkü o çok masum ve onu ahlaksızlığımla yozlaştırmak istemedim. Baş etmek zorunda kaldığı geçmişiyle nasıl saf kalmayı başardığını anlamak mümkün değil.

Evie olabildiğince düzgün biri ve ben ona fahişe dedim.

O bir çift eşofman ve tişört giyerken ben bekliyorum. İşi bittiğinde yorgun bir iç çekişle gözlerini benimkilere dikeyor.

"Ne söyleyeceksen söyle ki gidebilesin Rhett."

Öfkesiyle başa çıkabilirdim ama sesindeki kofluk beni daha da sinirlendirdi.

Sadece gitmemi istiyor.

Ayağa kalktım ve derin bir nefes aldım, bunu kastetmediğimi anlamasını sağlamam gerekiyordu.

"Bu gece çok güzel görünüyordun. Bu yüzden kendimi kaybettim. Hiçbir erkeğin seni öyle görmesini istemedim, çünkü başından beri bildiğim şeyi göreceklerini biliyordum. İçten ve dıştan çok güzelsin. İçlerinden birinin benim yapamayacak kadar korkak olduğum şeyi yapmasından korktum."

Kalbimi onun önünde açmayı planlamıyordum ama şimdi söylediğime göre geri dönüşü yok.

Bana öylece bakıyor ve bu da midemin gerginleşmesine neden oluyor.

Lütfen bana siktirip gitmemi söyleme.

Bir şey söylemesini beklerken sessiz bir dua gönderiyorum.

Ayaklarına bakıp buklelerinin bir kısmını kulağının arkasına sıkıştırdığında, beni asla affetmeyeceğini söylemesini beklerken vücudum geriliyor.

"Eric ve Charlotte ile yaşamaya başladığım gün dünyanın en şanslı kızı olduğumu düşünmüştüm. Sonunda beni isteyen bir ailem olmuştu. Kendimden daha büyük bir şeyin parçası olabileceğim bir yuvam vardı."

Duymayı beklediğim şey bu değildi ve zihnimin toparlanması biraz zaman aldı.

"Hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığını anlamam sadece birkaç günümü aldı. Çocuklar gülmüyordu ve Eric ya da Charlotte bir odaya girdiğinde herkes geriliyordu. İlk başlarda mutfak işlerini ben yapıyordum ama birkaç ay sonra büyük kızlardan biri ayrıldı ve ben de çamaşırları yıkamaya başladım."

Evie'nin bu hikayeyle nereye varacağından emin değilim ama geçmişiyle ilgili olduğu için açgözlülükle dinliyorum. Bu onun hakkında öğreneceğim yeni bir şey.

"Yüklerin bazıları her zamanki şeylerdi, herkesin her gün giydiğini gördüğüm kıyafetler. Ama iç çamaşırlarıyla dolu yükler de vardı ve bazıları -"

Derin bir nefes alıyor ve kollarını etrafına sarıyor. Bana bakarken omuz silkiyor, gözlerinde tedirgin bir bakış var.

Kalbim daha hızlı atmaya başlıyor ve içim daralıyor. Bu sadece Evie'nin benimle paylaştığı bir anı değil. Bir şey oldu ve ben bunu daha da kötüleştirdim.

Boğazını temizliyor ve gözlerini göğsüme dikeyyor. "Giysilerin üzerinde kan vardı. Charlotte kirli olanları getirip temiz olanları aldı ve ben de ona kanın nereden geldiğini sormamam gerektiğini biliyordum. Sanırım kendimi olanlardan korumaya çalışıyordum. Gerçeği bilmeseydim, bana zarar veremezdi. On sekiz yaşına girmeden hemen önce, Eric ve

Charlotte beni oturttu. Bana doğum günümde çiftlikte çalışmaya başlayacağım söylendi."

Nefeslerim hızlanıyor ve devam etmesi uzun sürünce, "Çiftlikte ne oluyor?" diye soruyorum.

"Seks işçisi olursun."

Evie'ye söylediklerimi geri alabilmeyi dileyerek gözlerimi kapatıyorum.

"Bu yüzden kaçtım," diye fısıldıyor. "Her gece birden fazla erkekle seks yapmaya zorlanmaktan daha kötü bir şey düşünemezdim."

Ona doğru bir adım atıyorum ama kendimi tam zamanında yakalıyorum. Şu anda ona dokunmamı istediğinden emin değilim.

"Özür dilerim, Evie. Öyle demek istemedim. Kıskanmıştım," diyorum ısrarla, bana inanması için dua ederek.

Gözleri benimkileri buluyor ve kararlı bir bakışla beni iğneliyor.

"Ben fahişe değilim, Rhett. Seks için vücudumu hiç satmadım. Üstsüz evlere temizliğe gitmiş olabilirim ama bu beni en kötü striptizci yapar. Arada büyük bir fark var. Para için asla cinsel bir eylemde bulunmadım. Asla da yapmayacağım. Erkeklerin bana bakması umurumda değil. Gözleri bana zarar veremez."

Ağzımı açıyorum ama beni susturmak için hemen elini kaldırıyor.

"Tecavüze uğramış hissediyorum. Bana para vererek senin malın olduğumu sanıyorsun. Değilim. Asla da olmayacağım. Ben bir fahişe değilim, Rhett. Kesinlikle *senin fahişen* değilim."

"Hiçbir zaman *benim* fahişem olduğunu söylemedim," diyorum.

"Bana biriymişim gibi davrandın," diye fısıldıyor ama bu sözleri bana bağırarak da söylüyor olabilir. "Bunu şimdi iki kez yaptın. Kimsem yokken bana yardım ettiğin için minnettarım ama bu kendime saygım olmadığı anlamına gelmiyor. Bana saygısızlık edebileceğin anlamına gelmez. Çöplüklerden yemek yiyor olabilirim," derken sesi kırılıyor ve yüzünden bir damla yaş süzülüyor, "ama ben çöp değilim."

Yüzü parçalandığında, artık öylece durup onu izleyemem. İleri atıldım ve o uzaklaşmadan kollarımı ona doladım. Yıkılırken ona sıkıca sarılıyorum. Acısını öpmek istiyorum ama onun yerine göğsümün rahatlığını ona veriyorum.

"Çok özür dilerim Evie," diye fısıldıyorum saçlarına. "Sana asla böyle hissettirmek istemedim."

Artık Evie'nin geçmişi hakkında daha fazla şey bildiğim için korumacı tarafım karanlık bir şeye dönüşüyor.

Mia'ya karşı her zaman korumacı olmuşumdur ama daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Ben yapamadığımda Logan'ın Mia'ya bakacağını bilmek bana huzur veriyordu.

Evie sadece bana sahip. Yaralandı, korktu ve terk edildi. Hayatın karşısına çıkaracağı her şeyden onu koruma ihtiyacı içimde yaşayan, nefes alan bir güce dönüşüyor.

Başının tepesine bir öpücük konduruyorum, sonra ellerimi yüzüne götürüp yanaklarını çerçeveleyorum. Eğilip gözlerini yakalıyorum.

"Seninle tanıştığımdan beri tek yapmak istediğim seni korumaktı. Bu gece bir pislik gibi davrandım ve seni incittim. Hayatımın sonuna kadar pişman olacağım. Seni seviyorum, Evie. Seni çok seviyorum. İçinde o kadar çok iyilik var ki, senin yanındayken kendimi iyi hissediyorum. Benim de boktan sorunlarım var ve bu gece kontrolden çıktılar. Bir daha olmayacak."

Gözlerindeki acı kaybolmuyor ve açıkçası kaybolmasını da beklemiyordum. Ama başını salladığında, içimdeki sıkı tutuşun biraz gevşediğini hissediyorum.

Bölüm 21

EVIE

"Partiye geri dönmek ister misin?" Rhett soruyor.

Yüzümü ellerinden kurtarıyorum ve başımı sallıyorum.

"Hayır, sadece uyumaya gidiyorum," diye fısıldıyorum tuvalet kağıdı almak için banyoya yürürken. Odaya geri dönmeden önce yanaklarımdaki gözyaşlarını silip burnumu sildim.

"Seninle kalabilir miyim?" Rhett soruyor.

Yatağa oturuyorum ve az önce bana sorduğu şeyi düşünüyorum. Bir yanımda aramıza mümkün olduğunca mesafe koymak istiyor, böylece Rhett beni bu gece yaptığı gibi asla incitemeyecek. Ama bir de kalbim var, Rhett'i seven aptal ve bağışlayıcı kalbim.

Aklım hayır diye bağırırken kalbim evet diye haykırıyor ve sonunda başımı sallıyorum.

Kalktım ve yorganı geri çektim. Genelde şortum ve atletimle uyurum ama Rhett geceyi burada geçireceği için eşofman altımı çıkarmıyorum.

Tişörtü çıkarıp yorganın altına giriyorum.

Rhett ışığı kapatıyor ve gömleğini başından çekerken profilini izliyorum. Kot pantolonunu çıkardığında, gözlerimi başka yöne çevirsem de

Karanlıkta pek bir şey göremiyorum.

Yatağa tırmanıyor ve bana doğru uzandığında, beni yanına çekmesine izin veriyorum. Yanağımı kalbinin üzerindeki sıcak tene yaslıyorum ve bir kolumu beline doluyorum.

Bir eli saçlarımın arasında kayboluyor ve o çözene kadar ne yaptığından emin olamıyorum.

"Bu daha iyi." Sesi karanlıkta alçak bir gümbürtüye dönüşüyor.

Birkaç dakika sessizce uzandıktan sonra Rhett, "Biyolojik aileni merak etmiyor musun?" diye soruyor.

"Hayır," diye dürüstçe cevap verdim. "Beni istemediler."

Dudaklarını alnıma bastırıyor ve orada tutarak fısıldıyor, "Seni istiyorum."

Karanlığa gülümsüyorum ve kolumu Rhett'e daha sıkı sarıyorum.

(İki yıl sonra...)

Ne zaman daha fazla dayanamayacağımı söylesem, evren bunu bir cesaret olarak kabul ediyor.

Bir hafta önce Rhett'i seks yaparken yakaladım. Bu acı verici deneyimin en çok hangi kısmı canımı yaktı bilmiyorum. Onu başka bir kızla çıplak görmek mi, yoksa kızın benim gibi kızıl saçlı olması mı?

Eğer nabızı atıyorsa, Rhett'in onunla yatacağı bir sır değil. Ama onu başka bir kızın içine girerken görmek... Bu beni neredeyse öldürüyordu.

Rhett bana sık sık beni sevdiğini söylese de, bu sözleri ona sadece iki kez söyledim. İlki tanıştığımız yıld ve bunu arkadaşça bir şekilde söyledim. İkincisi geçen yıld ama o zaman onu tüm kalbimle sevdiğimi kastetmişim.

Rhett aramızda arkadaşlıktan öte bir şey görmediğini söylüyor ama sonra sanki gözlerinin önünde yok olacağımdan korkuyormuş gibi bana sarılıyor. Bana bakıyor.

Sanki Şimdiye kadar gördüğü en güzel ŐeymiŐim gibi.

Bazen benimle flört bile ediyor, ama bundan bir Şey  ıkmıyor.

"Gitmene izin vermemin zamanı geldi," diye fısıldıyorum karanlığa. Burada kalarak ve asla daha fazlasına dönüŐmeyecek bir umuda tutunarak sadece kendime zarar veriyorum.

Acımadan Rhett'in yanında olamıyorum. Her gün kalbim parçalanıyor ve bu sonsuz bir döngü haline geliyor.

Beni otogara götürmek için bekleyen taksiye bakıyorum ve  n kapıya doğru yürümeden önce derin bir nefes alıyorum.

Genelde içeri girerim ama bu gece kapıyı çaldım.

 ceriden kahkahalar duyuyorum ve Rhett kapıyı açıp gelenlerin ben olduğumu görünce kaşlarını çatıyor.

"Neden kapıyı  alıyorsun?  ceri gel."

Geriye doğru birkaç adım atıyorum ve ellerimi ceketimin ceplerine sokuyorum.

Rhett başını yana e iyor ve bana doğru bir adım atıyor, bu da benim geriye doğru bir adım daha atmama neden oluyor. Aramızdaki mesafeyi korumalıyım.

Geçtiğimiz hafta boyunca kendime defalarca tekrarladı ım sözleri söylerken gözlerimi onunkilere kilitlemeye zorluyorum.

"Benim için yaptığınız her Şey için ne kadar minnettar olduğumu bilmenizi isterim. Bunu asla unutmayaca ım."

A zımdaki tükürük kalınlaŐıyor ve sertçe yutkunuyorum.

Rhett'in yüzündeki sorgulayıcı ifade, ne yaptığımı anladı ında Őoka dönüşüyor.

Kalp atışlarım kaburgalarıma çarpana kadar hızlanıyor, Rhett'le birlikte geride kalabilmek için kendini bedenimden kurtarmaya  alıŐıyor.

"Ben gidiyorum. Veda etmeye geldim," diye fısıldıyorum, kelimeleri daha yüksek sesle söyleyemiyorum.

"Gidiyorsun," diye nefes alıyor. Yüzü sertleşiyor ve sanki taştan yontulmuş gibi görünüyor. "Neden?"

Ona dürüstlük borçluyum. Onun için yaptığı onca şeyden sonra en azından bunu yapabilirim.

Ben.

"Seni sevmek **ç o k** acı veriyor. Seni başka kadınlarla görmek ve En çok istediğim şeyi elde ettiklerini bilmek beni öldürüyor. Sana aşığım, Rhett. Her şeyi istiyorum. Seni istiyorum ve seni başkasıyla paylaşmaya hazır değilim. Ama benim için böyle hissetmediğini biliyorum. Gitmek zorundayım."

Yüzünde acı belirliyor ve onu incittiğim için nefret ediyorum. Çünkü ben bencil bir korkağım, kaçıyorum. En iyi yaptığım şey bu.

Cesaretimi kaybetmeden önce öne atılıp ona hızlıca sarılıyorum ve yanağına bir öpücük konduruyorum. O kadar afallamıştı ki beni tutamadan geri çekilmeyi başardım.

"Seni seviyorum, Rhett Daniels. Sen her zaman benim kahramanım olacaksın," diye boğuk bir sesle söyledikten sonra arkamı dönüp taksiye doğru koşmaya başladım.

"Evie!" Bana bağılıyor.

Olabildiğince hızlı bir şekilde taksinin arkasına tırmanıyorum ve "Git!" diye bağııyorum.

Sür!"

Taksi uzaklaşmaya başlıyor ve bize doğru koşarak gelen Rhett'e dönüp bakıyorum. Gözyaşlarımı daha fazla tutamıyorum ve elimi cama dayayarak düşmelerine izin veriyorum.

"Seni çok seviyorum," diye fısıldıyorum yolun ortasında durmasını izlerken. Elleri başının arkasına gidiyor ve yüzündeki ifade tam bir yıkım.

"En iyisi bu Evie," diye fısıldıyorum kendi kendime, gözyaşlarımı elimin tersiyle silerek.

Otogara kadar olan yolculuğum yürek burkucu bir bulanıklık içinde geçiyor. Gişeye geldiğimde bir şekilde hem taksi hem de otobüs için doğru ücreti ödemeyi başarıyorum. Rastgele bir varış noktası seçiyorum, Los Angeles. Orada havanın mükemmel olduğunu okumuştum.

Otobüsü beklerken geçirdiğim otuz dakika boyunca, Rhett'in ortaya çıkıp beni kalmaya ikna etmesinden korkarak etrafıma bakıp duruyorum. Onun için fazla çaba gerekmezdi.

Rhett söz konusu olduğunda, onu affetmek çok kolay. Ama bunu kendim için yapmalıyım.

Bölüm 22

RHETT

(Altı yıl sonra...)

Danny yanıma sokulmuşken Karlar Ülkesi'ni yüzüncü kez izliyorum. Başparmağı ve işaret parmağı arasına sıkışmış gömleğimin bir parçasını ovuşturuyor, gözleri ekrana yapışmış.

Film bizim bölümümüze yaklaştığında dizlerinin üzerine çöküyor ve çılgınca göğsüme vuruyor.

"Hazır ol, Ledge Amca!"

Derin bir nefes almasını izliyorum ve film müziğinde onunla birlikte şarkı söylemeye başlıyorum. Sözleri doğru söylemeye konsantre olurken onun küçük yüzünü izliyorum.

Nakarata yaklaştıkça sesi güçleniyor ve ben onu kollarıma alıp koltuktan fırlarken kahkahalarla ciyaklıyor. İkimiz de avazımız çıktığı kadar bağırırken oturma odasının etrafında dönüyoruz, "Bırak gitsin. Bırak gitsin. Artık tutamıyorum."

Şarkı bittiğinde nefesim kesilmişti. Kanepeye uzandım ve Danny tekrar yanıma sokuldu.

Sanki birkaç saniye önce iki çılgın insan gibi dans edip bağırmamışız gibi filmi izlemeye devam ediyoruz.

Jenerik dönmeye başladığında Danny bana baktı. "Elsa'nı ne zaman bulacaksın, Ledge Amca?"

Danny'nin küçük romantik kalbini mahvetmek istemediğimden, "Ben Anna'mı çoktan buldum, ama şu anda bir macera yaşıyor," diyorum.

Danny ellerini çırpıyor. "Oh, Elsa'nın kız kardeşini seviyorsun. Ooooh. O dönene ve bana her şeyi anlatana kadar bekleyemeyeceğim."

Yüzümdeki gülümseme kayboluyor ve fısıldıyorum: "İkimiz de Prenses."

Danny'ye Anna'mı bulduğumu söyledim çünkü bu karakter bana Elsa'dan çok Evie'yi hatırlatıyor. Danny'ye bunu açıklamanın aklıma gelen en kolay yolu buydu.

Oturup Danny'nin uykuya dalmasını izledikten sonra yavaşça kalkıp kanepenin arkasına serdiğim Küçük Denizkızı battaniyesiyle onun üzerini örtüyorum.

Mangal yapan çeteye katılmaya giderken buzdolabından bir bira alıyorum. Kapağını açıp dışarı çıkarken bir yudum alıyorum.

"Sonunda uyudu mu?" Della soruyor, Christopher kucağında uyurken oturduğu yerde çok yorgun görünüyor. Christopher'ın bir bacağı göğsüne dayanmış.

Biramı bırakıp vaftiz oğlumu kucağıma alarak, "Onu ben alayım, sen de biraz soluklan" diyorum.

"Yemin ederim, sen olmasaydın şimdiye delirmiştin," diyor Della ayağa kalkıp uzanırken. Yanağıma bir öpücük konduruyor ve eve doğru yürüyor.

"Della, nereye gidiyorsun?" Carter, Jaxson, Marcus ve Ryan'la birlikte barbekünün yanında durduğu yerden bağırıyor.

"Mesanem patlamadan önce işemeye gidiyorum," diye bağıyor ona.

"Lütfen dönüşte bana bir bira getir."

Della evin içinde kaybolmadan önce ona ters ters bakıyor. Bayan Sebastian, Mia, Willow ve Leigh'in yanına oturuyorum.

"Christopher'ı almama izin vermedi," diye fısıldıyor Bayan Sebastian bana. "Sizin dışarı çıkmanızı bekliyordu."

Bayan Sebastian'ın yüzündeki gülümseme bana bu konuda üzgün olmadığını, aksine benimle gurur duyduğunu söylüyor.

"Eğer çocuk sahibi olabilseydim, onları da sadece sana emanet ederdim. Onu suçlamıyorum."

Della dışarı çıktığında elindeki birayı görünce gülümsüyorum. Havada sallıyor. "Gel de içkini getir."

Carter geliyor ama Della'ya gitmek yerine bana doğru yöneliyor.

"Benim küçük adamım nasıl?"

"Carter Hayes," diye tersledi Della. "Sakın Christopher'a dokunayım deme. Onu daha yeni uyuttum."

"Ama onu az önce Rhett'e mi verdin?" Carter şaşkın bir ifadeyle soruyor.

"Çünkü çocuklarımızın kollarında uyuyacağı tek kişi o. Onlara dokunduğunuz anda uyanıyorlar ve ben de her şeye yeniden başlamak zorunda kalıyorum."

Della'dan birayı alırken Carter'a sırtıyorum.

Sonra Christopher kollarımda kıpırdanmaya başladığında bir koku almaya başlıyorum.

"Olamaz. Çocuğunu al," diyorum ve onu Carter'a uzatıyorum. "Bez değiştirirken çizgiyi çekiyorum."

Birkaç adım geri atıyorum, neredeyse oturduğum sandalyenin üzerine düşüyordum, bu da herkesi gülmekten kırıp geçiriyor.

"Ellerini kirlletmekten korkuyor musun?" Bayan Sebastian benimle alay ediyor.

Otele döndüğümde çok yorulmuştum. Mia ve Logan onlarla kalmayı teklif ettiler ama yeğenimi ne kadar sevsem de birkaç saatte bir ağlayarak uyanmak istemiyorum.

Los Angeles'a taşındığımda evimi kiraya verdim. Herkes bunun Jaxson ve Marcus'un yeni işlerini kurmalarına yardım etmek istediğim için olduğunu düşünüyor ama Evie orada olduğu için.

Onu ne gördüm ne de konuştum... Kahretsin, sanırım altı yıl oldu. Evet, onu en son 22 yaşımdayken görmüştüm. Geçen ay yirmi sekiz yaşıma girdim.

Lanet olsun, hala dün gibi geliyor. Marcus arada sırada Evie hakkında bir şeyler anlatma eğiliminde ve sırf Evie'nin hayatında neler olup bittiğini öğrenmek için ona bağımlı hale gelmem çok acınası.

Küçük şeyler.

"Evie'nin iyi olduğunu
duydum." "Evie hala
bekar."

Yanımdan geçerken ya da sabahları kahve içerken fısıldar. Ben de onu duyduğumu bilmesi için başımı sallarım.

Dediğim gibi, acınası bir durum. Eğer iddia ettiğimin yarısı kadar erkek olsaydım, onun kapısını çalıp onu kendim yapardım.

Ama ben herkesin sandığı gibi biri değilim.

Eskiden Mia'yı uyardığım adam oldum. Cumartesilerimi rastgele yabancılarla seviştiğim özel bir kulüpte geçiriyorum. Son zamanlarda bu bile cazibesini yitirmeye başladı.

Arkadaşlarımın hepsi yuva kurmuşken, sevebileceğim tek kadının hayatımdan çıkıp gitmesine izin verdiğim için yalnız olduğum korkunç gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalıyorum.

Bölüm 23

EVIE

İşe gitmek için taksiye bindiğimde camdan dışarı bakıyorum, aslında hiçbir şey görmüyorum.

Willow benimle kalırken işler iyi gidiyordu ama Marcus'un yanına taşındığından beri hayatım yavaş yavaş etrafımda parçalanmaya başladı. Zaten pek bir şeyim de yoktu.

Rhett Daniels'a borcumu ödeyebilmek için her kuruşu biriktiriyordum. Umduğumdan çok daha uzun sürdü ama yarın maaşımı aldığımda, bana verdiği miktarın tamamını onun banka hesabına aktarabileceğim. Sonra da faizini hesapladığım kadarını biriktirip ona geri ödeyeceğim. Ondan sonra kimseye borcum kalmayacak.

Taksi, garson olarak çalıştığım restoranın önünde duruyor. Ücreti içim burkularak ödüyorum, keşke işe daha yakın bir yere taşınabilseydim de ulaşım için para harcamak zorunda kalmasaydım. Ama bu asla gerçekleşmeyecek. Şehrin bu bölgesindeki daireler çok pahalı.

Binanın arkasından dolanıyorum ve personel girişinden içeri giriyorum. Tuvalete doğru yürürken kimseye selam vermeden başımı öne eğiyorum. Kıyafetlerimi çıkarıp çantama koymadan önce hepsini düzgünce katlıyorum. I

önlüğümü duvara asılı olduğu yerden çıkarıp belime bağlıyorum.

Evet, hayatımın geldiği nokta bu. Üniforması sadece siyah önlük ve siyah topuklu ayakkabı olan çıplak bir restoranda garsonluk yapıyorum.

Rhett beni şimdi görseydi ne düşünürdü diye düşünürken acı acı kıkırdıyorum. Beni bu hayattan kurtarmaya çalıştı ama sonunda ondan kaçtım ve yoksulluğun pençelerine geri döndüm.

"En azından vücudunu satmıyorsun," diye fısıldıyor kalbim.

"Evet, doğru. Kendine yalan söylemeye devam et. Yaptığın şey bir fahişe olmaktan daha iyi değil," diye alay ediyor zihnim.

Saçlarımın uzamasına izin verdim ve neyse ki meme uçlarımın ötesine ulaşıyor. Diğer kızlardan bazıları kendimi örttüğümü görünce şikayet ettiler, ancak yönetim, göğüslerimin seçkin müşterileriyle cilveleşmesi fikrinden hoşlanıyor.

Çantamı dolabıma yerleştirdikten sonra bir not defteri ve kalem almaya gidiyorum. Kalemin çalıştığından emin olmak için kâğıdı karalarken, restorana açılan büyük çift kapıyı itiyorum.

Soğuk hava her zaman olduğu gibi bana çarpıyor ve titriyorum. Klima, göğüs uçlarımızı sertleştirmek için kısık ayarda.

Bölümüme geldiğimde, benden önceki vardiyada çalışan kız arkaya doğru ilerliyor. Servis yapacağım müşterileri değerlendirmek için bölümümü tarıyorum.

Bir adam gözlerimi yakalıyor, hafifçe başını sallıyor. Masasına doğru yürüyorum, ekstra etki için kalçalarımı sallıyorum. Onlar için bir gösteri yaparsan bahşişlere yardımcı olur.

"Sizin için ne yapabilirim, efendim?" Sesimi tatlı bir şekilde çıkarmaya zorlayarak soruyorum.

"Bana bir tane daha getir," diye havladıktan sonra alaycı bir gülümsemeyle kendisinden çok daha genç sevgilisine döndü.

Domuz. Masa numarasını not ettikten sonra bara siparişini vermeden önce ne içtiğini görmek için bilgisayara bakıyorum.

Barmen içkimi hazırlarken bekliyorum ki biri omzumu hafifçe dürtüyor. Yan tarafa bakınca onun Kyle olduğunu görüyorum, bar sahibinin oğlu.

"En sevdiğim garson kız nasılmış?" diye sorar, cazibesini konuşurarak.

"İyiym, teşekkür ederim. Bu sefer evde ne kadar kalacaksın?" diye soruyorum.

Kyle seyahat etmeyi sever. Onu sadece arada bir eve geldiğinde görüyorum. Şimdiye kadar bana karşı çok tatlıydı ve bu müessesedeki diğer erkekler gibi vücudumu süzmüyordu.

"Aslında bir süreliğine buraya yardım edeceğim. Babam annemi bir gemi seyahatine çıkarıyor."

"Oh, bu güzel." Barmen bardağı önüme koyuyor. Tepsiye yerleştirdim ve kaldırarak, "Tekrar hoş geldiniz. Görüşmek üzere."

Ben uzaklaşmaya başladığımda, Kyle hemen bana yetişti.

"İşten sonra benimle yemeğe çıkar mısın?" Sırıttırıyor ve itiraf etmeliyim ki çekici biri. Şarap içip yemek yemek de güzel olurdu. Yıllardır biriyle çıkmamıştım.

"Saat üçte çıkıyorum, Kyle. O zaman yemek vakti çoktan geçmiş olur," diye takılıyorum.

Bir adım daha atıyorum ve bu sefer dirseğime hafifçe dokunuyor. "O zaman benimle erken bir sabah kahvaltısı yap," diye tekrar deniyor.

Israrcı olduğu için onu takdir ederek kabul etmeye karar verdim.

Kaybedecek neyim var ki?

"Tamam. Üçte görüşürüz."

Gülümsemesi tüm yüzünü ısıtıyor. Sarı saçları ve mavi gözleriyle Kyle, bayanlar tarafından çok seviliyor.

Saat ondan sonra mutfak kapanıyor ve bir DJ daha hareketli müzikler çalmaya başlıyor. Nihayet yavaşlamaya başladığı gece ikiye kadar i ki siparişlerini almakla meşgul oluyorum. Barmen zili  alıp kapanacağımızı duyurana kadar birkaç m davim etrafta takılıyor.

Son on dakika durmadan uzuyor ve sanki ayak parmaklarım topuklarımda kıyma haline getiriliyormuş gibi hissediyorum.

Son müşteri de kalkıp gittiğinde tuvalete doğru yöneliyorum. İçeri girdiğimde ayakkabılarımı tekmeliyorum ve ayak parmaklarımı fayanslara geçirirken inliyorum.

"Cennet gibi, değil mi?" Diğer garsonlardan biri gömleğinin düğmelerini iliklemele meşgul olduğunu söylüyor.

Dolabıma doğru yürüyüp çantamı almadan önce başımı sallıyorum. Hızlıca giyiniyorum, sonra bir dakikamı ellerimi birkaç kez yıkayarak geçiriyorum. Topuklu ayakkabılarımı dolabıma yerleştiriyorum ve  nl ğ m  askısına asıyorum.

Tek istediğim eve gidip uyumak, ama Kyle'la buluşmayı çoktan kabul ettim.

Ben tuvaletten çıkarken, Kyle duvara yaslandığı yerden doğruldu.

"Hey, güzelim," diye mırıldanıyor bana bir adım daha yaklaşırken. Topuklu ayakkabılar olmadan ona sadece omzundan ulaşabiliyorum. Gözleri yüzümde geziniyor, sonra beni şaşırtarak şöyle diyor: "Yorgun görünüyorsun. Kahvaltıyı ertelesen ve seni eve bıraksam nasıl olur?"

Aklıma gelen ilk düşünce Kyle'ın yaşadığım yeri görmesini istemediğim oldu. Hayatta sadece en iyisine sahip olmaya alışkın.

Yüzümdeki tereddütü görmüş olmalı ki hemen ekledi: "Nerede yaşadığını biliyorum Evie. Personel dosyanı gördüm."

"Dosyama baktınız mı?" Kaşlarımı çatarak sordum.

Kulağa ne kadar sapık a geldiğini fark ederek gergin bir şekilde gülüyor.

"Baktım çünkü altı aylığına görevi devralıyorum. İtiraf etmeliyim ki başvurunuzdaki fotoğrafa çok uzun süre bakmış olabilirim."

Dürüstlüğü beni daha iyi hissettiriyor ve onu rahatlatmak için gülümsüyorum.

"Peki, seni eve bırakabilir miyim?" diye tekrar soruyor, bana umutlu bir bakış atarak.

"Tabii," diye yumuşadım. Bu beni taksi ücretinden kurtaracak.

"Gidelim," diyor ve elimi tuttuğunda hızla etrafımıza bakıyorum. Diğer personelin Kyle ile ayrıldığını görmesini istemiyorum. Patronun oğluyla gizli bir amaç için yattığını düşünecekler.

Arabasına ulaştığımızda yolcu kapısını benim için açtı. Arabaya bindim ve anında zenginliğin gözümü korkuttuğunu hissettim. Deri kokusunu alabiliyorsun.

Kyle direksiyona geçtiğinde, arabayı çalıştırmadan önce bana gülümsüyor. İlk birkaç dakika sessizlik içinde sürdük. Bu rahat ve beni rahatlatıyor.

"Bir süredir sana çıkma teklif etmek istiyordum," diyor Kyle kırmızı ışıktaki durduğunda.

Şaşırılmış bir şekilde ona bakıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Açık olmak gerekirse, babam için çalışıyor olman umurunda değil. Seninle çıkmak için bir şans istiyorum."

O kadar açık sözlü ki bu gerçekten ferahlatıcı. Çözmem gereken hiçbir sır yok.

Hala sessiz kaldığımda, ışık yeşile döndüğünde uzaklaşmadan önce bana bakıyor.

"Sanırım benimle çıkar mısın diye soruyorum, Evie?"

Sonunda sesimi buldum, "Ne sorduğunuzu anladığımdan emin değilim."

Elime uzanırken yüzüne şakacı bir gülümseme yayılıyor.

"Sadece benimle çıkıp çıkmayacağını soruyorum."

Gözlerim büyüdü. "Benden kız arkadaşın olmamı mı istiyorsun?" "Evet," diye gülüyor.

"Önce birbirimizi daha iyi tanımamız gerektiğini düşünmüyor musun?" Bu çok hızlı oluyor.

Boş ver, daha önce hiç erkek arkadaşım olmadı. Onunla ne yapacağımı bilemem.

"Çıkarak birbirimizi tanıyacağız," diyerek haklı bir noktaya parmak basıyor.

Sorusunu düşünerek bir süre profiline bakıyorum. Kyle'la çıkmak zor olmazdı. Terbiyeli biri ve oldukça yakışıklı olması da cabası.

"Tamam," diye kabul ediyorum, denemek istiyorum.

Binamın önüne park ettiğinde emniyet kemerini çıkarıyorum. Kapıya uzandığımda, Kyle konsolun üzerinden eğiliyor ve elleriyle yüzümü çerçeveyeyleyerek ağzını ağzıma bastırıyor.

O kadar şaşıyorum ki önce donup kalıyorum. Öpücük yavaş ve çekingen, ama ben rahatlamaya başladığımda, Kyle diliyle dudaklarımı ayırarak öpücüğü derinleştiriyor. Onun tadını aldığım anda midemde bir kıpırtı hissediyorum. Kendimi öpücüğe bırakıyorum ve uzun yıllar sonra ilk kez bir erkeğin dokunuşunun tadını çıkarıyorum.

Geri çekildiğinde fısıldıyor, "Şimdi ilk öpücüğü aradan çıkardık. Seni işten önce alıp yemeğe götürebilir miyim?"

Başımı sallıyorum, henüz sesime güvenmiyorum.

"Seni beşte alırım. Böylece vardiyayı başlamadan önce yeterince vaktimiz olur."

"Tamam," diye fısıldıyorum.

Arabadan iniyor ve beni kapıma kadar götürüyor, orada beni tekrar öpüyor ama bu sefer hızlı.

"Tatlı rüyalar, Evie," diye fısıldıyor beni bırakıp bir adım geri çekilirken.

"İyi geceler Kyle," diyorum. Kapımın kilidini açmadan önce onun uzaklaşmasını izliyorum.

Daireme girdiğimde ışıkları açma zahmetine girmiyorum. Doğruca banyoya gidiyor ve yatağa girmeden önce hızlı bir duş alıyorum.

Yastığıma sarıldığımda yüzüme yavaş bir gülümseme yayılıyor.

Belki bundan sonra işler benim istediğim gibi gitmeye başlar.

Bölüm 24

RHETT

Bankadan gelen bildirime bakarken kaşlarımı çatıyorum. Hiç para beklemiyordum.

Telefonu cebime geri koymadan önce bankacıma paranın nereden geldiğini kontrol etmesini isteyen hızlı bir e-posta gönderiyorum.

Dün Los Angeles'a döndüm. Ofiste beni ne kadar çok işin beklediğine inanamadım. Üç günlüğüne gidiyorsun ve her yer çöküyor.

Nihayet ofisten çıktığımda saat dokuzu geçiyordu. Neyse ki Jaxson ve Marcus yarın dönecekler.

Arabama doğru yürürken mesajlarıma göz gezdiriyorum. Acil dikkatimi gerektiren bir şey görmeyince telefonu cebime sokuyorum. Arabama atlayıp eve doğru yola çıkıyorum. Bu gece yatmadan önce sadece bir bira içmek istiyorum.

Kırmızı ışıktaki durduğumda etrafa bir göz attım. Neonlarda Marilyn's yazdığını fark ettim. Pencerele karartıldığı için içeriği göremiyorum. Eve gidince Google'da aratacağım. Yüzlerce kez önünden geçmiş olmama rağmen şimdi fark etmem komik.

Eve geldiğimde anahtarlarımı tezgâhın üzerine atıp buzdolabından bir bira alıyorum. Kanepeye uzanıyorum ve ayaklarımı sehpanın üzerine koymadan önce ayakkabılarımı çıkarıyorum. Kravatımı çözerek şişeden derin bir nefes çekiyorum.

Siktir, evet. Şimdi, bu çok daha iyi.

E-postalarımı kontrol edebilmek için telefonumu çıkarmadan önce biranın yarısını bitiriyorum. Bankacımdan gelen e-postayı görmeden önce birkaç tanesini sildim.

Açıp, daha önce aldığım fonların ayrıntılarını taradım.

Alacaklı: E. Cole

E. Cole mu? Tanıdığım tek E. Cole Evie.

Zihnimin gözlerimin gördüklerine yetişmesi biraz zaman alıyor.

Yaşadığım şok içime işlerken göğsümde bir duygu kasırgası kopuyor.

Evie ona verdiği her kuruşu bana geri ödedi.

O lanet parayı ona ben verdim!

Ayağa kalkıyorum ve şişeyi sehpanın üzerine koyuyorum, böylece lanet şeyi fırlatmamış oluyorum. Telefonumu kanepeye bırakıyorum ve ellerimi yumrukluyorum.

Düşüncelerim karmakarışık ve bilgiyi işlemeye çalışarak oturma odamın uzunluğunu takip etmeye başladım. Duygularım öfkeden şaşkınlığa geçip duruyor ve bana kamçı etkisi yapıyor.

Evie bana geri ödedi.

Zihnim berraklaşırken ve iki farklı düşünce öne çıkarken oturma odasının ortasında duruyorum.

Evie hala beni düşünüyor.

Para biriktirirken beni en azından ayda bir kez düşünmüş olmalıydı. Düşündüğüm gibi beni asla unutmadı.

Evie için mesele asla para değildi. Beni sevdiğini söylerken gerçekten ciddiye.

Siktir!

Evie ile tanıştığım andan itibaren para ilişkimizde önemli bir rol oynadı. Onu sevmeme rağmen onun yanında gardımı indiremiyordum. O zamanlar aptalın tekiydim. Başıma gelen en iyi şeyin parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin verdim çünkü berbat güven sorunlarım vardı.

Evet, sapkın sırrımla ilgili küçük bir sorun var ama bu Evie'ye asla güvenmediğim gerçeğinin yanında sönük kalıyor.

Kahretsin, kendimi o kadar kaptırmıştım ki hiç şansı yoktu.

Evie'ye, kendime, bize ne yaptım ben?

Hayatımda olduğu her gün beni terk etmesini bekliyordum. Bunu yaptığında, başından beri bildiğimi sandığım şey pekişti. Ben onun için bedava bir araçtan başka bir şey değildim. Ama durum asla böyle olmadı.

Ve şimdi.

Mesele para değil, paranın ne anlama geldiği. Evie'yi kendimden bile koruma sözümü tutmayan bir pislik olduğumu, çünkü kalbimin zaten başından beri bildiği gerçeği göremediğimi.

Evie diğer kızlar gibi değildi. Bana gerçekten değer verirdi. Ama altı yıl oldu.

Çok şey oldu. Kahretsin, Evie değişmiş olabilir. Çocuklara bak, hepsi yerleşmiş ve mutlu. Hâlâ geçmişte takılı kalan tek puşt benim.

Ama hâlâ tanıdığım ve aşık olduğum Evie olabilir. Hâlâ bana karşı bir şeyler hissetme ihtimali varsa, bunu öğrenmeyi kendimize borçlu değil miyim? En azından bir pislik gibi davrandığım ve ona güvenmediğim için özür dileyebilirim.

Onu.

"Acele etme," diye fısıldadım. "Siktir."

Başımı kendime doğru sallıyorum.

"Bu işe ilk sen atılacaksın."

Evie'nin hayatına tekrar girmenin yollarını düşünmeye başladığımda kendime sırtıyorum.

Bölüm 25

EVIE

Kyle ve ben birkaç haftadır çıkıyoruz ve en son ne zaman bu kadar mutlu olduğumu hatırlamıyorum.

O mükemmel bir beyefendi ve beni özel hissettirmek için elinden geleni yapıyor.

Ona aşık olmaya başlıyorum.

Dün gece vardiyam sırasında duygularımın değiştiğini fark ettim. Kyle rezervasyonları kontrol etmek için hostes standına doğru yürürken ben barda durmuş sipariş bekliyordum. Bir kez bile diğer kızlardan birini süzmedi, ama arkasını döndüğünde gözlerimiz buluştu. Gülümsedi.

O gülümseme benim içindi. Sadece benim içindi. Başka kimse için değil.

Asansörle Kyle'ın evine çıkarken aynadaki yansımama bakıp sıırıyorum. Bugün Pazartesi gecesi, yani Marilyn's kapalı ve benim de tek izin gecem.

Kyle bu akşam bana yemek yapacak.

Kapılar açıldığında ve fuayesine adım attığımda gergindim. Oldukça ateşli anlarımız oldu ama daha fazlasını hiç yapmadık.

İlişkimizi bir sonraki adıma taşımaya hazırım.

"İşte benim muhteşem kızım," diyor Kyle merdivenlerden inerken. Bana doğru yürüyor, bir kolunu belime doluyor ve beni tutkuyla öpüyor.

Geri çekildiğinde ona gülümsüyorum. "Bir şey çok lezzetli kokuyor."

"Farklı bir şey yaptım. Umarım beğenirsin," diyor Kyle gizlice.

Elimi tutup beni mutfığa çekti. Ne yaptığını görünce güldüm.

"Kahvaltı mı edeceğiz?"

Benim için bir tabure çekerken bana sırtıyor. "Çalışma saatlerimiz yüzünden daha önce doğru dürüst bir kahvaltı yapmamıştık. Güne seninle başlama fikri hoşuma gitti."

Aww... o çok tatlı.

Tezgâha dizdiği çeşitli kahvaltılıklardan kendimize yardım ediyoruz. Kyle her şeyi düşünmüş. Yumurta, domuz pastırması, patates kızartması, bisküvi ve sos ve krep, yemeğimiz bitene kadar buradan yuvarlanıp gideceğim.

Ziyafetin tadını çıkarırken sohbet hafifliyor ve kendimi tüm zaman boyunca gülümserken buluyorum.

Midem patlayacakmış gibi hissederek son lokmamı aldığımda, Kyle kirli tabaklarımızı bulaşık makinesine yerleştiriyor. İkimize de birer kadeh şarap doldurmasını izliyorum.

"Hadi gidip oturma odasında oturalım," diyor ve beni kanepeye kadar takip etmeden önce ayağa kalkmamı bekliyor.

Oturduktan sonra bana bir bardak uzatıyor ve kendi bardağını benimkiyle tokuşturuyor. "Şerefimize," diye fısıldıyor.

Bir yudum aldım ve bardağı yanımdaki masaya koydum. Hiçbir zaman büyük bir içici olmadım.

Arkamı döndüğümde, Kyle'ın elleri yüzümü çevreliyor ve dudakları dudaklarıma bastırıyor. İşler hızla kızışıyor ve çok geçmeden birbirimizin kıyafetlerini pençelerken nefessiz kalıyoruz.

Kot pantolonumu ve külotumu bacaklarımdan aşağı çekmeden önce sadece gömleğini çıkarmayı başarıyorum. Gömleğimi yukarı itiyor ve sütyenimi aşağı çekiyor ve dudakları bir meme ucunu kaplarken ağzı hassas tenimde sıcak.

Eli bacaklarımdan arasına kayarken dudaklarımdan bir inilti dökülüyor.

Göğsümü bırakıp sırtarak bana bakıyor. "Benim için ıslanmışsın, güzelim."

Vücudumu örtmeden ve içime girmeden önce hızlıca bir prezervatif takıyor.

Seks yapmayalı o kadar uzun zaman oldu ki, biraz acıyor. Daha hızlı ve daha hızlı hareket ediyor, bu da hafif acıyı azaltıyor.

Ağzımı sahiplenerek beni yutuyor. Öpüşmeye ara verdiğinde içime daha derinden giriyor ve tam yerine oturuyor. Zevk içimde dalgalanıyor ve Kyle da hemen peşimden geliyor.

İçimden çıkarken Kyle'ın gözleri yoğun bir bakışla benimkilere kilitleniyor. "Birlikte iyi olacağımızı biliyordum. Artık benimsin, Evie."

Harap beyaz çitli mütevazı eve bakıyorum ve burada büyümenin nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalışıyorum.

Kırmızı at kuyruklu küçük bir kız hayal ediyorum, bahçede koşuyor, babası onu kucağına alıp omuzlarına yerleştirirken gülüyor. Dünyanın tepesinde.

Sonunda annem hakkında biraz bilgi edindim. *Josephine Bailey*. Başka neler öğrenebileceğim konusunda ne kadar korksam da, bunu yapmazsam hep merak edeceğimi biliyorum.

Omurgamı dikleştirerek patikadan yukarı yürüyorum. Korkumu ve sinirlerimi bastırmadan önce bir an tereddüt ettim ve kapıyı  aldım.

Kapıyı yaşlı bir kadın açtı ve ilk düşüncem şu oldu; bu benim büyükannem olabilir mi?

"Merhaba." Ailemin beni hâlâ istemeyeceği korkusuyla sesim titriyor.
"Josephine Bailey'i arıyorum."

Kadın ismi hatırlamaya çalışırken kaşlarını çatıyor.

"Bu isim bana bir şey  ağrıştırmıyor. Burada sadece dört yıldır yaşıyorum." Başparmağını komşunun evine doğru uzattı. "Aradığınız kişi benden önce burada yaşadıysa, Maggie onu tanıyordur. En iyisi gidip ona sor."

Ona teşekkür edemeden kapı yüzüme kapanıyor.

Komşu eve bir göz atıyorum. Pek iyi görünmüyor. Mahallenin zor zamanlar geçirdiği açık.

Maggie'nin evine gidip kapıyı  aldım. Bu sefer hiç gergin hissetmiyorum. Ailemi asla bulamayacağıma dair bir korku hissediyorum.

Kapıyı bir kadın açıyor ve görünüşüne bakarken gözlerim açılıyor. Mor saçları bigudilerle doluydu ve alt dudağından bir sigara sarkıyordu. Her an düşecekmiş gibi görünüyor. İnce bir pazen bornoz sıska vücudunu örtüyor ve ayağında yıpranmış terlikler var.

Bana bir kaşını kaldırdığında boğazımı temizliyorum. "Merhaba Maggie," diyorum yüzümü gülümsemeye zorlayarak.

"Seni tanıyor muyum?" diye soruyor, yıllarca sigara içmekten boğuklaşmış sesi. Bana bakarken gözlerini kısıyor, sanki beni daha önce görmüş ama nerede olduğunu tam olarak kestiremiyorm ş gibi.

"Uhm... hayır. Josephine Bailey'i arıyorum. Onu tanıyıp tanımadığınızı merak ediyordum."

Ağız açık kalır ve sigarası yere düşer. Elini kalbinin üzerine koyuyor, gözleri fincan tabağı gibi büyüyor.

"Olabilir mi?" Titreyen parmaklarıyla boynunda asılı duran gözlüğü kapıyor ve burnuna takıyor. "Yaşadığım ve nefes aldığım gibi," diye fısıldıyor. "Seni nehre attığını sanmıştım."

Söyledikleri karşısında kafam karıştı ve şok oldum, sadece ona bakabiliyorum.

Buruşuk elini bana uzatıyor ve yüzümü okşarken dokunuşu inanılır gibi değil.

"Tanrım, Joey'nin tıpatıp aynısısın," diye nefes alıyor.

Bir saniye sonra kolumdan tuttu ve beni evin içine çekti. Kollarımı tutarak uzun bir süre bana bakmaya devam ediyor.

Sertçe yutkunuyorum ve en korktuğum soruyu soruyorum: "Annemi tanıyor muydun?"

Yüzü hüznle dolarken başını sallamaya başlıyor ve bu kalbimin ayaklarımın altındaki döşemelere batmasına neden oluyor.

"Hadi biraz çay içelim."

Onu mutfağa kadar takip ediyorum ve evin içindeki her şeyin yıpranmış haline zorlukla bakıyorum. Sadece anneme ve babama ne olduğunu bilmek istiyorum. Ölmüş olsalar bile, şu an sahip olduğumdan daha fazlasına sahip olurum. En azından o zaman beni kendi istekleriyle terk etmediklerini bileceğim ve bu her şeyi değiştirecek.

Köhne bir sandalyeye oturdum ve Maggie'nin yemeği hazırlamayı bitirmesini bekledim.

Ça

Y. Önüme kırık bir fincan koyduğunda minnetle gülümsüyorum. "Teşekkür ederim. Bana annem hakkında daha fazla şey anlatabilir misin?" Umutla soruyorum. Maggie yorgun kahverengi gözleri benimkilere kilitlenmeden önce bir sigara yakıyor.

"Bu üzücü bir hikaye. O çocuklara olanlar, bu kasabanın en büyük trajedi."

Ellerimi kucağında birbirine kenetliyor, olacaklara karşı kendimi olabildiğince hazırlıyorum.

"Adın ne demiştin?" Maggie başının etrafında bir duman topu yükselirken sorar.

"Evie Cole," diye fısıldıyorum.

Maggie duygusallaştıkça gözlerini hızla kırpmaya başlar.

"En azından babanın soyadını almışsın. Bu iyi bir şey," diyor kendi kendine başını sallayarak.

"Hayden Cole?" Doğru ismi bildiğimden emin olmak için soruyorum.

"Evet, Hayden Dean Cole ve Josephine Bailey. Anne ve babanızın birbirlerini çok sevdiklerini bilmelisiniz."

Kuru dudaklarımı yaladım ve "Onlara ne oldu?" diye sordum.

Maggie sigarasını dolu kül tablasında söndürmeden önce son bir nefes daha çekiyor.

"Joey'nin bazı eşyaları bende. Onları atmaya kıyamadım."

Ayağa kalkıp ayaklarını sürüyerek odadan çıkarken sağ bacağım zıplamaya başladığında alt dudağımı ısırıyorum. Maggie'nin bir ayakkabı kutusuyla geri dönmesi uzun sürmedi. Yaşının verdiği renk dışında, kutu bu kasabada gördüğüm her şeyden daha iyi durumda.

"Joe Bailey'nin kafasına şeytanın kendisi tarafından bir tokat atıldı. O senin büyükbaban. Kötü bir huyu vardı ve içki içmek onu daha da kötüleştirdi. Büyükannen anneni doğururken öldü, tıpkı annenin seni doğururken öldüğü gibi."

Hiç tanımadığım bir kadın için duyduğum üzüntü kalbimi dolduruyor. Gözlerim yanmaya başlıyor ve gözyaşlarımı tutmak için büyük bir mücadele veriyorum.

Maggie kutuyu açıyor ve içinden soluk bir fotoğraf çıkarıyor. Bana uzattı ve genç çiftin fotoğraf makinesine gülümsediğini gördüğümde

tam da bu masada oturuyorlar, görüşüm bulanıklaşıyor.

Gözlerimi hızla kırıştırıyorum, onlarla ilgili her şeyi kavramak istiyorum. Kız güzel ve gülümsemesi o kadar geniş ki, dünyada umursadığı bir şey yokmuş gibi görünüyor. Aynı benim gibi vahşi kızıl saçları var. İkiz olabilirdik. Gözlerim babamın yüzüne kayıyor.

"Babanın gözlerini almışsın. Kasabadaki her kız o çocuk için deli oluyordu." Gözümden bir damla yaş kaçıyor ve elimin tersiyle siliyorum.

"Ama o annemi severdi," diye fısıldıyorum, başparmağımı dikkatle okşayarak

yüzlerini. Onlara dokunmaya en çok bu kadar yaklaşılabileceğim.

"Cenazeden sonra Joe'ya sana ne olduğunu sordum. Bana hiç cevap vermedi. Joey öldükten bir hafta sonra sırrını mezara götürdü. Çok fazla konyak içerek kendini boğdu."

"Annem beni doğurduğunda kaç yaşındaydı?" Ebeveynimle ilgili o kadar çok sorum var ki, ama aklıma ilk gelen bu.

"On sekiz yaşındaydı. Joey ve Hayden lise aşıklarıydı. Bobby anneni dürüst bir kadın yaptı. Ülkesine hizmet etmek için ayrılmadan önce nişanlandılar."

Yanağımdan bir gözyaşı daha süzülüyor ama bu sefer fısıldayarak bırakıyorum, "Hizmet ederken mi öldü?"

"Hayden tek çocuktu. Annesi," bir sigara yakmak için duraklıyor, "büyükannen son sınıfta öldü. O çocuk okulu bitirebilmek için var gücüyle çalıştı. Çok büyük bir potansiyeli vardı. Hepimiz Hayden ve Joey'in bu kasabadan kurtulup şehirde masalsı bir hayat kuracaklarını düşündük."

Maggie kutuyu tekrar karıştırmadan önce çayını bitirir. Soluk pembe bir kurdeleyle düzgünce bağlanmış bir yığın mektup çıkarır.

"Bunlar babanın askerdeyken yazdığı mektuplar. Annen öldükten sonrasına ait bir şey bulamadım. Adresine yazmayı denedim.

Hayden'a başsağlığı dilemek için sırtına vurdum ama karşılığında hiçbir şey almadım."

"Turu bittikten sonra buraya geri döndü mü?"

Maggie omuz silkiyor ve bu kalbimin göğsümde güm güm atmasına neden oluyor.

"Hayden'a ne olduğunu kimse bilmiyor. Ben öldüğünü sanıyordum. Buraya hiç dönmedi."

Küçük bir umut tohumu kederimi bastırıyor. "Hâlâ hayatta olabilir mi?"

Maggie nefes nefese kalır. "Hayden Joey için yaşadı. Eğer ordudan sağ çıkarsa, onsuz yaşamaya devam etmek zorunda olduğunu bilmek çok üzücü olurdu."

Maggie kutudan sade gümüş bir bant çıkarır.

"Bu annenin yüzüğüydü." Titreyen parmaklarımla Maggie'den aldım. Bana doğru eğildi. "Tak bakalım. Bakalım uyacak mı?"

Yüzüğü sol elime geçirirken göğsüm duygularla dolup taşıyor. Biraz büyük olduğu için sağ elime geçiriyorum.

Maggie'nin buruşuk yüzüne memnun bir gülümseme yerleşiyor.

"Bunu giymelisin. Joey ve Hayden böyle olmasını isterdi."

Ayrılmak için kalkmadan önce Maggie'yi birkaç saat ziyaret edip ailem ve aşkları hakkında hikâyeler dinliyorum.

"Beni görmeyi kabul ettiğiniz için çok teşekkür ederim ve annemin eşyalarını bunca yıl güvende tuttuğunuz için teşekkür ederim."

"Rica ederim, Evie." Gözleri üzerimde geziniyor ve gururla gülümsüyor. "Biliyor musun, aşklarının bu trajediden sağ çıktığını bilmek rahatlatıcı."

Ne demek istediğini anlamadığım için kaşlarımı çatıyorum.

"Sensin, çocuğum. Sen Hayden ve Joey'nin aşkının yaşayan kanıtısın. Bu benim yaşlı kalbime biraz huzur veriyor."

Maggie'ye sarılıyorum ve ona son bir kez gülümseyerek buraya geldiğimden daha zengin bir şekilde uzaklaşıyorum. Ailemin bir fotoğrafı, babamdan gelen mektuplar ve annemin yüzüğü var.

Ama en önemlisi beni hiç terk etmediler.

Bölüm 26

RHETT

Duştan çıktıktan sonra, arabamın anahtarlarını ve telefonumu almadan önce üzerime bir gömlek, kot pantolon ve botlarımı geçiriyorum.

Cumartesi gecelerimi *Senses*'te geçirmek artık bir rutin haline geldi. İçeri girmek için bir kol, bacak ve böbrek ödediğiniz özel bir kulüp. Pahalı giriş bileti çöpleri dışarıda tutuyor.

Kulübe giderken, aklım bilmem kaçınıcı kez Evie'ye dönüyor. Ona nasıl yaklaşacağımı bilmiyorum. Evine gitmekten, ona serenat yapması için bir müzik grubu kiralamaya kadar her şeyi düşündüm. Son fikrin biraz abartılı olabileceğini düşünerek kıkırdıyorum.

Arabamı park ettim, dışarı çıktım ve girişe doğru yürüdüm. Benden pek de büyük olmayan fedai, içeri girmeme izin vermeden önce üstümü arıyor. Beş yüz dolarlık giriş ücretini ödedikten sonra soyunma odasına doğru yürüyorum. Kıyafetlerimi çıkarıyorum ve her zamanki gibi boxer'ımı çıkarmıyorum.

Maskeyi yüzüme çekiyorum ve gözlerimin etrafındaki bölgeyi kapatıyorum. Maske yüzünüzün büyük bir kısmını gizlemiyor. İnsanların bir yabancıyla sevişme fantezisini yaşamalarına ve ertesi hafta bir toplantıda onları tanıyacağınızdan endişelenmelerine gerek kalmamasına olanak tanıyor.

Buraya gelen insanların bazıları çırılçıplak girmeyi tercih ediyor ama çoğumuz üzerimizde bir şeyler taşıyoruz.

Merkezi dans alanına doğru yürürken, büyük bara doğru ilerlemeden önce loş odayı tarıyorum.

"Macallan," diyorum barmen bana baktığında.

Kurnazca başını sallıyor ve kristal bir bardağın içindeki tek bir yuvarlak buz küpünün üzerine iki ons dökerken dikkatli davranıyor.

Yavaşça bana doğru kaydıldı. "Setiğınız hayır kurumu, efendim?"

Tek malt için aldıkları altmış dört bin dolar benim seçtiğim bir hayır kurumuna bağışlanıyor. Bu benim için gerçekten bir kazan-kazan.

Kartımı uzatırken "Summer's Forever Foundation," diyorum.

Ücret tahsil edildikten sonra viskimi alıyorum ve dans pistinin etrafına yerleştirdikleri çok sayıdaki kanepeden birine doğru yürüyorum.

Oturuyorum ve dans eden insanlara bakarken içkimin tadını çıkarıyorum.

Buraya gelmeye başladığımda heyecanlanırdım. Gözüme kestirdiğim ilk kızı sikerdim. Ama o heyecan çoktan gitti. Şimdi oturup kızın bana gelmesini bekliyorum. İçkimi bitirirken beni becermesine izin veriyorum, sonra da gidiyorum.

Hâlâ buraya gelmemin tek nedeni, buranın biriyle yatmak için güvenli bir yer olması. Tek gecelik bir ilişki için kullanabileceğim kadar düzgün bir kadın bulma umuduyla bardan bara ya da kulüpten kulübe gitmek gibi bir arzum yok.

Bu şekilde daha uygun. Her iki taraf da ne elde edeceğini bilir ve herhangi bir taahhüt içermez.

İçkim bitmek üzereyken siyah saçlı bir kadın yanıma yaklaşıyor. Gözlerimin onun sıkı vücudunda gezinmesine izin verdim. Elimi kaldırarak benim için bir daire çizmesini işaret ediyorum. Havayı dolduran baştan çıkarıcı ritimle, kimseyle konuşmaya çalışmıyorum. Zaten buraya sohbet etmek için gelmedim.

Koyu renk saçlı güzel yavaşça dönerek tüm varlığını sergiliyor. Daha kötülerini de yaşadım, bu yüzden çenemi kaldırarak onu kabul ettiğimi gösteren bir işaret yaptım.

Teklif.

Aradaki mesafeyi kapatırken ağzının köşesi hafifçe kalktı.

Biz.

Gözleri boxerıma kayıyor ve bir kaşını kaldırıyor. Ne olduğunu bilerek O istiyor, ben sadece aletimi serbest bırakmak için boksörlerimi yeterince aşağı itiyorum.

Dilini dışarı çıkarıyor ve kanepenin yanındaki standdan bir prezervatif alırken dudaklarını yalıyor. Bu da başka bir bonus. Kulüpte sonsuz miktarda prezervatif var.

Folyoyu yırtıyor ve lastiği çıkarıyor, belinden eğiliyor, prezervatifi sikimin üzerine yuvarlarken göğüslerinin görüş alanımın hemen önünde sarkmasına izin veriyor.

Deneyimli bir üye. Güzel. En azından bu sikiş benim zamanıma degecek.

Doğruldu, vitrine doğru yürüdü ve bir çift ayak bileği ve bilek kelepçesi seçti. Geri döndüğünde kadife kelepçeleri bana uzatıyor. Kelepçeleri ondan alıyorum ve dans pistine dönene kadar arkasını dönmesini bekliyorum. Önünde çömeliyorum ve ayak bileklerine birer kelepçe takıyorum. Belinden eğilerek bileklerine ulaşmamı sağlıyor. Kelepçeleri sabitliyorum.

Tam bir pislik olmadığım için - henüz - ona bakıyorum ve parmak uçlarımı yanağına sürterek öne doğru eğilip ağzının köşesine yumuşak bir öpücük konduruyorum.

Ayağa kalkıp sağ elimi ensesine koyuyorum. Parmaklarımı omurgasında gezdirerek kanepeye doğru yürüyorum ve oturuyorum. Kıçı göz hizamdayken, parmağımı kıcının çatlağından aşağı indiriyorum.

Klitorisinin etrafında dönerken, çoktan ıslandığını hissedebiliyorum. En azından kayganlaştırıcıya ihtiyacımız olmayacak. Bir parmağımı amının içine sokuyorum ve yavaşça çalıştırıyorum.

Kulübün temel kurallarından biri, her iki tarafın da memnun olması gerektiğidir. Sanırım müşterilerini mutlu etmenin yolu bu.

Orta parmağım amını okşarken, başparmağımı kıkına sürüyorum, arada bir onu biraz geriıyorum. Kıkını elime bastırıyor ve öğütüyor ve amının beni heyecanla kavradığını hissedebiliyorum.

Şükürler olsun, o da benim gibi kirli seviyor.

Ayağa kalktım ve boksörlerimi daha aşağıya itme zahmetine girmeden, sikimi tuttum ve kıkına yerleştirdim. Sağ kolumu ön tarafına dolayarak iki parmağımı tekrar amına sokuyorum. Sikimin başını kıkının içine sokmaya zorluyorum ve ilk direnişten sonra geri kalan kısmım kolaylıkla içeri kayıyor. Biraz geri çekildiğimde içinden bir ürperti geçiyor.

İlk başta hızımı yavaş tutuyorum, ama yakında ona sert ve hızlı bir şekilde pompalıyorum. Orgazm olmasını istediğim için klitorisini sertçe çimdikliyorum. Sonunda boşılırken kıkı bana karşı titriyor ve benim de onu takip etmem uzun sürmüyor.

İşim biter bitmez ondan ayrılıyorum. Prezervatiflerin bulunduğu masadan kağıt havlu alıp kendimi temizliyorum. Kelepçeleri çıkarmasına yardım etmeden önce sikimi boxer'ıma geri sokmak için bir saniye ayırıyorum.

Doğrulduğunda yüzünde memnun bir gülümseme vardı. Ağzından 'teşekkür ederim' sözcükleri dökülüyor ve benden uzaklaşıyor.

Bardağı elime alıp viskiden son bir yudum aldıktan sonra kelepçeleri tekrar vitrine yerleştiriyorum.

Bu gecelik benden bu kadar. Soyunma odasına geri dönüyorum ve giyinmeden önce ellerimi birkaç kez yıkıyorum.

Eve dönüp hızlı bir duş aldıktan sonra düşüncelerim Evie'ye dönüyor ve ilk kez, becerdiğim kadın sevdiğim kadın olmadığı için kendimi suçlu hissediyorum.

Bölüm 27

EVIE

Babamı arıyordum. Ona ne olduğunu bulmak öncelikli odağım haline geldi.

Ben doğduğumda görev yaptığı üsle temasa geçtim ve acı verici uzun bir araştırmadan sonra, babama ne olduğunu bana anlatabilecek birini bulmuş gibi görünüyorum.

MacArthur Park'tayım, buluşmak için sözleştiğimiz gölün kenarında duruyorum. Saatile bakıyorum, midem sinirden kasılıyor. Her an burada olabilir.

John Adams gönderdiğim onlarca e-postadan birine ilk yanıt verdiğinde pek umutlu değildim. Benim hakkımda bazı sorular sordu ve sonra irtibata geçeceğini söyledi.

Bana geri dönmesi iki hafta sürdü. Yüz yüze görüşmek istediğini, bazı sorularıma cevapları olduğunu söyledi.

Umarım öyledir. Suyu bakıyorum, benim için ne cevapları olduğunu merak ediyorum. Önümden geçen her yüze bakmaktan vazgeçtim. Ona neye benzediğini sormalıydım. Bunu yapmamakla aptallık ettim.

"Evie." Adım o kadar yumuşak ki, neredeyse hayal ettiğimi düşüneceğim.

Omzumun üzerinden bakıyorum ve benden birkaç adım ötede duran bir adam görüyorum, arkamı dönüyorum.

Gözleri şokla açılırken bir adım geri atar. Bir hayalet görmüş gibi görünüyor.

"Sen John musun?" Dudaklarımda endişeli bir gülümsemeyle soruyorum.

Başını sallar ve dudakları aralanmasına rağmen bir dakika daha konuşmaz.

"Ben Hayden Cole," diyor sesi kısık bir şekilde.

İsim aklıma geldikçe gözlerim açılıyor. Nefes alış verişlerim hızlanıyor ve içime hücum eden duyguları kontrol altında tutmak için ne kadar mücadele edersem edeyim, gözlerim doluyor.

"Sen Hayden Cole musun? Josephine Bailey'nin nişanlısı?" Emin olmak için sordum.

Gözlerim onun üzerinde geziniyor, onu fotoğraftaki genç adamla eşleştirmeye çalışıyorum. Elim öyle titriyor ki, çantamdan çıkardığım fotoğrafı neredeyse düşürüyordum. Fotoğraftaki babamın yüzüne bakıyorum, sonra tekrar adama dönüyorum.

İkisinin de gözleri yeşil. *Benim gözlerim.*

İkisinin de koyu kahverengi saçları var.

Fotoğrafta sol kaşında bir yara izi görülüyor.

Yukarı bakıyorum ve yara izini görünce nefesim kesiliyor.

Titreyerek nefes alıyor ve ilk gözyaşı yanağından aşağı yuvarlandığında, "Bana başaramadığını söylediler. Seni aradım. Hastaneye gittim. Bana kızımın öldüğü söylendi."

Başımı salladım ve fısıldadım, "Ben yapmadım."

Birbirimize öylece bakıyoruz ve sanki zaman durmuş gibi hissediyoruz.

Kolunu yavaşça kaldırıyor ve büyük eliyle yanağımı kavıyor. Başparmağını yanağımdaki şişliğin üzerinde gezdirirken gözyaşları daha hızlı akmaya başlıyor.

Gözlerim yanıyor ve boğazım duygularla doluyor.

"Aman Tanrım. Yaşıyorsun," diye fısıldıyor, sesi kelimelerin üzerinde çatlıyor.

Bir adım öne çıkıyor ve kolları beni sarıyor.

Yüzümü göğsüne gömdüğüm an, paramparça oluyormuşum gibi hissediyorum. Şimdi beni bırakırsa, parçalarım yere düşecek.

Bir çığlık boğazımı zorluyor ve sesi bastırabilmek için babamın göğsüne daha fazla bastırıyorum.

Beni o kadar yakın tutuyor ki, kendi çığlıkları yüzünden vücudu sarsılıyor ve başımın yan tarafına öpücükler kondurmaya başlıyor.

Hafifçe geri çekiliyor ve iki eliyle yüzümü çerçeveleyiyor. Gözleri gözlerimi tutuyor ve ben kayıp zamanın hüznünü görüyorum, ama aynı zamanda şu anın mutluluğunu ve birlikte bir geleceğin umudunu da görüyorum.

"Ölüm belgeni gördüm, Evie. Öldüğünü kâğıt üzerinde görene kadar durmadım ve sonrasında bile ölmediğin hissine kapıldım. Senin beni izleyen koruyucu meleğim olduğunu düşündüm."

"Beni istemediğini sanıyordum," diye fısıldadım.

Beni tekrar göğsüne çekti ve şöyle dedi: "Seni tüm varlığımla istedim. Seni ve anneni düşünmediğim bir gün bile geçmedi. Nerede olursam olayım, ikiniz de yanımdaydınız."

Ben zamanın nasıl geçtiğini anlamayana kadar birbirimize sarılıyoruz.

Babam geri çekiliyor ve elimi tutarak beni yakındaki bir banka doğru çekiyor. Oturduktan sonra vücudunu bana doğru çeviriyor ve ellerimi iki elinin arasında tutuyor.

Gözleri yüzümde gezinirken yüzünü bir gülümseme ısıtmaya başlıyor.

"Sen de en az annen kadar güzelsin. Sen arkana döndüğünde aklımın bana oyun oynadığını düşündüm."

Yutkunuyorum ve omurgamı dikleştirerek, "Maggie ile tanıştım. Annemin komşusuydu. Yapabileceklerini anlattı ve bana bazı şeyler verdi."

Yüzüğü görebilsin diye sağ elimi uzattım. Taktığımdan beri hiç çıkarmadım.

"Bu annenin yüzüğü," diyor, sesi şaşkınlık ve keder karışımıyla dolu.

"Umarım bunu takmamda bir sakınca yoktur?" Yarı soruyorum, yarı söylüyorum, bu konuda nasıl hissedeceğinden emin değilim.

Başını sallıyor. "İyiden de öte. Sanırım o da bunu isterdi."

Hava kararmaya başladığında babam akşam yemeğine gitmemizi önerdi. Restorana doğru yürürken, Kyle'a bu gece işe gelmeyeceğimi bildirmek için hemen mesaj attım.

Siparişlerimizi verdikten sonra babam masanın öbür ucuna uzanıp elimi tutuyor. Sanki beni bir dakika bile bırakmaya korkuyor gibiydi.

"Evlendin mi?" diye sordum. Bir ailesi var ve beni kabul etmeyecekler diye biraz korkuyorum.

Elimi sıkarak başını sallıyor. "Annemi kaybettikten ve sen... seni kaybettiğimi düşündükten sonra, sadece çalıştım."

"Hâlâ orduda mısın?"

Çok fazla sorum var. Keşke hepsini aynı anda sorabilsem de hiçbirini unutmasam.

"Aslında orduya hiç katılmadım. Donanmaya katıldım."

"Ah," dedim, kendimi aptal gibi hissederek. İşlerin nasıl yürüdüğü hakkında pek bir şey bilmiyorum. Benim için ordu ordudur.

Gözleri gözlerime yerleşiyor ve sanki kalbimin içine bakmaya çalışıyormuş gibi hissediyorum.

"Ben bir deniz komandosuyum." Kıkırdıyor ve başını sallıyor. "Seni bulamadığıma göre pek de iyi biri sayılmam."

"Bilmiyordun," diye fısıldadım, başımıza gelenlerden nefret ediyordum ama suçu onun üstlenmesini istemiyordum.

Çenesinde bir kas kasılmaya başlar ve yüzünü bir öfke dalgası kaplar. Duyguları üzerindeki kontrolünü yeniden kazanması çabuk olur.

"Ne olduğunu öğreneceğim. Birisi seni benden almanın bedelini ödeyecek."

Sözleri o kadar kararlılıkla dolu ki, tüylerim diken diken oluyor.

Garson yemeğimizi getiriyor ve ancak o gittikten sonra babam "Pes etmedin" diyor.

Yüzündeki gururlu ifade beni şaşırtıyor, öylece oturup göz kırpyorum. Hiç kimse bana böyle bakmamıştı.

Gülümsüyor ve bu onun gözlerini ısıtıyor. "Annen de pes etmezdi."

Bölüm 28

RHETT

"Çaldın mı, benim yakışıklım?" Bayan Sebastian ofisime girerken öyle diyor.

Kafamı bir hesap çizelgesine odaklandığım yerden kaldırıyorum.

"Sana bir dakika önce mesaj attım," diyorum. "Buraya nasıl bu kadar çabuk geldin?" "Her zamanki gibi zamanlamam mükemmel... Ve kızlarla öğle yemeği yedim,

ve adamlarımız için biraz yiyecek getirmeye karar verdik."

"Benimki nerede?" Yemek kelimesini duyunca gözlerim ellerine kayıyor.

Bayan Sebastian masamın üzerine bir kese kâğıdı koyarken gözlerini deviriyor. "Seni hiç beslemediğime yemin edebilirsin," diye mırıldanıyor.

Karşımdaki sandalyede rahatça oturuyordu.

Genelde yiyeceklere ulaşmak için çantayı yırtarım ama bugün öyle değil.

Bayan Sebastian yüzümdeki ciddi ifadeyi fark ediyor ve manikürlü kaşları saç çizgisine doğru dalgalanıyor.

"Bu düşünceni unutma," diyor. Ayağa kalkıyor, kapıyı kapatıyor ve kilitliyor. Tekrar ayağa kalkıp masama uzanmadan ve telefonun fişini çekmeden önce kıcı sandalyeye neredeyse hiç değmiyor. Sonra benim ve kendi telefonunu kapatıyor ve sonunda sandalyeye geri yığılıyor.

Onu daha önce hiç bu kadar ciddi görmemiştim. Aslında biraz korkutucu. "Uhm... şey... görüyorsun-"

"Sen tam bir karmaşasın, bebeğim! Kimi öldürmem gerekiyor? Bana sadece ismi ver, ben de onların icabına bakayım. İşim bittiğinde kimse senin izini süremeyecek."

"Kimseyi öldürmek zorunda değilsin," diyorum ona minnettar bir gülümsemeyle. "İhtiyacım var... ahh..." Pişman olmayacağımı umarak gözlerimi kıştırıp kapatıyorum. "Bir kadın konusunda yardımına ihtiyacım var."

"Mychunkofhunkfinallyfoundawoman."

"Kim o?" "Onu
tanıyor muyum?"
"Adı ne?"

Oturup sandalyesinde zıplarken ofisi sessizlik kaplıyor, o kadar geniş bir gülümsemesi var ki kulakları olmasa yemin ederim kafasının etrafını sarardı.

"Ben Evie Cole. I -"

"AhhhhhhhhohmyGodIknewyoustilllovedher!"

Sandalyeme çöktüm ve gözlerimi kapattım. Bu büyük bir hataydı.

"Gözlerini bana çevirme! Gözlerini kapatsan bile hareket ettiklerini görebiliyorum.

"Bayan Sebastian beni tersledi.

Gülmeye başlıyorum çünkü onun dikkatinden hiçbir şey kaçmıyor.

Ona baktığımda yüzündeki gülümseme hâlâ silinmemiştir. "Ne yapmamı istiyorsun?"

Sonunda, ona mesaj gönderme nedenime geldik, işten sonra kahve içmeye gelip gelemeyeceğimi sordum.

"Sıçıp batırdım."

Daha önce bir gülümsemenin bu kadar çabuk kaybolduğunu hiç görmemiştim.

"Ne yaptın sen?" Bayan Sebastian sanki ona bok atacakmışım gibi bir yüz ifadesi takınıyor.

"Evie'ye güvenmedim." Kafa karışıklığı gözlerini hızla kırıştırtmasına neden oluyor, bu yüzden ona hızlıca kısa versiyonu anlatıyorum. "Uğraştığım bazı sorunlar var. Kolay kolay güvenmem."

Bayan Sebastian'ın kaşları tekrar havaya kalktı ve ben derin bir iç çektim.

"Elbette sana güveniyorum. Biliyor musun, yüz ifadelerinle sohbet etmek çok dikkat dağıtıcı."

"Küçük siyah kalbinle bana güveniyorsun. Önemli olan tek şey bu. Devam et. Evie'ye güvenmedin çünkü diğer yakışıklılarım gibi sen de yüzüne tokat gibi çarpan iyi bir şeyi göremeyecek kadar pislik benliklerine gömülmüştün."

"Bu her şeyi özetliyor. Güzel, aynı fikirdeyiz. Kendimi Evie'nin hayatına nasıl geri sokacağımı bilmiyorum."

"Bebeğim, o iğrenç mide rahatsızlığını geçirdiğin zamanki halini gördüm. Profesyonel görüşüme göre, ki bu çok önemli,

Her gün çok sayıda ding dong grdgm için sizin ding-dong'unuz bir solucanla kıyaslanamaz."

Tüm bunları söyledikten sonra bir nefes çekiyor.

"Bayan Sebastian, odaklanmayı deneyebilir misiniz? Ŗu anda penisler hakkında konuşmuyoruz. Evie'nin hayatına geri dönmenin bir yolunu bulmamdan bahsediyoruz."

"Bu çok kolay. A Ŗu lanet telefonu ve kadınla konuş." Sanki bu kadar basit bir şeyi dşnemediğime inanamıyormuş gibi bana inanmaz bir bakış attı.

"Bir aramadan daha büyük bir şey yapmalıyım. Pi olduğum için zgn olduğumu söyleyen bir şey."

Bayan Sebastian bir süre düşünür.

"Yavrularım," dedi bana acıma dolu bir bakış atarak, "korkarım sadece iki seeneğınız var. Ya kadını arayacaksın ya da gidip yüz yüze grşeceksin. Ben şahsen onunla yüz yüze grşmeni tercih ederim. Bu noktada başka bir şey yapmak zaman kaybı ve açıkçası ürkütücü olacaktır. Yavaştan başlamalı ve eski usullerle onun gözüne girmeye çalışmalısın."

Ağır bir i geçirdim. Evie sesimi duyar duymaz kaçacak diye ölesiye korkuyorum.

Bayan Sebastian telefonunu açıyor ve ben de onun bir şeyler yazmasını izliyorum. Bu bana az önce söylediklerini düşünmek için zaman veriyor. Evie'yi aramalı mıyım, yoksa onun evine mi gitmeliyim?

Bayan Sebastian aniden zaferle gülümsüyor. Bir saniye sonra telefonu kulağına götürür.

"Merhaba, Evie?" Kalbim dururken gülümsemesi genişliyor. "Bu Bayan Sebastian. Ben bir arkadaşıyım... Willow benden bahsetti. Bu harika. Hepsi iyi şeyler miydi?"

Ağzım açılıyor ama sadece boğuk bir ses çıkıyor.

"Melek kızım çok tatlısın. Her neyse, ben aynı zamanda Rhett Daniels'ın yakın bir arkadaşıyım. Ama selamlaşacak kadar değil. Mutlu bir evliliğim var. Ama olmasaydım, kesinlikle düşünürdüm. Adamı gördünüz. Gerçekten çok yakışıklı."

"NE OLUYOR LAN?" diye bağıryorum ona. Bunu Evie'ye söylediğine inanamıyorum.

"Devam edersek, anladığım kadarıyla, onun pisliği seksiliğinden daha ağır basıyor ve size bir özür borçlu. Onunla buluşabilir misin?"

Bayan Sebastian tırnaklarına bakar, kaşlarını çatar ve sonra ellerine daha yakından bakar.

"Ah-ha."

"Mmmm."

"Oh."

"Ugh."

Bu ugh ne içindi? Eğildim, gözlerini yakalamaya çalışırken başım neredeyse masaya degecekti.

"Sana katılıyorum

kızım." Başını sallamaya

başlar.

"Seni suçlamıyorum."

Ayağa fırlayıp masanın üzerinden geçerek Bayan Sebastian'dan telefonu aldım. Telefonu kulağıma dayadım. "Evie?"

Aramanın diğer tarafında tam bir sessizlik var. Ekranı bakıyorum ve arama olmadığını görünce Bayan Sebastian'a sarılmalı mıyım yoksa göz kamaştırıcı kışını mı boğmalıyım bilemiyorum.

Bayan Sebastian ayağa kalkıyor, telefonunu geri alıyor ve çantasına koyuyor. En tatlı gülümsemesiyle bana bakıyor ve neşeyle şöyle diyor: "Ya sen

Evie'yi hemen arayın, yoksa az önce duyduğunuz konuşma gerçekten yaşanacak."

Masanın etrafından dolanıyor ve elini koluma koyuyor. Ayak parmaklarının üzerinde durarak yanağıma bir öpücük konduruyor.

"Seni seviyorum, Rhett. Kendi mutluluğunu bulduğunu görmek istiyorum. Willow'dan Evie'nin numarasını ve adresini aldım ve sana ilettim. Evie'yle konuş. Daha fazla geciktirmek durumu daha iyi yapmaz."

Kollarımı ona doluyorum ve başının tepesine bir öpücük konduruyorum. "Ciddi olduğunda korkutucu oluyorsun," diye fısıldıyorum.

Geri çekiliyor ve elini göğsüme koyuyor. Ben de onunkini kendi elimle kapatıp sıkıyorum.

"Ben sadece sevdiğim biri söz konusu olduğunda ciddiyim ve sen, bebeğim, kalbimde her zaman özel bir yere sahip oldun."

Gitmeden önce ona bir kez daha sarıldım.

Bölüm 29

EVIE

Çalmaya başlayınca kaşığı bırakıp telefonuma sarılıyorum, babam olduğunu ve yemek planımızı iptal etmek için aradığını düşünüyorum.

"Merhaba," diyorum sesim biraz nefes nefese çıkmış gibi çıkıyor. "Selam güzelim," diyor Kyle.

Onun yerine Kyle'ın sesini duyunca hızla ocağa dönüp makarna sosunu karıştırmaya devam ediyorum.

"Oh, hey," diyorum, koyulaştıkça pıhtı yapmaması için biraz daha hızlı karıştırıyorum.

"Kim var orada?" diye sertçe sorar.

"Kimse yok. Yemek yapıyorum. Sosla meşgulken beni yakaladın."

"Bana yalan söyleme, Evie!" Beni korkutarak bağırıyor. Neredeyse telefonu düşürüyordum.

Kyle bana bağırdığı için aklımı kaçırarak kadar şaşırdım. Benimle hiç böyle konuşmamıştı. Son bir aydır onunla eskisi kadar çok vakit geçiremediğim için aramızda bazı anlar oldu ama ben

Babamla vakit geçirmenin benim için önemli olduğunu anladığını düşündüm.

"Kim var orada? Başka birini mi beceriyorsun? Yemin ederim seni başka biriyle yakalarsam -"

"Burada kimse yok, Kyle," diyorum. "Babam için yemek yapıyorum. O da gelecek. Bunu sana daha önce konuştuğumuzda söylemiştim."

"Seni lanet sürük. Biliyordum. Orada kim varsa benim olduğunu söyle," diye tıslıyor.

Cevap verecek bir şey düşünmeden aramayı kesiyor ve beni mahvolmuş sosa bakarken bırakıyor.

Tencereyi ocaktan alıyorum ve aklım başımdan giderken tüm süreci baştan başlatıyorum.

Az önce ne oldu? Bu Kyle olamaz. Bana karşı her zaman tatlı ve naziktir.

Sosu mahvetmeden yapmayı başardım ve her şey hazır olduğunda kanepeye oturup boş boş yere yere yere baktım.

Kyle hakkında nasıl bu kadar yanılmış olabilirim?

Kapımın çalınması beni karışık düşüncelerimden çekip çıkarıyor ve ayağa kalkıyorum. Kapıyı açtığımda babamı görünce gülümsedim.

"Başardın," diyorum ona sarılmak için ilerlerken.

Bir ay önce birbirimizi bulduğumuzdan beri neredeyse her günümüzü birlikte geçiriyoruz. Babam hala aktif bir deniz komandosu olarak çalıştığı için, o gönderilmeden önce birlikte geçirdiğimiz zamanı en iyi şekilde değerlendiriyoruz.

Bana sıkıca sarılıyor ve başımın tepesine bir öpücük konduruyor.

"Bu kadar güzel kokan ne?" diye soruyor oturma odasına girerken.

"Geçen gün makarna sevdiğinden bahsetmiştin, ben de akşam yemeği için biraz makarna yaptım."

Yüzüne geniş bir gülümseme yayılıyor ve bunun sorumlusunun ben olduğumu bilmek çok iyi hissettiriyor.

"Eğer anneninkinin yarısı kadar iyiye, yarın spor salonunda fazladan bir saat geçirmem gerekecek."

Bizim için iki tabak hazırlıyorum ve kanepeye otururken babama kendi tabağını veriyorum.

Tam oturabileceğimiz bir masam olmadığı için özür dileyecektim ki babam, "Biliyorum biraz erken ama benim daireme taşınmayı düşünmeni istiyorum. Sık sık uzağa gidiyorum ve burası boş duruyor."

Dudaklarım aralanıyor ve kelimeleri çıkaramıyorum.

"Seni büyütme şansım olmadı Evie. Hayatının pek çok önemli bölümünü kaçırdım. Bunu telafi etmek için bir şans istiyorum. Senin baban olma şansını istiyorum. Küçük kızıma bakmak istiyorum. Burada yaşamana izin veremem. Burası güvenli değil. Seni burada bırakmak zorunda kaldığım her an endişeleniyorum."

"Baba," diye fısıldıyorum elimi koluna koyarken. Beni büyük bir dikkatle izlediğinde, sanki söyleyeceklerim onu ya öldürecek ya da öldürecekmiş gibi, gülümsüyorum. "Tabii ki yapacağım. Bu şekilde her gün düzgün bir yemek yediğinden emin olabilirim."

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirir. "Yapacak mısın? Az önce seninle ilgilenmeme izin vermeyi kabul mü ettin?"

Gülmeye başlarken başımı sallıyorum. "Evet, baba." Kahkahalarım azalıyor ve alt dudakım titremeye başlıyor, "Çoğunlukla bir aile olmak istiyorum. Bana bakmak zorunda değilsin. Sadece bir aile yuvasına sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu hissetmek istiyorum."

Tabaklarımızı o kadar hızlı sehpa taşıyor ve beni kollarıyla sarıyor ki nefesim kesiliyor.

"Sana bunların hepsini ve çok daha fazlasını vereceğim. Bunu telafi edeceğim, Evie. Söz veriyorum."

Kucağına daha da sokulurken başımı sallıyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve milyonuncu kez babamı bulduğum için şükran duası ediyorum.

Tabaklarımızı alıyoruz ve her birimiz yemekten bir ısırık alıyoruz. Beğenip beğenmediğini anlamak için babamın yüzüne bakıyorum.

Çiğnerken gözleri yavaşça kapanır ve yüzünü saf bir takdir ifadesi doldurur. Yutkunuyor ve bir an sonra gözlerini açıyor. "Tadı tıpkı anneninkiyle aynı" diye fısıldadığında gözleri yaşlarla parlıyordu. Gülümseyerek, "Benim gibi yemek yapmadığın için çok minnettarım. Gördüğüm her şeyi yakıyorum."

Yemeklerimizi bitirdiğimizde, bize kahve yapıyorum.

Tekrar oturduktan sonra babam sorar: "Yarın bir alışveriş merkezine gidip dolaşabilir miyiz? Ne tür şeylerden hoşlandığını görmek istiyorum."

Küçük bir kahkaha patlattım. "Alışveriş yapmayı pek sevmem." "Değil misin?" Yüzündeki şaşkınlık oldukça komikti. "Annen alışveriş yapmayı çok severdi.

Alışveriş. Ne yapmaktan hoşlanırsın?"

"Her zaman yapmak istediğim bir şey var," diyorum altımı ısırarak

du

da "O da ne?"

k.

"Uçaktan atlamak."

Ağzı açık kaldı. Görünüşe göre babamı şok etmişim. Sonra bana sırtıttı, gururlu görünüyordu.

"Sonunda benden gözlerin dışında bir şey aldın."

Gözlerim heyecanla açılıyor. "Bu beni alacağın anlamına mı geliyor?"

"Bana bağlı olduğun sürece, uçaklardan istediğimiz kadar atlayabiliriz. istediğin kadar."

Kollarımı boynuna doladığımda bir sevinç çığlığı attım.

"Yamaç paraşütüne, bungee jumping'e ve iple atlamaya gidebilir miyiz?
-"

Babam gülmeye başlayınca sözlerim kesildi.

"Bunların hepsini yapabiliriz."

Ne düşünüyordum ki?

Bunu yapamam.

Kenardan bir adım uzaklaşmaya çalışıyorum ama babamın göğsüne bağlı olmak beni durduruyor.

Oh, kahretsin.

Bunu yapıyorum.

Babam öne doğru hareket etti ve biz de öne doğru devrilmeye başladık. Hava yüzüme çarptığında boğazıma geri çarpan bir çığlık attım.

Kalbimin göğsümde çılgınca attığını hissettiğim bir ömür geçiyor. Vücudum aniden yukarı doğru sarsılıyor ve sonra üzerime bir sakinlik çöküyor.

Babam yerdeki bir şeyi işaret ediyor, ben de yere bakıyorum.

Vay canına. Her şey çok küçük. Arazi parçaları, binalar, ağaçlar görüyorum ve soluma baktığımda okyanusu görüyorum.

Babam bizi yere doğru yönlendirirken gözlerimi kapatıyorum ve kendimi bu anı hissetmeye bırakıyorum. Sadece babam ve ben varız ve dünyanın tepesindeyiz.

Yere yaklaştığımızda, babamın bana söylediği gibi bacaklarımı yukarı çektim ve çarpmanın şiddetini o aldı. Çimlerin üzerinde yuvarlanmamızı bekliyordum ama bunun yerine babam bizi durdurmadan önce birkaç adım attı.

Elleri o kadar hızlı hareket ediyor ki, yaptığı her şeyi takip edemiyorum ve ne olduğunu anlamadan önce, kelepçelerimizi çözdük ve beni döndürüyor. Gözleri

Yüzüme bakıyor ve ben sırtınca gözle görülür bir şekilde rahatlıyor. "Bu inanılmazdı," diye bağıyorum.

Dengesini bozabileceğimi aklıma bile getirmeden kendimi ona doğru attım. Beni sert göğsüyle yakaladı.

Duygularım tavan yaparken kollarımı boynuna daha sıkı sarıyorum ve yüzümü omzuna gömüyorum.

"Seni bulduğuma çok sevindim," diye ağlıyorum. "Sana sahip olalı sadece birkaç hafta oldu ama şimdiden sensiz bir hayat düşünemiyorum."

"Asla zorunda kalmayacaksın, Evie. Artık buradayım ve seni asla terk etmeyeceğim."

Onun sözlerindeki vaadi duymak beni bir aidiyet ve güvenlik duygusuyla dolduruyor. Sanki kalbimin etrafına bir güvenlik battaniyesi sarılmış gibi.

Babam beni ayağa kaldırdığında gözlerinin içine bakıyorum.

"Nasıl bu kadar şanslı olabildim?" Fısıldıyorum. "Bir babanın olmasını hayal ettiğim her şeysin."

"Çünkü yirmi altı yıl boyunca senin hayatımda olmanın nasıl bir şey olacağını hayal ettim."

Bölüm 30

RHETT

Kapıyı çalmak için elimi kaldırıyorum ama bunu yapamadan donup kalıyorum. Hayatımda bu kadar gergin olduğum bir zamanı hatırlamıyorum. Bekaretimi kaybettiğimde bile.

Buraya kadar geldim ve geri adım atmayacağım.

Kapıyı çalarken kendi kendime "Bu iş sende," diye fısıldıyorum.

Kapının diğer tarafında bir hareket duyuyorum ve kapı açıldığında Evie, "Erken geldin," diyor.

Bir anlığına çok mutlu görünüyor ve gözleri parlıyor. Onunla ilgili her şeyi bir saniyede içime çekiyorum. Saçları daha uzun. Onda daha önce hiç görmediğim bir parıltı var, en azından hatırlayabildiğim kadarıyla.

Ama lanet olsun, hatırladığımdan daha da güzelmiş.

Sonra yüzü donuyor ve neşesi kayboluyor, gözlerindeki ışık sönüyor ve biliyorum ki bunların hepsi onun önünde durduğum için.

"Merhaba Evie," diye fısıldıyorum. Geriye doğru bir adım attığında öne atılıp elimi kapıya koyuyorum ki yüzüme çarpmasın. "Bana sadece beş dakika ver."

Beni gördüğü için gözle görülür bir şekilde sarsılmış görünüyor ve bu kadar kötü batırdığım için nefret ediyorum.

Kenara çekilip fısıldıyor, "İçeri gel."

Bu iyiye işaret, değil mi?

Kapıyı arkamdan kapatmak yerine ardına kadar açık bırakıyor.

Gözlerim onun evinde geziniyor. Her yerde Evie'nin eşyalarını görünce gülümsüyorum.

"Yıllar geçtiğini biliyorum," diyorum gözlerimi tekrar ona çevirirken, "ve pek de iyi şartlarda ayrılmadığımızı, ama kendimi açıklamak istiyorum."

"Yapmak zorunda değilsin," diyor. "Bana hiçbir şey borçlu değilsin." "Borçluyum, Evie. Sana bir özür borçluyum."

Kaşlarını çatıyor. "Ne için?"

"Yapabilirsin," diyorum sessizce kendime. *"Ona karşı dürüst ol."*

"Sana inanmadığım için," diyorum. Boğazımı temizliyorum ve sonra içimdekileri döküyorum. "Bana güvenmemem için hiçbir sebep vermediğin halde sana güvenmediğim için. İnatçı olduğum için. Bencil olduğum için. Şansım varken seni hak ettiğin şekilde sevmediğim için. En çok da gitmene izin verdiğim için üzgünüm. Ne kaybettiğimi anlamam altı yılımı aldığı için üzgünüm."

Kollarını kendi etrafında sarar. "Sorun değil. Altı yıl oldu."

İşler garip bir hal almaya başlayınca hemen "Nasılsın?" diye sordum.

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirliyor. "Aslında işler hiç bu kadar iyi olmamıştı." Cevaptan korkarak yine de soruyorum: "Biriyle tanıştın mı?"

Kıkırdıyor, ama keskin bir ses. "Fark eder mi? Bunu neden yapıyorsun, Rhett? Bir yılı aşkın süredir Los Angeles'tasın. Neden şimdi bana ulaşıyorsun?"

"Çünkü aklımı kaçırarak kadar korkmuştum." Acımasızca dürüst kelimeler daha düşünmeyi bitirmeden ağzımdan çıkıyor. "Düşündüm ki

Gittiğinden beri her gün. Arabayla gidişini izlemek kalbimi parçaladı. Kendimi bu tür bir acıdan kurtarmak istediğim için seni itmeye devam ettim, ama sonunda yine de oldu."

"Özür dilerim," diye fısıldıyor.

"Bu fırsatı bir daha yakalayamayabilirim, bu yüzden hiçbir şey yapmayacağım. Kolay kolay güvenmem. Bunu biliyorsun" diye ekliyorum, ondan çok kendim için. Her şeyi berbat ediyorum. Lanet olsun. Derin bir nefes alıp tekrar deniyorum, "Annem ve babam öldükten sonra ailemizden hiç kimse Mia ve benimle ilgilenmek istemedi. Bay Hayes olmasaydı, ayrı düşebilirdik ya da daha kötüsü olabilirdi. Zengin Christopher Hayes'in bize baktığını öğrendikleri anda, hepsi birden bizi yanlarına almaya çok istekli oldular. Elbette bir bedel karşılığında. Bu, insanların bana baktıklarında sadece dolar işaretleri gördüklerine dair ilk dersimdi."

Evie'ye ulaştığımı görebiliyorum, bu yüzden devam ediyorum, "Birinin beni gerçekten önemseyip önemsemediğini ya da sadece benden alabilecekleriyle ilgilenip ilgilenmediğini asla bilemedim. Bunun dışında kimse yanımda kalmadı. Annem ve babam öldü. Jaxon ve Logan'ın babası Carter'ın annesiyle kaçtı. Marcus'un babası annesini ve kız kardeşini öldürdü. Hayatım boyunca insanlar birbirlerine zarar verdi. Kızlar sadece sosyal statüleri için iyi olduğum için benimle birlikte olmak istiyorlardı. Hiç kimseye güvenemedim."

Evie bir süre bana baktıktan sonra fısıldıyor: "Keşke tüm bunları bana gitmeden önce söyleseydin."

"Ben bir korkaktım, Evie. Saçma sapan şakalarımın ve sert maskemin arkasına saklanmak daha kolaydı."

Az önce söylediğim her şeyi sindirmesini izlerken gözlerimi ondan alamıyorum.

Zamanımın dolduğunu biliyorum. Evie'nin beklediği kişi her an burada olabilir.

Kartvizitimi sehpasının üzerine koydum.

"Seninle kahve içmek isterim, Evie. Arayı kapatmak güzel olurdu."
Başını sallıyor ve kartıma bakarken alt dudağını dişlerinin arasına
alıyor.

"Seni özlüyorum," diye fısıldıyorum.
Hüzünle gülümsüyor ve "Ben de seni özledim" dediğinde şaşıyorum.
"Benimle kahve içmeye hazır olduğunuzda, lütfen arayın ya da mesaj atın.
Hatta dumanla işaret bile gönderebilirsin."

Küçük bir kahkaha patlattı. Kahretsin, bu sesi çok özlemişim.
Kapıya doğru yürüyorum ve son bir kez geri dönüyorum. "Mutlu
görünüyorsun, Evie.

Buna sevindim. Bunu senden daha fazla hak eden
kimse yok." "Teşekkür ederim, Rhett. İrtibatta
olacağım."

Ona son bir kez baktıktan sonra gitmek için arkamı dönüyorum ama onun
yerine hayatımda gördüğüm en korkunç görünüşlü adamla yüz yüze
geliyorum.

Bir kavgada kendime hakim olabilirim, ama içimden bir ses çok az kişinin
ona karşı koyduğunu ve hikayeyi anlatmak için hayatta kaldığını söylüyor.

"Merhaba," diyor elini bana doğru uzatarak. "Ben Hayden Cole. Sen
kimsin?"

Vay anasını. Çok gergin.

Elini tuttum ve "Rhett Daniels" dedim.

Evie yanımda beliriyor ve kapıyı açtığında gördüğüm kocaman
gülümseme yüzüne geri dönüyor. Ayak parmaklarının üzerinde duruyor ve
adamın biraz eğilmesini izliyorum, böylece Evie onun yanağına ulaşabiliyor
ve sert bir öpücük konduruyor.

Adamın kolunu tutup elini benimkinden çektikten sonra göğsüne doğru
sıkıca kavıyor.

"Günaydın baba," diyor ve bu iki kelime tüm vücudumda şok dalgaları
yaratıyor.

"Baba?" Aptal gibi yankıladım.

Hayden'ın gözleri tekrar benimkilere takılıyor ve hemen açıklıyorum: "Üzgünüm, Evie'yle son konuştuğumuzda ailesinin kim olduğunu bilmiyordu."

"Rhett'le birbirinizi nereden tanıyorsunuz?" diye soruyor Evie'ye ama gözlerini benden hiç ayırmıyor.

Daha önce bir kızın babasından hiç bu kadar korkmamıştım.

Evie boğazını temizliyor ve yanakları pembeleşerek "Sana bahsettiğim adam bu. Rhett sokaklardan kurtulmama yardım etti."

Hayden'ın yüz ifadesi o kadar hızlı değişiyor ki, bir şeyler görmediğimden emin olmak için gözlerimi kırpıştırıyorum. Sanki bir düğmeye basmış gibi. Hulk gitti ve Bruce Banner olmaya geri döndü.

"Teşekkür ederim," diyor kolunu Evie'nin ölümcül pençesinden kurtarıırken ve elini bir kez daha bana uzatırken.

Elini sıkıyorum ve bu sefer hiçbir kemiğini kırmaya çalışmıyor.

"Ben yapamazken kızıma baktığın için teşekkür ederim."

Milyonlarca sorum var ama şu an kesinlikle bunları sormak için doğru zaman değil.

Başımı sallıyorum çünkü bir şey değil ya da *benim için bir zevk* gibi aptalca bir şey söylemek kulağa doğru gelmiyor.

Görgü kurallarım beni tamamen terk etmedi. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum efendim," diyorum.

Evie'ye gülümsüyorum. "Yakında konuşuruz."

Cevap vermelerini beklemeden yürüyüp gidiyorum.

Kahretsin, bu beklenmedik bir şeydi. Evie babasını buldu. Hayatında başka neler değişti merak ediyorum.

Bölüm 31

EVIE

Rhett'in karşımda durduğunu gördüğümde gözlerime inanamadım.

Onu son gördüğümde bu yana çok uzun zaman geçti, ama o anda geçen altı yıl zamanın kırıksıklığından başka bir şey değilmiş gibi geldi.

Bana anlattığı her şey beni çok etkiledi, özellikle de onu gördüğümde yaşadığım şoktan sonra.

Dün Rhett'e mesaj attım ve benimle babamla buluştuğum parkta buluşmasını istedim. Rhett ve benim aramda da babamla yaşadığım gibi bir sonuç olmasını umuyorum.

Ellerimi ceketimin ceplerine sokarak parka doğru yürüyorum. Göle yaklaştığımda Rhett'in beni beklediğini görüyorum. Kaderin garip bir cilvesi. Bu kez kayıp olan Rhett'ti ve paylaştığımız şeyin öldüğünü düşünen bendim.

"Rhett," diye fısıldıyorum arkasından. Arkasını döndü ve gözlerimiz kilitlendi.

"Gelmişsin," diyor, sesi rahatlamış gibi.

"Düşündüm. Söylediklerini düşündüm," diyorum. "Olanlar için kendini kötü hissetmeni istemiyorum. Çok gençtik. Genç ve aptal. Düşündük ki

Her şeyi biliyorduk ama hiçbir şey anlamadığımız ortaya çıktı. Bir yetişkin olarak hayatın nasıl olduğu hakkında hiçbir şey."

Sonraki sözleri fısıldarken çok üzgün hissediyorum ama bunlar doğru ve onları görmezden gelemem.

"Birbirimiz hakkında hiçbir şey anlamıyorduk. Beni kurtaran adama aşık oldum. Bu çok kolay oldu. Ama gerçek seni hiç tanımadım."

Rhett yana bakıyor ve sözlerimin onu incitmesinden nefret ediyorum. "Anlıyorum," diye fısıldıyor.

"Öyle mi? Hemen sonuca varma eğilimin var," diyorum yüzündeki istifa etmiş ifadeyi görünce.

"Beni tanımadığını sanıyordum?" diye takılmadan edemiyor.

"Sevdiğini iddia ettiğin birini tanıman gerektiği kadar değil."

"Sevdiğini iddia etmek mi?" diye soruyor ve gözlerinde yeniden beliren umudu görünce doğru kararı verdiğimi anlıyorum.

"Arayı kapatmak istiyorum, Rhett. Geçen altı yıl hakkında konuşmak istiyorum. Seni özlediğimi söylediğimde ciddiye aldın. Sen hayatımdaki ilk önemli kişiydin. Senin sayende ailemi aradım. Aldığım her önemli karar bir şekilde seninle bağlantılı. Biz iyi arkadaşlık ve en azından buna geri dönmek istiyorum."

Rhett gözlerini kapatıyor ve yüz hatları rahatlıyor. Bazı yönlerden hâlâ benim Rhett'ime benziyor, ama birçok yönden bir adam olmuş... bir yabancı.

Çenesi daha belirgin ve aşık olduğum çocuksu yüz hatlarından eser yok.

Gözlerini açtığında elini bana uzattı. "Artık saçmalık yok. Sır yok. Tekrar arkadaşın olmayı çok isterdim."

Elimi onun kollarına koyuyorum ve "Anlaştık" diye fısıldarken el sıkışıyoruz.

Rhett kıkırdıyor ve aniden beni öne doğru çekiyor. Göğsüne çarptığımda kolları beni sarıyor.

Bana sıkıca sarıldı ve fısıldadı, "Sana verdiğim sözü tutmadığım için özür dilerim, Evie. Sana duyduğum aşk beni çok korkuttu."

Göğsüne doğru başımı salladım. "Sana duyduğum aşk beni de korkuttu." Beni o kadar hızlı bırakıyor ki neredeyse dengemi kaybediyorum.

"Burada bekle," diyor ve sonra koşarak benden uzaklaşmasını izliyorum. Birkaç ağacın arkasında kayboluyor ve beni neyin peşinde olduğunu merak etmek zorunda bırakıyor.

"Affedersiniz," diyor aniden arkamdan.

Ben fark etmeden arkama nasıl geçtiğini merak ederek dönüyorum. Ben daha sormadan, "Çenemi görüp görmediğini merak ediyordum, çünkü seni gördüğümde düşürdüm."

Tavlama cümlesi o kadar ezik ki gülmekten patladım.

Bana tekrar elini uzattı. "Ben Rhett Daniels." Sonunda ne yaptığını anladığımda, elimi onunkine koyuyorum. "Evie Cole."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Evie."

"Ben de," diye fısıldadım.

"Seni kahve içmeye götürebilir miyim?" diye soruyor, kara gözlerini aydınlatan şakacı bir sırıtışla.

"Bu hoşuma giderdi."

En yakın Starbucks'a gidiyoruz ve Rhett siparişimizi verirken ben de bir masa tutuyorum.

Ellerimizde dumanı tüten bir içecek ile ikimiz de yerleştiğimizde, "En büyük korkun nedir?" diye soruyorum.

"İşte hatırladığım Evie. Derin sorular sormaktan korkmayan" diye dalga geçiyor ama sonra gözleri ciddileşiyor. "En büyük korkum vaftiz kızımın sandığı gibi bir adam olamamak."

"Willow olan biten her şeyden beni haberdar etmeye çalıştı. Erkeklerin çoğunun çocuğu olduğunu biliyorum, ama hangisi

Vaftiz kızın mı?"

"Danny." Adını söylemek bile Rhett'in gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir sevginin parlamasına neden oluyor. "Carter ve Della'nın en büyüğü."

"Umarım bir gün onunla tanışabilirim," diyorum, her kelimesinde ciddi olarak.

Rhett kıkırdıyor ve bir an için biraz utanmış görünüyor, "Seninle tanışmak için sabırsızlanıyor. Birkaç ay önce Karlar Ülkesi'ni izliyorduk ve bana Elsa'mı ne zaman bulacağımı sordu." Rhett duraksıyor ve sonra soruyor: "Karlar Ülkesi'ni izledin mi?"

Güldüm, "Evet ama birine söylersen inkar ederim."

Kıkırdıyor ve devam ediyor: "Danny'ye Anna'mla çoktan tanıştığımı ama onun bir macera yaşadığını söyledim."

Rhett'in az önce ne dediğini anlamam bir dakika sürdü.

"Ben senin Anna'n mıyım?"

"Evet, seni ilk gördüğüm andan beri."

Rhett'in bu yönüne alışmam biraz zaman alacak. Onun temkinli olduğunu hatırlıyorum ve bana karşı bu kadar açık olması biraz akıllara durgunluk veriyor.

"En büyük korkun nedir?" Rhett soruyor.

Babam hayatımda olduğu için artık yalnız değilim.

"Korkuyorum," diye duraksıyorum, kelimeleri yüksek sesle söylemekten bile nefret ediyorum. "Korkuyorum, babam işe gidecek ve geri gelmeyecek."

Rhett masanın öbür ucuna uzanıp elimi sıktı.

"Evie, baban oldukça korkutucu biri. Eminim ölüm babanı senden almaya kalkarsa altına sıçar." Rhett'in sözleri beni gülümsetiyor. "Seninle kalmak için her şeyimle savaşacağımı biliyorum ve ben onun yarısı kadar bile kötü değilim."

Kıkırdıyorum, "Oldukça belalı biri."

"Bana ondan biraz daha bahset. Ne iş yapıyor? Onu nasıl buldunuz?"

"Babam bir deniz komandosu."

Rhett'in kaşları havaya kalktı. "Kahretsin Evie, söylediklerimi geri alıyorum. Endişelenecek bir şey yok. Baban en iyilerin en iyisi."

"Öyle mi?" Sorunun kulağa ne kadar aptalca geldiğini duyunca kaşlarımı çatıyorum. "Yani, öyle olduğunu biliyorum. Sadece tüm bu askeri ve donanma terimlerini anlamıyorum."

Rhett biraz düşündükten sonra, "İzlediğimiz filmi hatırlıyor musun? *Lone Survivor*?"

Gerçekten çok düşünmem gerekiyor. Çoğu zaman film izlerken uyuyakalmışımdır.

"Adamın dağdan düştüğü, bacağını kırdığı ve o küçük köye ulaştığı film mi?"

"Evet, tüm bunlardan sağ kurtulduğuna inanamazsın. O senin baban, Evie. O her şeyden sağ çıkmak için eğitilmiştir."

"Beni aradı, Rhett," diye fısıldadım. "Öldüğümü sanıyordu."

Rhett'in ağzının kenarı seğiriyor. "Ama onu sen buldun, Evie. Bu inanılmaz."

"İçimde pes etmeme izin vermeyen bir şey vardı." "Babanla tanıştıktan sonra, gücünü nereden aldığını şimdi anlıyorum.
"dan."

Sözleri karşısında kaşlarımı çatıyorum. "Babam annem gibi olduğumu, onun da pes etmeyeceğini söylüyor."

"Sen de onun gibi hayatta kalmayı başaran birisin Evie. Hayat karşına ne çıkarırsa çıkarsın, ayağa kalkıyor ve denemeye devam ediyorsun. Senin bu yönüne her zaman hayranlık duymuşumdur."

Rhett'le buluştuktan sonra, beni *Marilyn*'e götürmesi için bir taksi tuttum.

Rhett'i tekrar görmek gerçekten güzeldi. Pek çok şey hakkında konuştuk. Son dört saat içinde onun hakkında okulda olduğumuz iki yılda öğrendiğimden daha fazla şey öğrenmiş olmam çok komik.

Taksi restoranın önünde durduğunda midem sıkışıyor. Kendini kaybedip bana o zalimce şeyleri söylediğinden beri Kyle'dan uzak durmak için elimden geleni yapıyordum. Ama artık onunla yüzleşme vaktim geldi.

Ön girişten içeri giriyorum ve arkadaki ofise doğru yürürken gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum. Kapıyı çalıyorum ve Kyle "Girin!" diye bağıyor. Kapıyı açıyorum.

Bu kadar erken geldiğim için yüzündeki şaşkınlığı görüyorum.

"Bu Evie Cole değil mi, sonunda beni lanet varlığıyla şerefendiriyor."

Küçümseyici yorumunu duymazdan geliyorum ve masasına doğru yürüyerek çantamdan zarfı alıyorum. Önüne koyuyorum.

"Bu benim istifa mektubum," diyorum ve kelimeler özgürleştirici geliyor.

"Ayrıca, aramızdaki her şey bitti."

Uzaklaşmak için arkamı döndüğümde o ayağa fırladı.

"Aramızdaki ilişkinin ne zaman biteceğini söyleyemezsin," diye tıslıyor. İstifa mektubumu aldı ve ikiye böldü. "Sana sahibim."

Göğsümde öfke kabarmaya başladı. "Bana sahip değilsin, Kyle. Ben bir mal parçası değilim."

Hızlı hareket ediyor, masasının etrafında sinsice dolaşıyor. Dönüp kapıya doğru koşuyorum, yapabileceklerinden korkuyorum ama kapıya ulaşmadan omuzlarımdan tutup beni duvara çarpıyor.

Vücudunu sertçe benimkine bastırıyor, beni sabitliyor.

Kulağıma tıslayarak, "O lanet bacaklarını açtığın gün, benim malım oldun. Aksine karar verene kadar dediğimi yapacaksın. Anladın mı lan?"

Beni bıraksın diye başımı sallıyorum. İşe yarıyor ve geri adım attığı anda dirseğimi tüm gücümle geri çekip boğazına indiriyorum. Ben hızla kapıdan çıkarken Kyle öğürür gibi bir ses çıkardı.

Ondan güvenli bir mesafeye geldiğimde bağıyorum, "Ben senin malın değilim.

Bir daha asla yanıma yaklaşma."

Restorandan koşarak çıktım ve hızla bir taksiye bindim. Ancak *Marilyn*'den uzaklaştıktan sonra derin bir nefes alıyorum.

Bölüm 32

RHETT

Bugün Bayan Sebastian'ın doğum günü ve sanırım dünyanın yarısını davet etti.

Mia ve Danny'yi göreceğim için heyecanlıyım, tabii diğerlerini de. En çok da Evie ile vakit geçirmeyi dört gözle bekliyorum. Hepimiz ilk kez bir arada olacağız ve bu benim için oldukça özel bir şey.

Evie'nin kapısını çalıyorum ve onu göreceğim düşüncesiyle içimde bir beklenti oluşuyor. Birbirimizi tanımak için sadece birkaç kahve randevumuz oldu.

Kızımın ekstrem sporlarla ilgilendiğine hâlâ inanamıyorum. Yakında onunla bungee jumping yapmaya karar verdim. Muhtemelen altıma sıçarım ama Evie için köprüden bile atlarım.

Kapı açılıyor ve ben bir kez daha onun ne kadar mutlu görüldüğüne vuruluyorum. Gülümsemesi hiç değişmeyince kalbim daha hızlı atmaya başlıyor.

"Buradasın," diyor. Bir hareket telaşıyla göğsüme çarpıyor ve kolları belimi sararken sanki ruhum ilk kez derin bir nefes alıyormuş gibi hissediyorum.

Bırakmaya fırsat bulamadan kollarımı ona doluyorum ve yüzümü saçlarına bastırarak ciğerlerimi Evie'nin tatlı kokusuyla dolduruyorum.

"Sarılmayı neye borçluyum?" diye sordum.

Bana sırtıyor ve tek yapmak istediğim ağzına sahip olmak, onu daireye geri götürmek ve taşaklarımı içine sokmak. Bir kadının içinde olmaya hiç bu kadar ihtiyaç duymamıştım.

"Sadece seni gördüğüme sevindim," diyor ve ben arzumu gerçekleştiremeden benden kurtulup çantasını ve tepsisini almak için hızla daireye geri dönüyor.

Tepsiye baktım ve "Bayan Sebastian'a tek boynuzlu at kurabiyesi mi yaptın?" diye sordum.

"Evet, Willow bana Bayan Sebastian'ın göz kamaştırıcı her şeyi sevdiğini söyledi." Her biri farklı renkte simlerle süslenmiş.

"Buna bayılacak," diyorum ön kapıyı arkasından kapatırken. Kilitliyorum ve anahtarları cebime atıyorum. Anahtarlarını saklamamla ilgili bir şey söylemeyince yüzüme yavaş bir gülümseme yayılıyor.

Arabama doğru yürürken Evie neredeyse yanımda zıplayarak, "Herkesi göreceğim için çok heyecanlıyım," diyor.

"Onlar da bekleyemez," diye fısıldıyorum ona yolcu kapısını açarken.

Bayan Sebastian'ın evine giderken, Evie'yi nelerle karşılaşacağına hazırlamaya çalışıyorum.

"Bayan Sebastian çok sarılıyor ve muhtemelen beni utandıracak bir şey söyleyecek. Hayır, kesinlikle uygunsuz bir şey söyleyecektir. Sadece bunun iyi bir yerden geldiğini unutmayın."

Evie'nin dudaklarında muzip bir gülümseme kıvrılıyor. "Şimdi onunla tanışmak için gerçekten sabırsızlanıyorum."

Evin önüne geldiğimizde, neredeyse herkesin çoktan burada olduğunu fark ediyorum. Görünüşe göre sadece Marcus ve Willow'un gelmesi gerekiyor.

Dışarı çıkıp arabanın etrafında koşuyorum. Evie'nin kapısını açarak, dışarı çıkabilmesi için tepsiyi ondan alıyorum. Üzerindeki siyah gömleğini düzeltiyor.

Muhtemelen tepsiyi saklamak için topuklarının üzerinde dönüyor, böylece hiçbirimiz onu bulamıyoruz. Bir renk cümbüşü içinde evin içinde kaybolurken kıkırdıyorum.

"Ve bu da tüm ihtişamıyla benim Bayan Sebastian'ım."

Evie'ye baktığımda yüzündeki şaşkınlık ifadesi beni şaşırtıyor.

"Bu bakış ne için?"

Bir elini göğsüme koyuyor ve ayak parmaklarının üzerinde durarak yanağıma bir öpücük konduruyor. Ellerim anında kalçalarını kavırıyor ve onu daha da yakınıma çekme dürtüsüyle savaştığım zorunda kalıyorum, böylece mükemmel vücudunu kendime bastırılmış hissedebiliyorum.

Tekrar buluştuğumuzdan beri ona birkaç kez sarıldım ama ilk kez ona dokunabiliyorum. Parmaklarım onun içine giriyor ve Evie'nin bana kıyasla ne kadar küçük olduğunu bir kez daha fark ediyorum. O her zaman küçüktü, ama ona bakmak ve ellerimin altında onun küçük bedenini hissetmek bunu bir kez daha gözlerimin önüne seriyor.

Sanki hiç ölmemiş gibi, korumacı tarafım kükreyerek canlanıyor ve ciğerlerimdeki nefesi kesiyor.

Geri çekilmeden önce fısıldıyor, "İşte hatırladığım Rhett."

Kelimeler beni mahvediyor ve onu daha da yakınıma çekiyorum. Dudaklarından şaşkın bir nefes çıkıyor ve gözleri benimkilere kayıyor.

Aşağı doğru eğilmeye başladığımda ellerim kıcının kabarıklıklarına kayıyor ve her bir yanağından bir avuç tutarak, göğüs uçlarının göğsüme doğru gerildiğini hissedene kadar onu sıkıca kendime bastırıyorum.

Yoldan gelen bir arabanın sesi aramızdaki anı bozuyor ve Evie geri çekilmek için acele ederken neredeyse tökezliyor.

Derin bir kızarıklık yanaklarını renklendiriyor ve buraya kimin geldiğini görmek için arkasını döndüğünde, sert aletimi daha az görünür bir yere sokmak için vücudunu bir kalkan olarak kullanıyorum

Pozisyon al. Kendimi utandırmadan önce sakinleşmesini istiyorum.

Willow, Evie'ye doğru koşar ve birbirlerine sarılırlar.

Başlarının üstünden Marcus'a bakıyorum. Şimdi ona baktığımda, onu neredeyse kaybettiğimize inanamıyorum.

Marcus bana bir el uzatıyor, ben de onu tutup ayı gibi sarılıyorum.

"Bunu yapmayı bırakmalısın, ahbap," diye homurdanıyor, ama sözlerinde hiçbir acı yok ve bu yüzden asla durmayacağım.

"Seni gördüğüm için çok mutluyum," diyorum bir sonraki saniye birbirimizden ayrılırken. Kardeşlik kuralları gereği fiziksel teması en fazla bir saniyelik tutuyoruz.

"Beni dün gördün," diyor kuru bir sesle.

"Ne diyebilirim ki, senin güzel yüzünü görmeden bir gün bile geçiremiyorum," diye şaka yapıyorum.

Bana ters ters bakıyor. "Ben güzel değilim."

Willow kolunu onun koluna bağlarken, "Evet, öylesin, tatlı çocuk," diyor.

Marcus sadece başını sallıyor, sonra Evie'ye bakıyor. Evie bana yaklaşırken hafif bir hareket fark ediyorum. Yüzünde gergin bir ifade var ve alt dudaklarını kaşımaya başlıyor.

Gözlerim Evie ve Marcus arasında gidip geliyor, onlara bir an veriyorum. Marcus ilerlediğinde, Willow onun kolunu bırakıyor.

Marcus onu kucaklamadan hemen önce Evie bir adım geri atıyor.

"Oh," kelimesi ağzından çıkıveriyor ve yeşil gözleri fincan tabağı gibi kocaman oluyor. Cevap vermesi bir dakikasını alıyor ve kollarını Marcus'un beline sararken hareketleri dikkatlice.

"Sana karşı bir piç gibi davrandığım için özür dilerim," diye fısıldıyor.

Willow bana doğru yürüyor ve elimi tutarak beni onlardan uzaklaştırıyor, böylece biraz yalnız kalabiliyorlar.

"Bunu yapması gerekiyor," diye fısıldıyor.

Evie'ye ne dediğini duymak için kulaklarımı zorluyorum ve neyse ki Willow beni çok uzağa sürüklemiyor.

"Willow için yaptığın her şey için teşekkür ederim. Ben yanında değilken onun yanında olduğun için teşekkür ederim. Özellikle de ameliyat sırasında."

Yanağını onun göğsüne bastırırken, Evie'nin yüzünü net bir şekilde görebiliyorum.

Dolgun dudaklarında bir gülümseme kıvrılırken gözlerini sıkıca kapatıyor. "Rica ederim," diye fısıldıyor.

Marcus sonunda Evie'yi bıraktığında öne doğru bir adım atıyorum ve Evie bana ulaşır ulaşmaz kolumu omuzlarına dolayıp onu yanıma çekiyorum.

Parmaklarının gömleğimi tuttuğunu hissediyorum.

Evin içinde yürürken onu bırakmıyorum. "Doğum günü kızım nerede?" Marcus bağılıyor.

"Senin kızın kim? Ben bir kadını, sevgilim. Parasını ödediğine göre bunu bilmen gerekir," diye bağılıyor Bayan Sebastian yatak odasının yönünden.

Topuklarının fayanslara hızla vurduğunu duyuyoruz ve sonra aceleyle oturma odasına geliyor.

Marcus onu yakalamak için tam zamanında kollarını ardına kadar açar. Kollarını ona dolayarak ayaklarını yerden kaldırır ve Bayan Sebastian'ın kahkahalarla çılgılık atmasına neden olur.

Onu tekrar yere bıraktığında, yüzünü çerçevesiyor ve "Mutlu yıllar bebeğim" diyor. Kızın ağzına sert bir öpücük konduruyor.

"Karımı okşayan yabancı kim?" Ryan yüzünü ısıtan bir gülümsemeyle bağılıyor.

Marcus, Ryan'ın elini sıkarken Bayan Sebastian'ı kolunun altına alıyor. "Onu sıkı tutsan iyi olur. Bir gün onu çalacağım."

"Aww, çocuklar," diyor Bayan Sebastian, ilgi odağı olmanın verdiği rahatlıkla.

"Sıraya girmen gerekecek, ahbap," diyorum, bu da Bayan Sebastian üzerinde istenen etkiyi yaratıyor.

"Daha bana mutlu yıllar bile dilemedin!" Marcus'un elinden kurtuluyor ve bana doğru yürüyor.

"Bana bir şans vermedin," diye itiraz ediyorum. "Ayrıca, bana kızgın olamazsın. Bak," Evie'yi önüme itiyorum, bir tür barış teklifi olarak onu uzatıyorum, "Sana yeni bir melek kız getirdim. Yaptığı tek boynuzlu at kurabiyeleri ve giydiği tişört için bonus puan alıyorum."

Bayan Sebastian'ın yüzündeki çatık kaşlar anında kaybolur ve bir anaç tavuğa dönüşür.

Evie'nin elini tutarak onu öne doğru çeker. "Benim iri yarı yakışıklımla tanış. Ryan, bu Rhett'in mutluluğu."

Evie, Ryan'ın elini sıkana kadar gülmeye başlıyor.

Bayan Sebastian haklı. Alev alev yanan saçları, kocaman yeşil gözleri ve altın gibi bir kalbi olan kadın benim mutluluğum. Onu bulmak sonsuza kadar sürmüş gibi geliyor.

Herkes dışarıda çetenin geri kalanının olduğu yere doğru ilerlemeye başladığında, Evie'nin eline uzanıyorum ve parmaklarımızı birbirine geçiriyorum.

"Bayan Sebastian'a aşık olmam bir saniye sürdü ve onu unutmak için bir ömür yetmeyecek," diye mırıldanıyor Evie.

Bayan Sebastian olduğu yerde durur. Arkasını döndüğünde gözleri yaşlarla parlıyordu.

"Göz kamaştıran her şeyin anası, bak melek kızım gidip ne yapmış." Hızla gözlerini kırptırırken eli gözlerinin önünde oynaşıyor. "Ağlayacağım ve her ne kadar çok seksi olsam da ağladığımda yüzüm nükleer bir felakete dönüşüyor."

Bayan Sebastian bize doğru gelirken kollarını ardına kadar açıyor ve Evie'nin elini bırakarak, çarpışmaya hazır olmasına yardımcı olmak için bir kolumu beline doluyorum.

Bayan Sebastian bize çarptı. Bizi kucaklamayı bitirdiğinde ayak parmaklarının üzerinde duruyor ve bir kolunu boynuma dolayarak kulağıma ulaşabilmesi için beni daha yakına çekiyor.

"Bu en güzel doğum günü hediyesi. Tek istediğim buydu, senin mutlu olman. Yakışıklı kafanı o seksi kışından çıkardığın ve melek kızımın peşinden gittiğin için teşekkür ederim."

Bölüm 33

EVIE

Bir kalp çok fazla mutluluktan patlayabilir mi? Çok mutlu olmak diye bir şey var mıdır?

Bir yıl önce hiçbir şeyim yoktu ve şimdi... şimdi hayal ettiğim her şeye sahibim.

Bayan Sebastian bizden uzaklaşırken, Rhett kolunu belime doluyor. Bana daha önce hiç bu kadar dokunmamıştı ve bu vücudumda karıncalanmalar yaratmaya devam ediyor.

Onun tek odağı olmak gerçeküstü hissettiriyor. Okuldayken de bazı anlar yaşamıştık ama bana bakışı, bana dokunuşu... çok farklı.

Her dokunuş bir tutku vaadi gibi geliyor ve her bakış dizlerimi zayıflatıyor.

Aramızdaki hızı yavaşlatan bendim, ama artık bunun gerçekten istediğim şey olduğundan emin değilim.

Verandaya çıkarken etrafa bir göz attım.

"Carter!" Adam onu omzunun üzerinden atarken Della çığlık atıyor. Yüzme havuzuna doğru yürümeye başlar ve küçük bir kız zıplayarak

Onların yanında heyecan.

"Sakın buna c ü r e t etme," diye tıslıyor Della, adam onu kıyafetleriyle birlikte suya atmadan saniyeler önce.

Küçük kız suya doğru koşmadan önce "Evet," diye çığlık atıyor. Carter onu tam zamanında yakalayıp havaya savuruyor.

"Henüz değil, Prenses. Elbisenizi mahvedemezsiniz."

Ona suratını asıyor ve minik kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.
"Ama ben annemle yüzmek istiyorum."

"Yemeğimizi yedikten sonra Küçük Denizkızı m a y o n u giyebilirsin," diyerek onunla pazarlık yapmaya çalışır.

Della kenara kadar yüzer ve kendini dışarı çeker.

Küçük kız, "Ama annem zaten dışarı çıkıyor," diye itiraz eder.

Carter muzip bir sırıtışla, "Merak etme, onu senin için geri atacağım," diyor.

O anda küçük kızın gözleri Rhett'e takılır ve bir çığlık atar.

"Beni yere bırak. Acele et!" Carter onu tekrar ayağa kaldırana kadar kıpırdanır.

Küçük bir şimşek gibi bize doğru koşuyor. "Ledge

Amca," diye bağılıyor ve kendini ona doğru fırlatıyor.

Rhett onu kucağına alır ve tekrar yakalamadan önce havaya fırlatır.

"Üzerinizdeki elbise çok güzel Prenses," diyor bir yandan da tombul yanağına kocaman bir öpücük kondurdum.

Gözleri bana yakınlaşıyor ve Rhett onu yere bırakana kadar yine küçük bir solucan gibi kıpırdanmaya başlıyor.

Beni izlerken gözleri kocaman oluyor ve merak küçük yüzünü ışılatıyor.

Küçük parmağını bana doğru kıvrarak çömelmemi işaret ediyor.

Dizlerimin üzerine çöküyorum ve ona gülümsüyorum. Elini yanağıma koyuyor ve fısıldıyor: "Seninle tanışmak için ne zamandır bekliyordum."

Gülümsemem titrekleşiyor ve boğazımdaki yumruyu sertçe yutuyorum.

"Merhaba Prenses Danny," diye fısıldıyorum sesimin beni yanıltmayacağına güvenebildiğimde. "Maceran bitti mi?" diye soruyor. "Evet," diye nefes alıyorum.

Rhett'e bakar ve sertçe yutkunur. Ona Noel Baba'nın gerçek olmadığı söylenmiş gibi görünüyor.

"Neyin var?" Midemde endişe kıvrımları oluşurken soruyorum. Danny benden hoşlanmazsa ne yaparım bilmiyorum. O Rhett'in dünyası.

Alt dudağı titremeye başlıyor ve fısıldıyor, "Babam eşyalarımı başkalarıyla paylaşmanın iyi olduğunu söylüyor."

Anlamadığım için gözlerim yardım edebileceğini umarak Rhett'e kayıyor. Ama gözleri Danny'nin yüzüne öylesine yoğun bir şekilde yapışmış ki kalbim duracak gibi oluyor.

Bu an benimle ilgili değil, farkındayım.

Danny'ye dönüp sabırla devam etmesini bekliyorum.

Omuzları çöküyor ve ellerini arkasına koyarak parıltılı ayakkabısının burnunu yere gömüyor.

"Ledge Amca benim peri-tanrı babam," diye fısıldıyor, "ama onu seninle paylaşmam gerekiyorsa sorun değil."

Danny'nin Rhett'i ondan alacağımı düşündüğü için üzgün olduğunu fark ettiğimde, "Ah, Danny," diye fısıldıyorum.

Koluna uzanıyorum ve arkasından çekiyorum. Küçük parmaklarını açarken gözleri yüzümle ellerimiz arasında gidip geliyor.

Diğer elimle uzanıp Rhett'in elini tutuyorum ve onu aşağı çekiyorum. Bana çarpıyor ama beni ezmeden önce kendini tam zamanında yakalıyor.

Rhett'in elini Danny'ninkinin avuç içine koyuyorum ve gözlerindeki hüzün yerini meraka bırakıyor.

"Rhe... ah... Ledge Amca'nın elinin ne kadar büyük olduğunu görüyor musun?" Kız hevesle başını sallıyor.

Elimi Danny'nin elinin arkasına koyuyorum ve fısıldayarak, "Ledge Amca'nın elinde hâlâ ne kadar boşluk kaldığını görüyor musun?" diyorum.

"Evet," diye nefes alıyor.

"Aynı şey Ledge Amca'nın kalbi için de geçerli. Tam ortasındasınız ve kalbine kim gelirse gelsin, onlar için her zaman fazladan yer olacak, böylece sahip olduğunuz alanı asla paylaşmak zorunda kalmayacaksınız."

Parlak bir gülümseme tüm yüzünü aydınlatıyor.

"Phew." Diğer eliyle alnındaki hayali ter boncuklarını siliyor. "Endişelenmek çok zor bir iş."

Elini bırakıp arkama yaslanırken kıkırdıyorum.

Rhett Danny'nin alnına bir öpücük kondurur. Kulağına bir şeyler fısıldıyor ve bu da Danny'nin kıkırdamasına neden oluyor. Danny heyecanla başını sallıyor ve Rhett'in Carter ve Della'nın durup kızlarıyla beni izledikleri yere doğru yürümesini bekliyor.

"Teyze-Prences-Anna," Danny'nin sesi dikkatimi tekrar ona çekiyor.

"Ledge Amca senin Kristoff'un olabilir miyim diye soruyor?" derken kıkırdıyor.

Bir an için Kristoff'un *Karlar Ülkesi*'nde Anna'ya aşık olduğunu hatırlamak için hafızamı zorlamam gerekti.

Gözlerim büyüyor ve ağzım açık kalıyor, bu da Danny'nin daha çok kıkırdamasına neden oluyor.

"Aptal," diye takılıyor Danny, "evet demek zorundasın."

"Evet," kelimesi bir hava patlamasından başka bir şey değil, ama Danny için yeterli çünkü Rhett'e koşmadan önce etrafında dönüyor ve avazı çıktığı kadar bağılıyor, "Evet dedi, Ledge Amca. Onu şimdi öpmelisin."

"Haklısınız Prenses," diyor Rhett gözlerinde hınzır bir parıltıyla.

Uzun bacakları aramızdaki mesafeyi tüketirken Danny bağıyor, "Çok uzun değil. Bu iğrenç olur."

Rhett bana doğru yaklaşırken tehlikeli derecede ateşli görünüyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş. Vücudu benimkiyle çarpışıyor, kolu belimi sarıyor ve beni geriye doğru deviriyor, ağzı benimkini kapıyor.

Her ne kadar öpüşmemize izin vermese de, ilk kez öpüştüğümüzde Rhett tüm evrenimin tek odak noktası haline geliyor.

Beni tekrar yukarı çekiyor ve kolunu belime dolayarak öpüşmeyi sonlandırıyor. Gözlerimi açtığımda onun sıcak gözleriyle karşılaşıyorum.

"Yeterince uzun sürdü," diye fısıldıyorum, bu adamı istemekten sesim kısılmıştı.

"Söz veriyorum, buradan ayrıldığımızda bunu telafi edeceğim." diye fısıldarken seksi bir sırıtış ağzının kenarını çekiştiriyor.

Vay be. Artık gidebilir miyiz?

Rhett geri çekilirken herkes alkışlamaya başlıyor ve yanaklarım utançtan alev alev yanıyor.

Neyse ki hepsi bana merhamet ediyor ve kısa süre sonra Rhett ve ben onlara bir gösteri sunmadan önce yaptıkları çeşitli sohbetlere geri dönüyorlar.

Kızların hepsi koşarak yanıma geliyor ve sırayla bana sarılıyorlar. Della bir eliyle etrafındaki havluyu kavrarken, boştaki koluyla beni tutuyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor ve daha fazlasını söylemesine gerek kalmıyor. Kızıyla benim aramdaki anı kastettiğini biliyorum.

Ben kızlara yetişirken Rhett bana bir soda getiriyor ve hemen Bayan Sebastian'ın gözleri büyüyor.

"Şarap içmiyor musun? Bir sebebi var mı?" Gözleri karnıma kayıyor ve yemin ederim utançtan alev almak üzereyim.

"Hayır! Hayır, hayır, hayır, öyle bir şey değil," diyorum hemen. "Alkolün büyük bir hayranı değilim."

Bayan Sebastian gözlerimizin önünde sönüyor gibi görünüyor. "Bir kız hayal kurabilir," diye fısıldıyor.

"Merak etmeyin Bayan Sebastian," diyor Rhett kolunu omuzlarıma atarken. "Yakında etrafta koşuşturan bir düzine mini-me'iniz olacak."

Yüzü umutla aydınlanıyor. "Sadece küçük yığınlarınıza bir harita verdiğinizden emin olun. Eminim şimdiye kadar yumurtanın neye benzediğini unutmuşlardır." Bayan Sebastian'ın sözlerine gülerken gazozdan bir yudum alma hatasını yaptım ve gazoz fışkırdı. Çenemdeki damlaları elimin tersiyle silerken

Elimi tutup fısıldadım, "Özür dilerim. Bunun olacağını tahmin etmemiştim."

"Tatlım, seni suçlamıyorum. Bebeciklerimin senin peşine düşmesi o kadar uzun sürdü ki, korkarım o ding-dong senin mücevherlerle süslü fantezi dünyanı görür görmez, tüm o küçük yakışıklı yığınları göz kamaştırıcı bir roket gibi uzaya fırlayacak." Manikürlü kaşlarını bana doğru sallıyor. "Umarım sana yıldızlar yerine havai fişekler verir."

Tam bir dakika boyunca sadece göz kırpabiliyorum.

Rhett ve benim seks yapmamızdan bahsettiğimize inanamıyorum.

"O bir kadeh şaraba şimdi ihtiyacım olabilir," diye mırıldanıyorum kimseye belli etmeden. Rhett beni kızlardan uzaklaştırırken, "Teşekkürler Bayan Sebastian," diyor.

ve tüm erkeklerin toplandığı ateşe doğru. "Bu arada, Evie'nin çığlık çığlığa tepelere doğru kaçmaya hazır olduğuna eminim."

"Sakın bana sataşmaya kalkmayın, yavrularım. Birinin melek kızımı hazırlaması gerek," diye seslenince Rhett kıkırdadı.

Çocukların yanına gittiğimizde Jaxson ve Logan bana gülümseyerek aynı anda "Merhaba" diyorlar.

Birbirlerine kaşlarını çattıklarında sırtıtıyorum.

Jaxson bana çabucak sarıldı. "Burada olmana sevindim."

Logan yine de mesafesini korur ve "Seni görmek güzel Evie" der. "Selam çocuklar. Beni ağırladığınız için teşekkürler," diyorum, kendimi biraz mahcup hissederek

Carter'a bakmaya cesaret ettiğim gibi.

Yüzü o kadar inatçı ki anında gözlerimi yere indiriyorum. Sanırım hala benden hoşlanmıyor.

"Rhett, Evie'yi bir saniyeliğine ödünç almamın sakıncası var mı?" Carter soruyor ve Rhett'in hayır demesi için dua ederek gözlerimi kapatıyorum.

"Elbette."

Omuzlarım çöküyor ve birden keşke babam burada olsaydı da onun arkasına saklanabilseydim diyorum.

"Benimle mutfağa kadar yürü Evie," diyor Carter. "Hamburger ve biftekleri almam gerekiyor."

Onu takip ederken sertçe yutkunuyorum ve babası bu kadar korkutucuyken Danny'nin nasıl bu kadar mutlu bir çocuk olduğunu merak ediyorum.

Mutfağa vardığımızda ciddi ciddi ön kapıya doğru koşmayı düşünüyorum.

"Bu beni ilgilendirmez," diyor Carter beni korkutucu bir bakışla süzerken, "ve biliyorsun ki Rhett hepimiz için çok önemli."

Kalbim ayaklarımın dibindeki parlak fayanslara gömülürken tekrar tekrar yutkunmaya başlıyorum. Carter'ın bana yeterince iyi olmadığını, Rhett'in ona sunabileceğimden daha fazlasını hak ettiğini söylediği yer burası.

"Ve buradaki herkes adına konuştuğuma eminim," derken ağzı gülümsemeye başladı, bu da beni şaşırttı, "Rhett'in inatçı kıcına ikinci bir şans verdiğiniz için teşekkür ederim."

"Ha?" Carter'a bakarken kelimeyi ağzımdan kaçırdım.

"Bir süredir Rhett için gerçekten endişeleniyordum. Artık sana sahip olduğuna göre, mutluluğu bulduğunu biliyorum. Sen olduğun için mutluyum."

Bir kase et alıp elini omzuma koyup hafifçe sıktıktan sonra beni mutfakta yalnız bıraktığında hâlâ ağzı açık kalmış bir balık gibi görünüyorum.

Tuttuğum nefesi dışarı verdim.

Bunu beklemiyordum.

Vay canına.

Carter'ın benden nefret etmediğini bilmek rahatlatıcı.

Kollar arkamdan beni sarıyor ve bakmama gerek kalmadan kim olduğunu anlıyorum.

"İyi misin?" Rhett yanağıma doğru fısıldıyor.

Kollarında yavaşça dönerken başımı sallıyorum.

"Güzel, bir an için Carter'dan uzaklaşmak için tezgâhın üzerine tırmanacağını sandım."

Göğsüne şakacı bir tokat attım. "Bir kere oldu! Unutmama asla izin vermeyeceksin, değil mi?"

Rhett başını sallıyor, elleri popoma iniyor ve bedenimi bedenine doğru kaldırarak bizi çalışma odasına götürüyor. Bir ayağıyla kapıyı iterek kapatıyor, sonra beni duvara yaslıyor.

Gözlerimin içine derin derin bakarken midem arıların vızıltısı ve kelebeklerin çırpınışıyla canlanıyor.

"Merdivenlere doğru süründüğünü gördüğümde işimin bittiğini anladım," diye fısıldıyor.

"Neden?" Aramızdaki anı mahvetmek istemediğim için kelimeyi içime çekiyorum. "Manzara muhteşemdi diyelim," diye dalga geçiyor.

Başını eğmeye başlıyor ve gözlerim ağzına kayıyor.

Bir santim kala duruyor ve fısıldıyor, "Seni öpeceğim, Evie."

Gözlerim tekrar dudaklarına düşmeden önce onunkilere dalıyor. Başımı sallamak için çenemi kaldırdığımda, ağzı dudaklarıma çarpıyor.

Parmakları popoma girerken ellerim omuzlarından boynunun arkasına dolanıyor ve bacaklarımı beline dolayabilmem için beni daha yukarı kaldırıyor.

Dili ağızımın kenarını okşadığında usulca inleyerek ona doğru açılıyorum. Dilinin benimkine sürtündüğünü hissetmek ve Rhett'in tadını almak, tüm vücudumda küçük zevk patlamaları yaratıyor.

Bölüm 34

RHETT

Bayan Sebastian'ın çalışma odasında Evie'den o öpücüğü çaldıktan sonra tek düşünebildiğim onunla yalnız kalmak.

Arzu tarafından canlı canlı yenilmiyormuşum gibi davranmak şimdiye kadar yaptığım en zor şeylerden biriydi. Ama başardım ve Evie'yi ön kapıya doğru götürürken, iyi geceler diyecek gücüm olduğundan emin değilim.

Cebimden anahtarlarını çıkarıp kapısını açıyorum.

Hafif bir kızarıklık yanaklarını renklendiriyor ve utangaç bir şekilde bana bakıyor. Sadece bu bakış bile beni dizlerimin üzerine çöktürmeye yetiyor, ama sonra "Geç olduğunu biliyorum... ama," diyor, alt dudağını ısıyor ve gözleri göğsüme düşüyor.

"Ama?" Bu cümleyi tamamlamasına bir sonraki nefesimden daha fazla ihtiyaç duyarak soruyorum.

"Çok erken olduğunu düşüneceksin," omuzları biraz çöktü, "ama içeri gelersen sevinirim."

Gergin bir şekilde buklelerini kulaklarının arkasına sıkıştırıyor.

"Geceyi burada geçir," diye fısıldıyor o kadar yumuşak bir sesle ki, gözlerim dudaklarına yapışmış olmasaydı duymayabilirdim.

Ona bir adım daha yaklaşıyorum ve bir parmağımı çenesinin altına koyarak gözlerimiz buluşana kadar yüzünü yukarı doğru itiyorum.

"Emin misin?" diye sordum. "Bekleyebilirim."

Siktir, hayır, yapamam! Burada ölüyorum ve beni sadece Evie kurtarabilir.

Ona olan ihtiyacımla savaşıyorum, o anın sadece benim için değil, ikimiz için de doğru olmasını istiyorum.

"Uyandığımda kıcımlı okşadığını gördüğümde beri bundan eminim," diye takılıyor. "Keşke rüyamda ne gördüğümü bilseydin," diye karşılık veriyorum.

Ben bir adım daha atıyorum, o da bir adım geri atarak bana eşlik ediyor ve daireye giriyor.

Kapıyı tutuyor, ben de kapatabilmesi için kenara çekiliyorum. Kilitlemesini bekliyorum ama elektrik düğmesine uzandığında onu durdurmak için elini tutuyorum.

"Bırak onu," diye fısıldıyorum. Karanlık olmasına rağmen, pencereden içeri süzülen ay ışığında Evie'yi görebiliyorum.

Onu daha yakına çekiyorum ve ayak parmağımızın ucuna geldiğimizde iki elimi de yüzüne götürüyorum. Parmak eklemlerimi ipeksi teninde gezdiriyor, onu hissetmenin tadını çıkarıyorum.

"Her santimine dokunmak istiyorum, Evie," diye homurdanıyorum, ona duyduğum arzuyu daha fazla uzak tutamıyorum.

Damarlarımda dolaşan coşku daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor.

İri gözleri karanlıkta parlarken kılını bile kıpırdatmıyor. "Dokun bana o zaman."

"Duramayacağım," diye uyarıyorum onu, göğsümdeki gerginlikten ve içime dolan açlıktan korkarak.

"Durmanı istemiyorum."

Ellerimi omuzlarına koyduğumda gerçekten titriyor ve onları kollarından aşağı doğru fırçalarken ne kadar narin hissettiğinin tadını çıkarıyorum.

Daha önce biriyle birlikte olmak için hiç bu kadar endişelenmemiştim. Aşırı heyecan ve oksijen yetersizliğinden bayılacağımdan korkana kadar nefeslerim hızlanıyor.

Başını eğdi ve bir elini yanağıma götürerek "Sorun ne?" diye fısıldadı.

Kendime bunun Evie olduğunu hatırlatarak nefesimi yavaşlatmaya çalışıyorum. Onu seviyorum. Bu anı çok uzun zamandır istiyordum. Ama kendime Evie'nin benim için ne anlama geldiğini hatırlattığımda, kalp atışlarım nefeslerime katılarak beni ilk kimin öldürebileceğini görmek için yarışıyor.

Bu kelimeleri söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim ama yine de sesim kulaklarımı dolduruyor.

"Beklenti biraz bunaltıcı." "Durmak ister misin? Anlayışla karşılarım."

Şu anda bana karşı çok nazik, bu kalbimi kırıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve ona gerçeği itiraf ediyorum.

"Daha önce hiç sevdiğim biriyle birlikte olmadım. Ne yapacağımı bildiğimden emin değilim."

Evie bir an sessiz kalıyor ve beni erkek düşkünü olmakla suçlarken söyleyeceği sözleri duymak için bekliyorum.

"Sana göstermeme izin verir misin?"

Gözlerim açılıyor ve karşımdaki muhteşem kadına bakıyorum. Bana saçmaladığımı söylemek yerine, çok az kişinin gördüğü yanımı bir kez daha görüyor.

Kendimi tamamen başka birine vermekten korkan tarafım.

Sadece sikişen kısım, çünkü bir kadınla sevişmek ona beni yok etme gücü verecek.

Bir parçam kurtarılmak, sevilme, olduğum kişi olarak istenmek için can atıyor.

"Evet," diye fısıldıyorum, Evie'ye olduğum her şeye erişim izni veriyorum. Onu uzakta tutan umursamaz aptal.

Ona ihtiyacı olmadığına kendini ikna etmeye çalışan dikkatsiz şakacı.

Nabızı atan her şeyi beceren ve sevdiğini iddia ettiği kadına ne yaptığını umursamayan kalpsiz piç.

Kalbini kıran ve gitmesine izin veren acımasız pislik. Ama en önemlisi, *utanç verici* adam.

Elimi tutarak beni yatak odasına götürüyor. Bu sefer ışığı açmasına engel olmuyorum. Ayakkabılarını çıkarıp ayaklarımın dibine diz çöküyor.

Botlarımın bağcıklarını çözdükten sonra teker teker çıkarıyor. Yalınayak olduğumda ayağa kalkıyor ve gömleğimin eteklerinden tutarak göğsümden yukarı ve başımın üzerine itiyor.

Tişörtü yere bıraktığımda, Evie göğsümün ortasına bir öpücük kondurduğunda beni dümdüz eden hislere hazırlıklı değilim.

Köprücük kemiğime doğru öpücükler kondururken nefesleri tenimi ısıtıyor. Ellerini omuzlarıma koyarak parmaklarının uçlarını hafifçe göğsümde gezdiriyor ve sahip olduğum her kasın zevkle dalgalanmasını sağlıyor.

Evie'nin büyüüne o kadar kapılıyorum ki, sinirlerim kontrolü tekrar ele alma isteğine yetecek kadar yatışıyor.

Ellerimi Evie'nin kalçalarına koyuyorum ve onları yukarı doğru hareket ettirmeye başladığımda, tişörtünü serbest kalana kadar yukarı itiyorum.

Bukleleri kremi tenine doğru düşüyor ve kontrast o kadar keskin ki, bu kadından daha zarif bir şeyin var olması düşünülemez.

Elim arkasına kayıyor ve sütyenini açıyorum. Kayışları tutup omuzlarından aşağı çekmeye başladım. Onu yere bırakıyorum.

Yumuşak kabarıklıkları ve sıkı meme uçlarını içime çekiyorum ve aniden onu tatmak için sabırsızlanıyorum. Ağzım sulanmaya başladı.

Kot pantolonunun düğmelerini açıyorum ve fermuarını indirirken gözlerim Evie'nin yüzüne kayıyor, aramızda olanları hâlâ sorun etmediğinden emin olmak için.

Yanaklarında parlayan gözyaşlarını görünce kalbim duracak gibi oluyor. Yüzünü çerçeveleyorum ve daha da yaklaşıyorum.

"Sorun nedir?"

Başını sallar ve burnunu çeker. "Bana öyle bakıyorsun ki. Bana daha fazlasıymışım gibi hissettiriyor. Yüzündeki ifadeyi görene kadar buna ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum."

"Sen daha fazlası değilsin Evie," diye fısıldıyorum alnımı onunkine bastırırken. "Sen her şeydin."

Bölüm 35

EVIE

Sen her şeysin.

Ağzımı onunkine yapıştırdığımda kelimeler dudaklarında soğumamıştı bile. Hiçbir zaman bir öpücüğü başlatacak kadar cesur olmamıştım, ama içindeki aşkı görünce

Rhett'in gözleri bana istediğimi almak için güç veriyor.

Kemerini çözüyorum ve sonra düğmesini çözerken parmaklarım sabırsızlanıyor. Fermuarla boğuşurken boğazımdan sinirli bir inilti yükseliyor.

Onu çıplak görmek, dokunmak ve tatmak istiyorum. Bu an için o kadar uzun süre bekledim ki sabrım tükendi.

Rhett'in elleri benimkilerin üzerine kapanıyor ve öpüşmeyi kesiyor.

Gözlerimiz buluştuğunda, yüzümde ne gördüğünü bilmiyorum ama göğsünden alçak bir hırıltı yükseliyor.

Vücudu benimkine çarpıyor, güçlü bir kol belimi sarıyor ve sonra yatağa fırlatıyorum. Rhett kotumu indirdi.

Arka cebinden cüzdanını çıkarıp içinden bir prezervatif çıkarıyor.

Deri parçasını komodinin üzerine atıyor, sonra kot pantolonunu çıkarıyor.

Rhett boxer'ını çıkarırken ben de hızla külotumu çıkarıyorum.

Çok fazla erkekle birlikte olmadım ama Rhett'in cüssesi o kadar etkileyici ki sırf biraz sürtünme hissedebilmek için kalçalarımı birbirine sürtüyorum.

Prezervatifi kalın boyunun üzerinde yuvarlarken hareket dikkatini çekiyor.

Kalçalarımı tutan Rhett, yatağa sürünmeden önce bacaklarımı açıyor. Bu manzara vücudumun beklentiyle uğuldamasına neden oluyor.

"On dakika sonra sana tapacağım" diye hırlarken yüzündeki ifade vahşiydi. Şu anda yavaş gidemem."

Kıkırdıyorum ama başı aşağı eğilip ağzı bacaklarımın arasındaki sinir demetine yapıştığında kıkırdamam çabucak ölüyor.

Yoğun bir zevk ııııı atıyorum ve vücudum onun altından çıkmaya çalışıyor, ama kalçalarımı tutuyor ve beni istediğı yere geri çekiyor.

"Rhett, bu çok -" Nefesim boğazıma çarpıyor ve Rhett klitorisimi sertçe emerken bir parmağını içime iterken sözlerimi kesiyor.

Topuklarım yorganın içine giriyor ve dünya zevk ve renk parçalarına ayrılırken kalçalarım yataktan kalkıyor.

Rhett girişime yerleşirken bedenim hâlâ kontrolsüzce sarsılıyor.

Ona bakmamı bekliyor, içime bir santim itmeden önce inliyor, "İstediğim buydu. Siktir, Evie. Nasıl oluyor da hem felaketim hem de kurtarıcım olabiliyorsun?"

Gerilme hissi ve sözleri neredeyse aklımı kaçırmama neden oluyor.

Vücudumu ona doğru sertçe itiyorum ve sırt üstü dönüp ona yaslanmama izin verdiğinde bir onay iniltisi çıkarıyorum. Ağzımı onunkine yapıştırıyorum ve o da beni aynı tutkuyla öptüğünde içimi tatmin duygusu kaplıyor.

Rhett'in elleri kıcıımı kavırıyor, ben öpüşmeyi keserken parmakları derine iniyor.

Elimi kalın şaftının etrafına sarıyorum, böylece kendimi onun üzerine indirebiliyorum. "Kahretsin, bu başka bir ıslak rüya olmasa iyi olur," diye inliyor ve ben

İçime giriyor, kabzasına kadar batıyor, coşku onu yıkarken zar zor nefes alıyor.

Hareket etmeye başladığımda bana verdiği tepkiden büyüleniyorum. Tempoyu benim ayarlamama izin veriyor, ben de yavaş ve derin tutuyorum.

Kalçalarımı kavradığında ellerini çekip göğüslerimin üzerine koyuyorum, benimkileri onunkilerin üzerinde tutuyor.

"Siktir, bebeğim," diye homurdanıyor, sesi gergin.

Dişlerini gıcırdatıyor ve ellerini altımdan çekmeye başlıyor ama ben onu daha sıkı tutuyorum.

"Ellerini hareket ettirme. Mutfakta fermuarlı bağlarım var ve onları kullanmaktan korkmuyorum."

Yavaşça hareket ederken onu iç duvarlarımla sıkıştırıyorum, içimdeki hissinin tadını çıkarıyorum. Kalçaları yataktan kalkarken ve daha derine itmeye çalışırken başımı geriye atıyorum.

"Bebeğim... bebeğim..." Vücudu titremeye başladığında ihtiyacını duyarak, daha hızlı hareket ederek ona olabildiğince sert vuruyorum.

Rhett'in parmakları etime batıyor ve acı vermeye başlıyor.

"Evie," diye homurdanıyor vücudu yatağın üzerinde eğilirken.

Rhett'in vücudundaki tüm kaslar gerilirken dudakları aralanıyor ve nefesi tıslıyor. İçimde sarsıldığını hissediyorum ve yavaşlıyorum, kendi orgazmım içimde parçalanırken kendimi ona karşı duygusal bir şekilde öğütüyorum.

Ben zevkten inerken, Rhett ellerini göğüslerime kilitlediğim yerden çekip alıyor. Omuzlarımdan tutuyor ve beni göğsüne doğru çekerek sırt üstü yatırıyor. Vücuduyla her santimimi kaplayan Rhett, bir çığlık onu titretirken yüzünü boynuma gömüyor.

Kollarımı ona doluyorum ve kendi gözyaşlarım yanaklarımı ısıtırken omzuna ve boynuna öpücükler konduruyorum.

Kendine geldiğinde gözyaşlarını benden saklamaya çalışmıyor, başını kaldırıp beni öpüyor.

Gözyaşlarımızı tadarken, Rhett'in hem felaketi hem de kurtarıcı lütfu olduğumu söylerken ne demek istediğini şimdi anlıyorum.

Ben de aynen öyle hissediyorum.

Öpüşmeyi kesip bana baktığında, "Bu da nereden çıktı?" diye sordu.

"Sana ekstrem sporlarla ilgilendiğimi söylemiştim." derken utangaç bir şekilde sırtıyorum.

Bölüm 36

RHETT

Göğsümdeki boşluğu anlamsız bir seksle doldurmaya çalışarak çok zaman harcadım. Meğer o bir delik değilmiş. Evie'nin mükemmel bir şekilde sığıdığı bir yuva.

Yarın babasının yanına taşınıyor. Üçümüz bu akşam bir *veda* yemeği yiyeceğiz. Bu Evie'nin fikriydi, Hayden ve ben de ona uyacağız.

Bu hala alışmaya çalıştığım bir şey - Evie'nin babasına ilk ismiyle hitap etmek.

Arabamı Evie'nin binasının önüne park ettiğimde Hayden ve Evie'nin arabadan indiğini görüp gülümsüyorum. Onlar da beni fark ediyor ve benim onlara yetişmemi bekliyorlar.

"Güzel, tam zamanında geldin," diyor Evie dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurup kollarıma bir çanta sıkıştırırken.

Önümüzdeki binaya doğru koşuyor ve ben onu takip edemedim Hayden, "Bekle," diyor. Devam etmeden önce Evie'nin duyma mesafesinden çıkmasını bekliyor, "İki hafta sonra Evie'nin doğum günü."

"Evet, plan yapıp yapmadığınızı soracaktım."

"Farklı dünyalardan geliyoruz ve artık tanışma vakti geldi. Senin arkadaş grubun ve benim ekibim. Evie herkesin onunla birlikte doğum gününü kutlamasını hak ediyor."

"Bunu ayarlayabilirim. Ne -" Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor ve gözlerim Hayden'inkilere kilitleniyor.

"Evie," diye nefes alıyor koşmaya başlarken.

Merdivenin yarısına geldiğimizde  ı lıklarını duyabiliyoruz. "Baba!"

"Rhett!"

Dairesine vardığımızda kalbim yerinden çıkacak gibi atıyor. Ne bekliyordum bilmiyorum ama Evie'yi elinde bir tavayla kanepede dikilirken görmek kesinlikle beklediğim şey değildi.

Kanepenin diğ r tarafındaki bir şeye bakıyor ve bunun bir fare olduğunu düşünerek yaklaşıyorum.

Ben onu neyin köşeye sıkıştırdığına bakmaya giderken Hayden Evie'ye doğru yürüyor. "Baba," diyor tavayı bırakıp kollarını Evie'nin boynuna atarken.

Ona. Ona bir örümcek maymunu gibi yapışıyor ve ben yaklaştıkça Evie'nin garip davranışının nedeni inliyor.

"Burada olduğunu bilmiyordum. Beni korkuttu, ben de elimdeki tavayla ona vurdum. Onu öldürdüm mü?"

"Sen de kimsin lan?" Elini kafasındaki kanayan bir noktaya götüren adama homurdanıyorum.

Hayden Evie'yi ayağına kaldırıyor ve "Burada kal" diye homurdanıyor. Kanepenin etrafında dolanıyor ve adamın boynundan tutarak havaya kaldırıyor.

"Kim o?" Hayden Evie'ye sorar.

Omuz silkiyor ve biraz suçlu görünerek fısıldıyor, "Bir hata. Kendimi savunmak için, daha iyi öğrendiğimde hatayı düzeltmeye çalıştım."

Etkileşimi hayranlıkla izliyorum, Hayden tarafından boğulmakta olan hata için endişelenmiyorum.

"Bu yüzden buradayım, Evie. Bana bir iyilik yapar mısın?" Hayden devam etmeden önce onun başını sallamasını bekler. "Odana git ve kapıyı kapat." Gözleri adama kayıyor ve gözleri cinayete dönüşüyor. "Baban bu hatayla ilgilenecek ve senin buna tanık olmanı istemiyorum."

İkimiz de Evie'nin odasına doğru yürümesini izliyoruz. Omzunun üzerinden bize bakıyor ve ağzından "Üzgünüm" kelimesi çıkıyor.

Kapıyı kapatmadan önce, "Onu öldürmeyin. Halıda ve duvarlarda kan lekeleri olduğu için buradaki depozitomu kaybetmek zorunda kalmak istemiyorum."

"Evie. Kapı," diyor Hayden ona sert bir bakış atarak. "Evet, baba." Kapıyı çabucak kapatıyor.

Kendine gelmeye başlayan adama dönüp bakıyorum.

"Rhett," diyor Hayden adamı tekrar yere bırakırken. "Evet."

"Güzel bir numara öğrenmek ister misin?" Hayden adamın başının yanına çömelirken sorar.

"Elbette."

Adam sonunda Evie'nin onu düşürdüğü sersemlikten kurtuluyor ve Hayden'ın tehditkâr yüzünü görünce gözleri açılıyor.

"Bana bir iyilik yap," diyor Hayden, gözlerini adamdan hiç ayırmadan. "Mutfaktan bir kaşık al."

Mutfağa gidip çekmeceyi açtım.

"Büyük kaşık mı istersin, küçük kaşık mı?" Ona geri sesleniyorum. "Büyük kaşık."

"Benim seçimim de bu olurdu," diyorum kaşığı Hayden'a geri götürüp uzatırken.

Adam doğrulmaya çalışır ama Hayden'ın eli boğazına çarpar ve onu tekrar yere yapıştırır. Boştaki eliyle kaşığı adamın sol göz çukuruna götürür.

"Kızımın dairesinde ne halt ediyorsun?" Adamın ağzından karmakarışık bir dizi kelime döküldü.

"Bunlardan herhangi birini anladın mı?" Hayden soruyor. "Bana hiç mantıklı gelmedi."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

Hayden kaşığı adamın göz kapağının altına bastırarak baskı uygulamaya başlar.

"Dostum konuşsan iyi olur," diye uyarıyorum onu.

"Eskiden onunla çıkardım," diye bağılıyor. "Durun! Lütfen durun. Sadece onu korkutmak istemiştim. Ona zarar vermezdim."

"Adın," diye tısladı Hayden.

"Kyle."

"Kyle, bugün senin şanslı günün. Hem gözünü açık tutmana izin vereceğim, hem de sana bir taksi çağıracağım."

Kaşlarımı çatıyorum.

"Ona biraz zarar veremez miyiz?" Evie'ye saldırmaya çalıştığı için kanını akıtmak istediğimi söyledim.

Hayden adamı ayağa kaldırıyor.

"Rhett, senden hoşlandığım için, ben taksi çağırırken senin birkaç yumruk atmana izin vereceğim. Ne dersin?"

"Kaçıramayacağım bir anlaşma gibi," diye homurdanarak Kyle'ı tutuyorum ve Hayden geri adım atar atmaz yumruğum Kyle'ın çenesine çarpıyor.

Kyle'ın homurtusu Evie'nin kapının arkasından seslenmesine neden oluyor. "Halımda kan yok!"

"Endişelenme bebeğim," diye bağıryorum, herifin suratına bir darbe daha indirirken, "Ben hallederim!"

Kyle üçüncü darbeden sonra bayılınca hayal kırıklığına uğradım. Yere düşmesine izin verdim.

Hayden, Kyle'a bakarken başını sallar. "İyi ve sağlam bir yumruğun var," diyor. "Teşekkürler," diyorum iltifat karşısında sırtarak.

"Bir dahaki sefere biraz daha yumuşak vur. O zaman onlara daha uzun süre işkence edebilirsin." "Bunu unutmayacağım." Telefonunu gösterdim. "Kimi aradın?"

"Polisler. Bu bana hatırlattı." Yatak odasına koşar ve kapıyı açar, "Artık dışarı çıkabilirsin."

Evie dışarı çıkıyor ve kanı görür görmez elleri kalçalarına gidiyor ve bana kaşlarını çatıyor.

"Bunu aldığını söylemiştin," diyor.

"Var. Bir temizlik şirketi çağıracağım."

"Oh. Tamam."

"Evie, polisler buraya geldiğinde ifade vermen gerekecek. Hepimizin kabul ettiği temel şey, içeri girdiğimiz, salağın Evie'ye saldırdığı ve bir kavga çıktıktan sonra onu bastırmayı başardığımızdır."

Polis geldiğinde Kyle'ın bilinci yerine gelmişti. Onlar onu tutuklarken hepimiz ifadelerimizi verdik.

Ortalık sakinleşip Kyle'ı daireden çıkardıklarında, yemek pişirmeye başlamak için çok geçtir.

Daha önce masaya bıraktığım çantayı elime alırken, "Ben sipariş verelim diyorum," diyorum.

"Ben de aynı fikirdeyim," diyor Hayden.

Evie sırtarak, "Bana oy verilmedi, umurumda değil," dedi.

Pizza sipariş ediyoruz ve yemek yerken ertesi günün ayrıntılarını gözden geçiriyoruz.

Bölüm 37

EVIE

Ön kapıyı açmadan önce, diğer taraftan boğuk sesler duyuyorum. "Gülümse," diye tıslıyor bir adam. Bir saniye sonra da, "Kahretsin, hayır, gülümseme. Onu korkutacaksın."

Gülmemek için elimden geleni yaparak kapıyı açıyorum. Anında dört adam da sırtlarını dikleştiriyor ve öyle geniş gülümsüyorlar ki tek gördüğüm dişleri oluyor.

Ben kahkahayı patlattığımda yüzlerindeki ifade daha da komik bir hal alıyor.

Adamlardan biri yanındakilere bakıyor ve "Size gülümsemeyin demiştim" diye homurdanıyor.

İlk adama elimi uzatabilmek için kendimi yeterince sakinleştirmeyi başarıyorum.

"Ben Evie."

Koro halinde "merhaba" sesleri yükseliyor. Elim sıkılan, "Tanrıya şükür babanın bakışlarına maruz kalmamışsın. Seni bulduğunu söylediğinde biraz endişelenmişim."

Babam mutfaktan çıktı. "Bunu duydum." Sonra ekledi, "Ölmek isteyen Dave." Babam her birini işaret ediyor. "Max, Axel ve Mike."

Babam kolunu omuzlarıma atıyor ve "Takım, bu benim küçük kızım" diyor.

Hepsi bana bakınca kendimi biraz garip hissetmeye başladım.

Axel beni babamdan uzaklaştırıp oturma odasına çekerken ilk hareket eden kişi oldu.

"Sana babanı anlatayım. Bir bok çukurunda sıkışıp kalmıştık." "Sözlerine dikkat et!" Babam tersledi.

Axel gözlerini deviriyor ama devam ediyor: "Bir kaka deliğinde mahsur kaldık. Yani *gerçek* bir bok çukurunda. Birinin bizi arayacağı son yerin orası olacağını düşündük. Neyse ki ben dipte sıkışıp kalmamıştım."

Dave kuru bir sesle, "Hayır, o ben olurdum," diyor.

Her bir adama bakmak için zaman ayırırken onların şakalaşmalarını dinliyorum.

Mike benden çok büyük olamaz. Çocuksu bir şekilde çekici, ama gözlerine baktığınız anda çocuk arka plana düşüyor ve babamın sahip olduğu aynı içsel gücü görüyorum.

Max otuzlu yaşlarında olabilir, bunu söylemek zor. Açık kahverengi saçları kısacık tıraş edilmiş ve kahverengi gözleri hiç durmadan hareket ediyor.

Axel kalın sakalıyla büyük bir oyuncak ayıya benziyor.

Dave babamın yanında duruyor ve Dave babamdan çok daha genç olmasına rağmen gerçekten yakın olduklarını hissediyorum.

Onlar hakkında çok şey duydum ve babamın kardeşi gibi görünen bu adamlarla tanışmayı dört gözle bekliyorum.

"Hadi gidelim," dedi babam. Aslında bu daha çok bir emir gibiydi. "Kızıma eğlence sözü verdim."

Babam ancak o zaman dairenin etrafına bakar. "Rhett nerede?" O anda Rhett banyodan çıkar.

Babam kolunu Rhett'in omzuna atarken, "Bir an için endişelendim," diye Rhett'e takılıyor. "Takım, bu benim oğlum."

Babamın yüzündeki gururlu ifade gözlerimi yaktığında ağzımı kapatıyorum.

"Evet-evet," diye homurdanıyor Axel. "Kızımızı doğum gününde ağlatacaksın."

Bu herkese neden burada olduklarını hatırlatıyor gibi görünüyor ve bir koro *halinde mutlu yıllar* sesleri yükseliyor.

Axel ayağa kalkarken beni sıkıca tutuyor ve ayağa kaldırıyor.

"*Bizim kız*," diyor babam, yüzünü kaplamak üzere olan gülümsemesini gizlemeye çalışarak.

Axel, "Erzak ve cephaneyi paylaşıyoruz, çocukları da paylaşmamız en doğrusu," diyor.

Diğerleri de başlarını sallayarak onaylıyor ve babama oy veriyorlar.

Gizli varış noktasına giderken mutluluğumu ve heyecanımı kontrol edemiyorum.

Ben hâlâ uyurken babam Rhett'i gizlice eve sokmuş. Beni mutlu yıllar şarkısıyla uyandırdılar ve bir yığın hediye açmak zorunda kalmadan önce saçlarımı tarayacak zaman bile vermediler.

Babamın bana verdiği mektupları düşündüğümde gözlerim akmayan yaşlarla doluyor. Annem bana hamileyken ona yazdığı mektuplardı bunlar.

Onları yastığımın altına koydum. Onları bu gece yalnızken okuyacağım.

Gideceğimiz yere vardığımızda Carter ve Logan'ı görünce şaşırdım, Jaxson, Marcus ve Ryan da burada.

"Hey çocuklar, kadınlar nerede?" Arabadan iner inmez sordum.

Jaxson, "Leigh birinin düşerek ölme olasılığının ne olduğunu ayrıntılı olarak açıkladığında hepsi korkup vazgeçti," diyor.

"Sonbahar mı?" Kaşlarımı çatıyorum ve sonra Rhett bir şekilde gözden kaçırdığım kocaman bir tabelayı işaret ediyor. "Bungee jumping mi yapacağız?" Çığlık atıyorum.

"Biliyorsunuz çocuklar," diyor Marcus elini kalbinin üzerine koyarken, "kalbim ve her şeyimle -"

"K a p a çeneni. Leigh seni temize çıkardı. Ben atlıyorsam, sen de atlayacaksın." Jaxson onun geri çekilmesini engelledi.

"Logan, işlerim yolunda mı?" Carter fısıldıyor.

"Evet. Şimdi geri çekilmeyi aklından bile geçirme. Beni buraya sen sürükledin," diye fısıldıyor Logan.

Ryan'a sorarken kıkırdıyorum, "Atlıyor musun?"

"Atlamak ya da kadınlarla kalmak arasında bir seçim yapmak zorundaydım. Emin ol atlayacağım."

Babam gülüyor ve hemen iki grup adamı tanıştııyor.

Hepimiz atlama kurallarını yeterince öğrendiğimizde, önce babam ve Carter gider.

Öne düştüklerinde, çığlıkları ve haykırışları etrafımızda yankılanıyor.

Axel Logan'la atlıyor, sonra Mike ve Jaxson gidiyor, onları Dave ve Marcus takip ediyor. Rhett beni kenara çekince Max ve Ryan da atlamaya hazırlanıyor.

"Lütfen aşağı inerken bir kız gibi çığlık attığımda beni daha az düşünmeyin," diye fısıldıyor.

"Yapmayacağım ve çığlık attığını duydum. Sesin bir kız gibi çıkmıyor. Güven bana," diye fısıldıyorum.

"İstiyorum," diyor gözlerimin içine bakarak. "Ne yapıyorsun?" Biraz şaşkınlıkla soruyorum.

"Sana güveniyorum, Evie."

"Evie, Rhett, uyanmışsınız," diye sesleniyor babam, ben Rhett'in az önce üzerime bıraktığı devasa bombaya yanıt veremedim.

*Sevgili
Hayden,*

Seni çok özledim. Gideli sekiz ay olduğuna inanamıyorum. Beni tekrar gördüğünde benimle evlenmeyi tekrar düşünmek isteyeceksin. Kocamanım!

Size bir sürprizim var. Küçük fasulyemiz sonunda bize ne olduğunu göstermeye karar verdi. Evet!!! Bir kızımız olacak.

Umarım gözlerini senden almıştır. Tanrım, en çok gözlerini özlüyorum.

Evlenip bir aile olabilmemiz için eve dönmeni sabırsızlıkla bekliyorum. Sadece sen, ben ve sevgili kızımız.

Lütfen kendinizi güvende tutun. Kızımızın sana ihtiyacı olacak.

Seni seviyoruz, Hayden.

Joey ve Little Bean'in.

Annemin sözlerini okumak beni ona çok daha yakın hissettiriyor. Bana sahip olduğu için heyecanlıydı ve bu dünyadaki tüm farkı yaratıyor.

Bölüm 38

RHETT

Nişanlandığımızdan beri Evie'nin bende geçireceği ilk hafta sonu. Ben de tam onu kaçırmak gibi sert bir şey yapmak üzereydim.

Evet, doğru. Hayden seni öldürür.

Ön kapıyı açtım ve onun yaklaştığını duyunca hemen kapıdan çıktım.

"Merhaba," diyor kocaman bir gülümsemeyle ve ben onu omzuma atıp daireye geri döndüğümde kahkahaya dönüşüyor.

"Çantam! Onu düşürdüm," diye gülüyor.

Arkamı dönüp çantayı alıyorum ve kapıyı tekmeleyerek hızla içeri giriyorum. Çantayı hemen orada bırakarak yatak odama doğru yürüyorum ve Evie'yi yatağa attığımda duruyorum.

Kıyafetlerimden kurtulmadan önce onu çırılçıplak soyarken arada bir kıkırdıyor.

Prezervatif almak için komodinin çekmecesine uzandığımda Evie, "Artık güvendeyiz. Yeterince uzun süredir hap kullanıyorum."

"Bebeğim, bu bütün hafta boyunca aldığım en iyi haber," diye homurdanıyorum vücudunun üzerinde sürünürken. Dudaklarına hızlı bir öpücük konduruyorum. "Selam. Seni özledim. Bütün hafta sonu seni becereceğim."

Vücudunun aşağısına doğru öpüşürken gülüyor ve klitorisini ağzıma aldığımda bir inlemeye dönüşüyor.

Vücuduna geri sürünmeden önce amına sadece onu ıslatacak kadar ilgi gösteriyorum. Ellerini tutup, başının üzerine doğru itiyorum.

"Parmaklıkları hissediyor musun?" diye soruyorum ve o parmaklıkları tutarken, "Sakin bırakma" diyorum.

"Tamam," diye fısıldıyor.

"Artık seni tam olarak istediğim yere getirdiğime göre," diye fısıldıyorum kalçalarını tutup onu yüzüstü çevirirken, "Sonunda bu kışla kötü yoluma devam edebilirim."

"Ne?" diye bağırıyor omzunun üzerinden bana bakarken.

"Güven bana, bebeğim. Sana zarar vermeyeceğim."

Kalçalarının üzerine oturarak avucumun içine biraz bebek yağı sıkıyorum. Derisinin her santimine dokunmak için acele etmeden önce sırtının her yerine sürmeye başlıyorum.

Aşağı doğru kayıyorum ve kıcının kabarıklıklarına masaj yapıyorum ve elimi bacaklarının arasına kaydırduğımda ne kadar hazır olduğunu hissedebiliyorum. Bir yastık alarak karnının altına yerleştiriyorum, böylece kıcı havada kalıyor ve beni amına geri götürmeye çalışarak yukarı itmeye başlayana kadar yavaşça açıklığına masaj yapıyorum.

Amı hariç her yerini okşadığımda, hayal kırıklığı içinde inlemeye başlıyor.

Eğildim ve kulağına fısıldadım, "Sikimi amının derinliklerine soktuğumda hemen boşalacaksın."

"Rhett," diye nefes alıyor kalçaları ihtiyaç içinde dönmeye başlarken.

Çekmecedan göz bağını alıp gözlerinin üzerine bağlarken nazikçe çalışıyorum, böylece kazara saçlarını yakalamıyorum.

Hiçbir şey göremediğinden emin olduğunda göğsümü sırtına bastırıyorum ve omzunu usulca ısırıyorum. Parmaklarım kıcından aşağı iniyor ve açıklığını buluyor, vücudu benimkine geri itene kadar onu okşuyorum.

Kulak memesini ısırdım ve fısıldadım, "Hiç arkadan yaptın mı?"

"Hayır."

"Yapabilir miyim?" Ben sorarım.

Alt dudağını ısırırken başını sallıyor. Gergin olması anlaşılabilir bir şey.

"Kıçını çok seviyorum, Evie. Seni ilk kez bir kanepenin üzerinde eğilirken gördüğümde kıcına bayılmıştım." Parmağımın ucunu içeri iterek fısıldamaya devam ediyorum, "Oturma odasında yerde süründüğün o geceyi hatırlıyor musun?"

Başını salladığında, bacaklarının arasına geri oturuyorum ve kalçalarını yastıktan kaldırarak altına giriyorum. Sikimi ıslak amının girişine yerleştiriyorum ve içine doğru itmeye başladığımda ellerim kıcına geri dönüyor.

Lanet olsun, prezervatif olmadan da iyi hissediyor.

İçine oturduktan sonra kıpırdamadan duruyorum ve parmaklarımın tenine girmesini izliyorum. Evie'nin vücuduna asla doyamayacağım.

"Gömleğim sana büyük geliyordu ve sen sürünerek uzaklaşırken, yaptığın her hareketle sallanan göğüslerini mükemmel bir şekilde görebiliyordum."

Bir parmağımı içeri sokmadan önce sinir yumağının etrafında dönüyorum. Evie'nin vücudu sarsılıyor ve amcığı sikimi sıkıyor, bu da yavaşça kıcını parmaklama ritmine başlamamı sağlıyor.

"O gece rüyamda seni becerdiğimi gördüm. Tıpkı birlikte ilk seferimizde yaptığımız gibi." Parmağımı onun derinliklerine bastırarak orada tutuyorum.

diğer elimle onun altına girip klitorisine dikkat ediyorum.

"Rhett," diye inliyor kıcını sertçe elime bastırırken ve amını sikime sürtünürken. "Seni her yerde hissediyorum."

"Neredeyse," diye fısıldıyorum elimi klitorisinden çekip yan tarafına doğru kaydırırken. Göğsünü örterek, parmaklarımı yumuşak etine batırıyorum, ta ki o bana karşı geri çekilip baskıyı sevdiğini söyleyene kadar.

Sikimi içinden çekerek yavaşça geri ittim ve parmağımınla kıcındaki hareketi taklit ettim.

"Ah... Rhett," diye inliyor. Vücudu feryat ediyormuş gibi sesler çıkarana kadar geriliyor ve ancak o zaman ona öyle sert vuruyorum ki yıldızların patladığını gördüğüme yemin edebilirim. Göğsünü bırakıyorum ve ondan uzaklaşarak kalçalarını tutuyorum ve onu geri döndürüyorum.

Göğüsleri hızlı nefes alış verişleriyle yükselip alçalıyor. Sikimi tekrar amına sokuyorum. Ağzımı onunkine bastırarak onu yutuyorum. Daha sert ve daha hızlı itiyorum ve vücudu titremeye başladığında toplarımın sıkıldığını hissettiğimde, bıraktığım gibi ona çarpıyorum.

İçimi ona boşaltırken Evie ağzıma doğru ağılıyor.

Orgazmdan çıktığımızda geri çekilmiyorum ama vücudunu kendi vücudumla kaplarken yavaşça itmeye devam ediyorum. Kollarımı başının iki yanına koyuyorum, göz bağıny yüzünden çekip çıkarıyorum ve gözlerinin içine bakıyorum.

Parmaklıkları bırakıyor ve ellerini yüzüme götürüyor. Parmağının ucuyla dudaklarımın kıvrımını okşuyor.

"Bir gün küçük bir fasulyemiz olabilir mi?" diye fısıldıyor. "Küçük fasulye mi?" Ben soruyorum.

"Evet, annem bana hamileyken bana böyle seslenirdi."

Kendi çocuğum olmasını hiç düşünmemiştim. Ama onun gözlerine baktıkça, kırmızı kıvrımlı, yeşil gözlü küçük kızlarla dolu bir evim olmasını daha çok istiyorum.

"Bebeğim, hazır olduğunda hapı bırak, istediğin kadar fasulye yiyebiliriz."
Gülümsemesi tüm yüzünü ısıtıyor ve ben daha derine itmeye başlıyorum.
Gözlerimi sevdiğim kadına kilitleyerek onunla sevişiyorum.

Sonsöz

RHETT

(On yıl sonra...)

Sonunda pes edip bana bakana kadar Carter'a ters ters bakıyorum.

"Ben de bu konuda mutlu değilim," diye tersledi. "Git Della'ya ters ters bak. Evet diyen o."

"Sen Danny'nin babasısın," dedim. "Ayağını yere basmalıydın." "Öyle mi? Tıpkı Evie'nin Danny'nin babası olmasına izin verdiğinde Jade yatıya kalacaktı ve sonunda bir oğlanı mı davet etti?"

Bana hatırlatmak zorunda mıydı?

"Kahretsin, o gece hiç uyumadım. Çocuğumun en iyi arkadaşının bir erkek olduğuna güveniyorum." Carter'a gülümsüyorum. "Kızlarımız için bekaret kemeri yaptırmalıyız. Bayan Sebastian onları süsleyebilir."

"Neyi göz kamaştırabilirim?" Bayan Sebastian oturma odasına girerken soruyor.

"Bekaret kemerleri," diyorum ve Bayan Sebastian'ın kaşları çatılınca ekliyorum, "Kızlarımız için. Bilirsiniz, onları dışarıdaki tüm küçük dingillerden korumak için."

Bayan Sebastian yumruklarını iki yanına indirdi ve hepimize ters ters baktı.

"Şimdi beni dinleyin, benim yakışıklı yığının. Küçük prensesim çok heyecanlı ve onun ilk balosunu mahvetmenize izin vermeyeceğim. Ya hepiniz uslu durursunuz ya da bu gece sona ermeden ding-dong'larınızı göz kamaştırıcı bir mengeneyle sokarım."

Sanki bir işaretmiş gibi, erkekliklerimizi kana susamış Bayan Sebastian'dan korumak için hepimiz bacak bacak üstüne atıyoruz.

"Güzel. Bunu hallettiğimize sevindim." Beklentiyle bize bakıyor, sonra kaşlarını çatıyor. "Yemin ederim, benim yakışıklı yığının yaşlandıkça daha az sağduyulu oluyorsunuz. Ding-dong'larınızı çalıştırmak için daha fazla beyin gücü mü gerekiyor?"

"Şarabı fazla mı kaçırdın?" Marcus ona sorar.

Bayan Sebastian ona öyle bir bakış atar ki, papatya falı açması gerekir.

"Sevgilim, düğmelerime basma. Sen kapıya koşana kadar ben sürtük moduna geçerim."

Marcus bana bakıyor ve öksürüyormuş gibi yapıyor, hepimiz gülümsemelerimizi ellerimizin arkasına saklamaya çalışıyoruz.

"Kaldırın o seksi kıçlarınızı!" Çığlık atıyor. "O hazır ve merdivenlerden inmek için bekliyor."

"Neden en başta söylemedin ki?" Carter sandalyeden fırlarken homurdanıyor.

Hepimiz onun peşinden koşuyoruz ve merdivenlerin dibinde yarım bir daire oluşturuyoruz. "Prenses?" Carter, Danny'den bir iz bulamayınca sesleniyor.

Bir sonraki an sadece duvarın arkasından bize bakan bir çift parlak mavi göz görüyoruz.

"Hepiniz hazır mısınız? Bunu sadece bir kez yapacağım," diye sesleniyor Danny. Evet, babasına çekmiş.

"Hazırlar Prenses," diye sesleniyor Bayan Sebastian.

Jaxson'ın telefonu çalmaya başladığında ve o da telefona uzandığında, Bayan Sebastian onun kafasına bir tokat atar.

"O telefona cevap vermeyi aklından bile geçirme," diye tıslıyor.

Başının arkasını ovuşturarak fısıldıyor, "Y a p m a y a c a k t ı m . Lanet şeyi sessize alıyordum."

Bayan Sebastian anında rahatlar. "Oh, tamam."

Hepimiz merdivenlerin tepesine bakıyoruz ve Danny duvarın arkasından çıktığında tepkiler anında geliyor.

"Evden bu kıyafetle çıkamazsın!" Carter bağılıyor. "Geri kalanı nerede?" Bunun bir şaka olması için dua ederek soruyorum.

"Böyle giyinmesine izin mi verdin? Aklından ne geçiyordu?" Marcus, Bayan Sebastian'a döner.

"On altı yaşında olduğunu ve ilk balosuna gideceğini düşünüyordum," diyerek Bayan Sebastian Danny'nin balo elbisesi seçimini hemen savunur.

"Kesinlikle," diye tersliyor Logan. "Kız on altı yaşında!" "Bizimle taşak geçiyorsun, değil mi?" Jaxson soruyor.

"F-Bombası!" Jamie, Della'nın küçük kız kardeşi, bağılıyor. "Bu yüz dolar eder, Jax." Danny'ye gülümsüyor. "Teşekkürler, sana borçluyum. Şimdi benzin için param var." Sonra elini Jaxson'a uzatır, o da isteksizce parayı öder. Jamie gülümseyerek parayı alırken omuz silkiyor. "Ay sonu finansmanı falan."

Jamie aceleyle kapıdan çıktığında, hepimiz Danny'ye dönerken, bunun sebebinin evi vurmak üzere olan boktan fırtınadan kaçınmak istemesi olduğunu biliyorum.

Çenesi titremeye başlarken güzel yüzü kalbi kırılmış gibi görünüyor. "Hoşuna gitmeyeceğini biliyordum," diye mırıldanıyor.

"Prenses," dedi Carter merdivenleri çıkarken, "çok güzel görünüyorsun. Sadece çok fazla tenin görünüyor. Aldığın elbiseye ne oldu?"

Danny gözlerini devirir. "Elbise bu, baba. Willow Teyze sadece bazı küçük ayarlamalar yaptı."

"Willow!" Marcus bağıyor.

Willow aceleyle içeri giriyor ama hepimizin yüzünü görünce duruyor. "Gözlüklerini evde mi bıraktın?" Marcus soruyor.

Willow'un gözleri büyür ve sonra ona izin verir.

"Marcus Reed, sana öyle bir tokat atarım ki günlerce yıldızları görürsün. Benimle böyle konuşma!"

Bir saniye sonra, Bayan Sebastian Marcus'un kafasına bir tokat atar. "Her şey halledildi melek kızım," diye sesleniyor tatlı tatlı.

"Çocuklar!" Tersliyorum. "Danny'nin sadece yarım bir elbise giydiği gerçeğine odaklanabilir miyiz?"

"Ledge Amca," diyor Danny ve adımı ağlamaklı bir şekilde söylediğini duyunca kendimi bir anda bok gibi hissediyorum.

"Prenses, omuzlarınızı zor kapatıyor," diye açıklamaya çalışıyorum. "Kolları nerede?"

"İşte bu kadar!" Della, Danny'nin arkasından yaklaşırken tersledi. "Hepiniz hemen oturma odasına!"

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, Della hemen arkamızdayken hepimiz utangaç bir şekilde oturma odasına geri dönüyoruz.

"Otur," diye bağırdı ve hepimiz tek bir adam gibi yüzlerimizde aynı korkunç ifadeyle yere çöktük.

"Yeter artık! Danny haftalardır bu geceyi bekliyordu. Giydiği elbisede yanlış bir şey yok."

Omzunun üzerinden Danny'nin durduğu yere bakıyor ve yüzü biraz yumuşayarak şöyle diyor: "Bebeğim, bırak Bayan Sebastian makyajını tazelesin. Annen bir sonraki bölümü duymanı istemiyor."

Della bize dönerken Marcus "Siktir," diye inliyor.

"Bir zamanlar Screw Crew'dunuz diye dışarıdaki her çocuk sizin gibi pislik olacak diye bir şey yok. Reed iyi bir çocuk."

"Reed çalışan bir aleti olan lanet bir adam!" Carter homurdanıyor. "O son sınıfta. Benim bebeğim üçüncü sınıfta. Balolarda ne olduğunu bilirim."

"Carter Hayes, seni gırtlaklayacağım. Danny ve Reed bir yıldır çıkıyorlar. O çocuk kızıma her zaman prenses gibi davrandı. Sizden o kadar korkuyor ki ona daha azı gibi davranamıyor."

"Bu doğru," diye fısıldadım. "Tehditler konusunda biraz ağır davranmış olabilirim."

"Danny çok güzel görünüyor ve hepinizi psikopat yerine koymamı istemiyorsanız, gülümseyecek ve ona bunu söyleyeceksiniz. Daha on altı yaşında! O genç bir kadın. Ona öyle davranın."

Hepimiz durumdan duyduğumuz mutsuzluğu mırıldanıyoruz ama hiçbirimiz Della'yı psikopat modunda görmek istemiyoruz.

"Şimdi kışınızı kaldırıp merdivenlerin dibine gidin ve Danny'ye hak ettiği ilgiyi gösterin."

Hepimiz merdivenlerin dibine kadar yürüyüp yarım daire oluşturuyoruz.

"Gülümse," diye tersliyor Della. "Danny dışarı çıkabilirsin," diye sesleniyor merdivenlerden yukarı.

Danny bir kez daha sahanlığa çıkarken tek gördüğümüz bir grup adam ve bir sıra dışı.

"Çok güzel görünüyorsun Prenses," diye övüyor Carter onu.

Della'nın çatık kaşlarının başımın yan tarafını yaktığını hissedebiliyorum. "Hayal gibisiniz Prenses," diyorum.

"Öyle miyim?" Danny soruyor. "Annem tam arkanda durduğu ve beni evden gizlice çıkarken yakaladığında bana attığı bakışın aynısını sana attığı için böyle söylemiyorsun değil mi?"

"Bu bakış oldukça yoğun, değil mi?"

"Evet," diye gülüyor Danny.

Merdivenleri çıkıyorum ve elimi yanağına götürüp bir parmak eklemimi yanağının kıvrımına hafifçe sürüyorum.

"Daniele," diyorum. Ona sadece çok ciddiysen kendi ismiyle hitap ettiğimi biliyor. "Seni her zaman bana *Frozen*'ı izleten ve milyonlarca kez *Let It Go*'yu söyleten küçük prensesim olarak göreceğim. İster bu gece olsun, ister on yıl sonra, ben senin peri-tanrı babanım."

Gözyaşlarını tutmak için mücadele ederken "Ledge Amca," diye nefes alıyor.

"Siz tam bir vizyonsunuz, Prenses. Reed balo eşi olarak sizi seçtiği için çok şanslı."

Tam o sırada kapı çaldı.

"Siz amcalarınızla işinizi bitirirken ben de getireyim," diyorum kapıya ilk ben koşarken.

Kapıyı çekip açıyorum ve Reed benim olduğumu görünce omurgasını dikleştirip yutkunuyor.

"Merhaba, Bay Daniels."

"Reed," diyorum ve içeri girebilmesi için yolumdan çekilmiyorum. "Prensesimin yanına yaklaşmana izin vermeden önce, onu tek parça halinde geri getirmezsен başına neler geleceğini konuşalım."

"Evet, efendim," diyor Reed. Derin bir nefes çekiyor. "Beni bulacaksın ve beni okyanusa atmadan önce ding-dong'uma ağırlıklar bağlayacaksın."

"Güzel. Kurallar nedir?" Ben soruyorum.

"İçmek yok. Hiçbir zaman yanından ayrılmak yok. Boynunun altına dokunmak yok. Eğer bir durum olursa Danny'ye kaçmasını ve beni öldürmelerine izin vermesini söylerim çünkü Danny'ye bir şey olursa beni öldürürsün."

"Bunu da aradan çıkardığımıza göre," diyorum gülümseyerek, "içeri gel." Omzumun üzerinden, "Danny, Reed geldi." diye bağıryorum.

Reed eve adımını attığında Danny, Carter ve adamların hemen arkasında olduğu halde fuayeye giriyor. Oğlanın gözünün sadece kızda olduğunu biliyorum, çünkü adamları görmüyor bile, onun yerine sadece Danny'ye odaklanıyor.

"Vay canına," diye nefes alıyor, "harika görünüyorsun."

Danny yanakları kızarmış bir halde, "Teşekkürler," diye fısıldıyor. Bir adım öne çıkıp Reed'in elini tutuyor ve başını onun omzuna yaslıyor. "Fotoğrafları çekelim de gidelim, yoksa geç kalacağız."

Della ve Bayan Sebastian bir düzine fotoğraf çekerken küçük kızımın Reed'e gülümsemesini izlerken, prensesimin güzel bir kadına dönüştüğünü fark ediyorum.

Duygularım beni boğarken arkamı dönüyorum ve kimse fark etmeden ön kapıdan çıkıyorum. En azından Danny arkamdan seslenene kadar böyle düşünüyordum.

Bana doğru yürürken durup izliyorum. Önümde durduğunda, "Veda etmeden mi gidiyorsun?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Hayır, prenses. Sadece biraz temiz hava alıyorum."

Her zaman ne düşündüğümü ve hissettiğimi bilme konusunda esrarengiz bir yeteneği vardı.

Elimi iki elinin arasına alarak bir adım öne çıkıyor. "Ledge Amca, hayatımda hiç kimse senin yerini dolduramayacak. Her ne zaman prenses gibi hissetsem, bu senin sayende oldu. Bana daha azı gibi davranan bir adamla asla yetinmemem gerektiğini öğrettin."

Gözyaşlarımı yutarken gülümsüyorum ve şakağına bir öpücük kondurarak fısıldıyorum, "Seni seviyorum Prensес. Baloda iyi eğlenceler."

"Seni şimdi ve her zaman seviyorum, Ledge Amca," diye fısıldıyor elimi bırakıp kollarını belime doladığında.

Onu yakınımda tutuyorum ve gözlerimi kapatırken fısıldıyorum, "Şimdi ve her zaman, Prensес."

(Beş yıl sonra...)

"Küçük Fasulye," diye bağıryorum ki sesim eve kadar ulaşsın.

"Aradın mı baba?" Yeşim diyor. Çiçek tarhının önünde durduğum yere doğru geliyor.

"Evet," diyorum kızıma bakarak. "Gel yanımda dur." Elimi ona doğru uzattım.

Parmaklarımızı birleştiriyor ve yüzüme bakıyor, onu neden aradığımı duymayı bekliyor.

Jade, Evie'nin kırmızı buklelerini almış ama benim koyu renk gözlerimi. On dört yaşına yeni girdi. Onun benim küçük fasulyemden çok genç bir kadına benzediğini her fark ettiğimde kalbim sıkışıyor.

"Gözünü çiçeklerden ayırma," diyorum bakışlarımı tekrar bahçeye çevirirken.

Jade "Neyi bekliyoruz?" diye fısıldadığında bir süre sessizlik içinde bekledik.

"Birazdan göreceksin," diye fısıldıyorum.

Sonunda küçük kuş ortaya çıkıyor, kanatlarını o kadar hızlı çırpıyor ki gördüğümüz tek şey bir bulanıklık.

"Aww..." Jade fısıldıyor.

Sinek kuşunun yakındaki bir ağaca uçmadan önce örümcek ağlarını toplamasını izlerken kıpırdamadan duruyoruz.

"Örümcek ağını neden aldı?" Jade soruyor.

"Bir yuva yapıyor. Yakında minicik sinek kuşlarımız olacak. Sinek kuşunu ilk gördüğümde anlamını araştırmıştım. Uçarken kanatlarının sonsuzluk sembolü oluşturduğunu biliyor muydun?"

"Hayır, ama harika bir şey" diye yanıtlıyor Jade.

"Evet, Leigh Teyzen bu gerçeği sevecektir. Onu bir dahaki görüşünüzde söyleyin."

Kızımı buraya çağırma nedenime gelince, önünde tek dizimin üzerine çöküp sağ elimi açıyorum. Jade'e aldığım söz yüzüğü avucumun içinde küçücük görünüyor.

"Baba," diye soluk soluğa bağılıyor, iki eliyle ağzını kapatıyor.

"Küçük Bean, sen benim yaptığım her iyi şeyi temsil ediyorsun. Bu yüzüğü sana nerede olursan ol, ne yaparsan yap, tek yapman gerekenin aramak olduğunu ve koşarak geleceğimi hatırlatması için veriyorum."

Jade'in sağ elini tutuyorum ve gümüş yüzüğü parmağına geçiriyorum. Evie'nin taktığı yüzüğün birebir kopyası.

"Her zaman arkanda olacağıma söz veriyorum Jade. Böylece düştüğünde seni yakalayabilir ve hayat zorlaştığında seni tutabilirim. Böylece mutlu olduğunda sana tezahürat yapabilir ve hata yaptığında hatalarını düzeltmene yardımcı olabilirim. Her zaman arkanda olacağım çünkü sen benim hayatımda her şeyden önce geliyorsun."

Bana titrek bir gülümseme verirken yanağındaki gözyaşını siliyorum.

Kollarını boynuma atarken "Seni seviyorum baba," diye fısıldıyor.

"Seni daha çok seviyorum, Küçük Fasulye."

Her şeyden çok çünkü kızım benim her şeyim.

Son

Michelle'in heyecan verici Düşmanlardan Aşıklara serisinin ilk kitabından bir alıntı için okumaya devam edin: KALPSİZ, Kitap 1

Önsöz

DELLA

Hayat bir dizi yalandan oluşur.

Aşk mı? Birilerinin uydurduğu bir peri masalı, böylece hepimizin yalnız olduğu soğuk ve katı gerçekle yüzleşmek zorunda kalmadılar. Bu dünyaya yalnız gelirsiniz ve yalnız gidersiniz. Yalnızlık, en çok korktuğumuz şeydir. Unutulduğunuz, reddedildiğiniz ya da göz ardı edildiğiniz anlamına gelir.

Küçük kızlara, bir prensin gelip onları sevgi dolu kollarına alacağına dair masallar anlatılır. Küçük yaşlardan itibaren onlara amaçlarının bir yere ait olmak olduğu öğretilir. Bir aileye, bir kocaya, çocuklara sahip olmaları gerekir - bunlar olmadan başarısız olurlar.

Küçük çocuklara itfaiyeciler, polisler, her türlü kötülüğün üstesinden gelecek cesur ruhlar hakkında hikayeler anlatılır. Onlara amaçlarının evin erkeği olmak, korumak, sağlamak olduğu öğretilir - eğer bunu yapamıyorlarsa, erkek değildirler.

Bunların hepsi çoğu insanın inandığı yalanlar. Kendimiz için çok gereksiz acılar yaratıyoruz. Başarısız gibi hissediyorsunuz çünkü kimse sizi *sevmiyor*. Sadece seni gören biri varsa varsın. Hayatınız ancak bir başkası için yaşıyorsanız değerlidir.

Hissettiğiniz o huzursuzluk mu? Bu, inanmaya zorlandığınız tüm aldatmacalardan kurtulmak için haykıran ruhunuzdur.

Arada bir, birileri toplumun yarattığı normlardan kurtulur. Ben de o insanlardan biri olmak istiyorum. *Farklı* olmak istiyorum. Toplumun bizim için koyduğu her kuralı yıkmak istiyorum.

Bu, hayatta olduğum ve hayatın içinde amaçsızca dolaşan bir koyun olmadığım anlamına gelecektir.

Bölüm 1

DELLA

Ben masayı toplamaya başlarken kızıl saçlı heyecanla, "Şimdi bakma ama az önce içeri girdiler," diye fısıldıyor.

Üniversitenin ilk yılından beri çalıştığım bar ve lokanta Rameses her zaman öğrencilerle dolup taşıyor.

Sarışın arkadaşı omzunun üzerinden bakarken boş tabakları üst üste koyuyorum.

"Kahretsin, çok ateşli. Rhett tarafından becerilmek için her şeyimi verirdim."

Önceleri insanların böyle konuştuğunu duyduğumda utanırdım ama neredeyse üç yıldır üniversitede olduğum için artık beni şok eden çok az şey var.

Benim geldiğim yerde pek bir şey çıkmaz. Saluda'da sadece bir ilkokul olduğu için Polk County Lisesi'ne gitmek zorunda kaldım. Yoldan geçen rastgele maceraperestler ve yaz aylarında gelen turist dalgası dışında, yedi yüz civarındaki yetersiz nüfus pek fazla flört malzemesi sunmuyordu.

Kapıya doğru bakıyorum ve bir grup adamın içeri girişini izliyorum. Onları o kadar iyi tanımıyorum. Onlar hakkında söylentiler duymuştum, Screw Crew olarak biliniyorlarmış. Her kız onlar tarafından becerilmek ister ve her erkek onlardan biri olmak ister. Bu gerçekten aptalca.

Benim bölümüme oturuyorlar ve siyah saçlı olan, temizlemekle meşgul olduğum masada oturan sarışına sırtıyor. Alt dudağını ısırıyor ve

ona göz kırpıyor. Kahretsin, ben bile bunun seksi olduğunu kabul etmek zorundayım. Biriyle çıkmıyor olabilirim ama her sıcak kanlı kız gibi ben de ateşli bir erkek gördüğümde takdir ediyorum.

Sarışın heyecanla çığlık atar ve ayağa fırlar. "Yarına kadar, adım Rhett'in becerilenler listesinde olacak."

Kızıl saçlı masaya biraz para atar ve arkadaşını erkeklerin olduğu yere kadar takip eder. Sarışın, adamın kucağına kayar ve sanki yarın yokmuş gibi hemen onu öper. Üniversitede spor olarak *sevişme* olmalı. Yemin ederim öğrencilerin yarısı olimpiyatlara katılmaya hak kazanır.

Bizim oralarda insanlar böyle davranmaz. Eskiden çalıştığım Mom 'n Pop lokantasının sahibi Sue onları kapıdan kovalardı. Annem öldükten sonra Sue bizi yanına aldı. Sue sayesinde Grafik Tasarım alanında lisans eğitimi alabiliyorum. Onun cömertliği olmasaydı, Jamie ve ben sokaklarda yaşıyor olurduk. Annem kanserle uzun süren mücadelesinin ardından vefat ettiğinde yaklaşık üç aydır onun lokantasında çalışıyordum. Sue annemi toprağa verebilmem için bana borç para verdi. Bizi de yanına aldı. Yaşlı ve çivi gibi sertti ama aynı zamanda bizi önemseyen tek kişiydi.

Babam öldüğünde on yaşındaydım. Onu bizden alan bir kazaydı. Yürüyüş yaparken bir köke takılmış ve Büyük Bradley Şelalesi'nden aşağı düşmüştü. Babam öldükten sonra işler kötüye gitti. Annem Jamie'ye hamileydi ve geçimini sağlamak için her türlü tuhaf işi yapmak zorundaydı. Annem öldüğünde ben on altı yaşındaydım. Zavallı Jamie sadece altı yaşındaydı ve ölümün kesinliğini anlayamadı. Aylarca annemin nerede olduğunu ve ne zaman geri döneceğini sordu. Ailemizi erken yaşta kaybetmiş olsak da her şey o kadar da kötü değildi. Fakir olmak o kadar da önemli değildi. Hiçbir zaman dürüst bir iş yapmaktan korkmadım. Sadece Jamie için daha fazlasını istiyorum. Ona dünyayı vermek istiyorum ve o kasabada sıkışıp kaldığımız sürece bu gerçekleşmeyecek. Saluda sadece üç buçuk saat uzaklıkta olsa da, sanki

başka bir gezegenden. Saluda'daki insanlar kendi yollarında ilerliyorlar. Ben öyle değilim. O küçük kasabanın sunduğu monoton yaşamdan daha fazlasını arzuluyorum. Hayatın sunduğu her şeyi deneyimlemek istiyorum. Bağımsız olmak istiyorum. Seyahat etmek istiyorum. Yaşamak istiyorum.

Kirli tabakları mutfağa götürmeden önce bardakları tepsiye yerleştirdim. UNC'deki bu bedava yolculuğu kazanmak için kıcımlı yırtarak çalıştım. Kazandığım bahşişler neredeyse kirayı karşılıyor. Zaten fazla bir şeye ihtiyacım yok. Diplomamı alabilmek için buraya çalışmaya geldim.

Sadece altı ay kaldı ve işim bitecek. O zaman iyi bir iş bulabilirim. Saluda'ya dönüp Jamie'yi alacağım ve o kasabadan temelli ayrılacağız. Bu benim üç aşamalı planım. Başka bir şey için zamanım yok, bırakın oyalanmayı. Bayan Amerika olduğumdan değil, onunla çıkmak için bekleyen bir sürü erkek var. Hayır, karşı cins beni neredeyse hiç fark etmiyor, bu da benim için gayet iyi. Ayrıca, erkeklerin hepsi azgın aptallar. Oda arkadaşlarımdan Willow'un bir keresinde "*Sikler hükmeder, beyinlerin salyası akar.*" dediğini duymuştum.

Üç ateşli kızla aynı daireyi paylaşıyorum. Leigh, Willow ve Evie'nin surat asması gerekiyor ve erkeklerin hepsi ayaklarının dibinde salya birikintileri oluşturuyor. Fark edilmeden geçip gitmemi kolaylaştırıyorlar ki bu bir lütuf. Kızlarla aynı evi paylaşıyor olabilirim ama birbirimizi pek tanımıyoruz. Onlardan herhangi biriyle takılamayacak kadar meşgulüm. Düşünsenize, bazen Willow ya da Leigh'i görmeden koca bir hafta geçip gidiyor. Gün aşırı gördüğüm tek kişi Evie.

Dışarı çıkıyorum ve çocukların oturduğu masaya doğru ilerliyorum, daha fazla insanın onlara katıldığını fark ediyorum. Masaya geldiğimde Evie'yi görüyorum. Adamlardan birinin yüzünü yemekle meşgul olan sarışına ters ters bakıyor.

"Sipariş vermeye hazır mısınız?" Genel olarak soruyorum.

Evie gözlerini çiftten ayırıyor. Beni fark ettiğinde dudaklarında hoş bir gülümseme beliriyor. Keşke onun saçları bende olsaydı. Kızıl saçlarındaki doğal kıvrım sayesinde yıkayıp gidebiliyor ve kurumaya bırakabiliyor. Bense kalın kahverengi saçlarımı fönle kurutmak zorundayım, yoksa içine bir şey yuva yapmış gibi görünür.

"Hey, tatlılar. Bana her zamankinden getir lütfen" diyor. Hemen altı tavuk nugget siparişini yazıyorum. Burada servis ettiğimiz tavuk nugget'lara bağımlı.

"Onu tanıyor musun?" Adamlardan biri bana bakarken Evie'ye soruyor. Kirli sarı saçları var, güçlü çenesinin üzerinde saat beş yönünde bir gölge var. Bela olabilecek birine benziyor.

"Evet, Della oda arkadaşlarımdan biri." Aralarında oturduğu iki sarışın erkeği işaret ediyor ve onları bana tanıtmaya başlıyor. "Bu ikisi Jaxson ve Marcus." Sonra çenesini telefonuyla meşgul olan başka bir adama doğru uzatıyor. "Bu Logan. Jaxson ve Logan ikiz." Kaşlarını şakacı bir şekilde sallıyor. "Çifte bela."

Evie'nin arkadaşları olduklarını görünce onlara gülümsüyorum. Beni arkadaşlarıyla tanıştırmasının pek bir önemi yok, yarın onları hatırlayacak değilim ya.

Siyah saçlı adama tekrar ters ters bakıyor. "Bu Rhett," diye neredeyse onun adını tükürüyor.

Aralarında bir şeyler kötü gitmiş olmalı.

Rhett sarışını kucağından itiyor ve koyu kahverengi gözleri benim üzerimde gezinirken dudaklarını yalıyor.

"Neden seninle daha önce tanışmadık?" diye soruyor. "Apartmana birkaç kez geldim ama seni orada hiç görmedim. İnan bana, senin gibi bir yüzü hatırlardım."

Flörtünü görmezden geliyorum ve cevap veriyorum, "Ya ders çalışıyorum ya da isteyim. Oda arkadaşlarımı pek görmüyorum."

"Eminim tadın tatlıdır," diyor bana göz kırparak.

Evie'nin ondan neden hoşlanmadığını şimdi anlıyorum. Onu hiç suçlayamam. Tekrar masaya bakmadan önce ona kaşlarımı çatıyorum.

"Mutfaktan bir şey isteyen var mı? Yirmi dakika içinde kapatıyoruz."

Rhett tekrar, "Ben sizden birini alırdım," dedi.

"Zamanını boşa harcıyorsun," diye tersliyor Evie, sinirlenmiş bir halde.

Evie'ye baktığında yüzündeki gülümseme kayboluyor. Bana dönüp bakmadan önce saniyeler sessizlik içinde geçiyor. "Halı mı yiyorsun?"

"Ne?" Ona kaşlarımı çatıyorum, oyun oynayacak havada değilim. Yorgunum ve uyumayı düşünmeden önce hâlâ bitirmem gereken bir ödevim var.

"Amcıklardan hoşlanır mısın?"

Ne pislik ama.

Muhtemelen Tanrı'nın kadınlara hediyesi olduğunu düşünüyordur.

Derin bir nefes alıyorum, böylece ona aklımdan bir parça vermiyorum. Bu işe, ona cehenneme gitmesini söylemenin tatmininden daha çok ihtiyacım var.

Jaxson aniden, "Ben bir Dr Pepper, çizburger ve patates kızartması alacağım," diyor. Bu diğerlerini de harekete geçiriyor ve ben de hızlıca tüm siparişleri not alıyorum. Siparişi mutfağa götürmeden önce Jaxson'a minnettar bir gülümseme veriyorum.

Siparişleri mutfağa teslim etmeyi bitirdiğimde, daha fazla masayı temizlemek için ön tarafa gidiyorum. Evie ve arkadaşlarının oturduğu masanın yanındaki masayı temizlemekle meşgulken Marcus, "Bacaklarını açtıramayacağına yüzüne bahse girerim," dedi.

"Kızların benim için genişçe açılmalarını sağlamakta ustayımdır. Açma çubuklarına benim adım verilmeliydi," diye şaka yapıyor Rhett, bir yandan da sarışını yanına çekiyor. "Öyle değil mi bebeğim?"

Başını hülyalı hülyalı sallıyor, aslında onun saçmalıklarına kanıyor.

Rhett'in o yüzlüğü çoktan cebine koyduğunu düşünerek başımı sallıyorum. Eğer söylerse, sarışın bacağı tam buraya vuracak.

Siparişlerini almaya gidiyorum ve Rhett'in tabağını önüne koyarken bileğimi tutuyor. Beni daha yakına çekmeye çalışıyor ama ben direnip elimi ondan kurtarıyorum.

"Hadi bebeğim. Çok üşümüştün. Eminim seni ısıtmanın bir yolunu bulabilirim."

Boş ver onu, Della. O sadece kibirli bir pislik.

Kendi uyarımı görmezden gelerek ellerimi masanın üzerine koyuyorum ve tam yüzüne gelene kadar öne doğru eğiliyorum. Tatlı tatlı gülümsüyorum ve alt dudağımı ısıriyorum, tıpkı onun daha önce yaptığı gibi. Gözlerinin dudaklarıma kilitlenmesini memnuniyetle izliyorum.

"Oh, bebeğim," diye inliyorum baştan çıkarıcı bir şekilde. Dudaklarında ukala bir gülümseme beliriyor. Benimle bir şansı olduğuna gerçekten inanacak kadar kibirli. Ne salak ama. "Sırf seksi olduğun için her kızın seninle birlikte olmak istediğini sanıyorsun. Bana dokunmana izin verdiğim gün, cehennemin donduğu gündür. Senin çürümüş, cinsel yolla bulaşan hastalıklı aletini yanıma yaklaştırmam. "

Ona bir öpücük verip uzaklaşıyorum, ona haddini bildirdiğim için kendimden memnun hissediyorum.

"Şunu iki yüz dolar yapalım. Dediğim gibi, bunu senin için yaymasına imkân yok," diyor Marcus gülmeye başlarken.

Kelimeleri duyunca olduğum yerde kalakaldım. Kanım kaynamaya başlarken yavaşça arkamı döndüm. Hatamı ancak Rhett'in yüzüne kocaman bir gülümseme yayılınca anlıyorum. Aptal oyunlarına kanmıştım. Bahis benim hakkımdaydı.

Rhett benimle göz göze geldiğinde, "İki katı," diyor. "Dört yüz dolar."

Marcus ve masadaki diğer çocuklar yine gülüyor. "Sıra sende. Lanet olsun, parayı almaktan zevk alacağım."

"Ne kadar aptalsın sen?" Genel olarak tüm erkeklere soruyorum. Hepsi arasında herhangi bir beyin aktivitesi olduğundan ciddi olarak şüpheliyim. "Benim önümde bahse giriyorsunuz. Siz aptallardan birini yanıma yaklaştıracığımı mı sanıyorsunuz?" Beni ilk kimin becerebileceğine dair iddiaya girmelerine, üstelik bunu benim önümde yapmalarına kızgın ve kırgınım.

Rhett ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü. Ona ters ters bakıyorum, keşke bir bakışımla onu hadım edebilseydim.

Elini yüzüme doğru kaldırıyor, ben de tokatla uzaklaştırıyorum. "Sen cidden işe yaramazın tekisin," diye çıkışıyorum, ona bedensel bir zarar vermek istiyorum.

"Burada neler oluyor?" diye derin bir ses Rhett'in suratına yumruk atma düşüncelerimi bölüyor.

Gözlerim sesin sahibine kayıyor ve bir an için kaşlarımı çatmayı unutuyorum. Onu grupta birlikte birkaç kez görmüştüm ama daha önce hiç bu kadar yakından görmemiştim. Kahretsin, çok seksi. Diğer çocuklar onun yanında sönük kalıyor. Diğerlerinden çok daha uzun boylu, koyu kahverengi saçları parmaklarımın kalın tellere dolanması için yalvarıyor. Gözlerimiz kilitleniyor ve neredeyse nefes almayı unutuyorum. Gözleri, herhangi bir kıza kendi adını unutturacak karanlık havuzlar gibi. Çenesi birkaç günlük kirli sakalla kaplı ve bu onu çok daha çekici kılıyor. Gömleği kaslı göğsünün üzerine sıkıca sarılmış. Görüldüğü kadar sert olup olmadığını öğrenmek isterdim.

Rhett aniden, "Carter, tam zamanında geldin. Bir bahse girdik. Onu ilk yayana 400 dolar." Pislik başparmağıyla beni işaret ediyor. Ani bir istekle onu yakalayıp elinden çekip almak istiyorum.

Nedense, Carter burada olduğu için bu aptal bahis beni gerçekten rahatsız ediyor.

İşleri daha da kötüleştirmek için üç adam daha içeri giriyor ve masada durmaya başlıyor.

"Siz de ister misiniz?" Marcus ateşe benzin döküyor. "Neye katılmak?" diye sorar içlerinden biri.

"Bahis havuzu. Onu ilk kim becerirse, o kazanır."

Gözlerim etrafımdaki tüm yüzlerde geziniyor. Evie bana "özür dilerim" diyor. Jaxson ve Logan dikkatlerini veremeyecek kadar yemekle meşguller. Marcus bana göz kırpmıyor ve bu benim öfkemin yeniden alevlenmesine neden oluyor.

İşler kontrolden çıkmadan önce arkamı dönüp mutfığa geri dönüyorum. Masalarımın geri k a l a n ı n ı temizlemek için dışarı çıkmadan önce onların gitmesini bekliyorum. Rameses'te neredeyse üç yıldır çalışıyorum. Screw Crew gibi aptallarla uğraşmaya alışkın olduğumu düşünebilirsiniz.

Eve yürüyüş bu gece çok daha uzunmuş gibi geliyor. Kamyonetimi almalıydım. Eski ve ne zaman kenara çeksem kocaman bir duman topu bırakıyor ama en azından hala çalışıyor.

Eve geldiğimde, daire boş oluyor. Diğer kızlarla paylaşmanın en sevdiğim yanı bu. Buradayken daire hep bana kalıyor. Bazen onlarla dışarı çıkmanın, birlikte gülüp eğlenebileceğim yakın arkadaşlarımın olmasının nasıl bir şey olacağını merak ediyorum. Ama sonra kendime buraya arkadaş edinmek için gelmediğimi hatırlatıyorum. Jamie için buradayım. Önemli olan tek şey kız kardeşim. Ben burayı bitirdikten bir ay sonra Jamie 11 yaşına girecek. O on iki yaşına gelmeden iyi bir iş bulmalı ve kendimize ait bir ev almalıyım.

Çantamı tek kişilik yatağın üzerine atıyorum. Odamda pek bir şey yok, sadece ikinci el bir yatak ve komodin var. Önce duş alıyorum, sonra yatağıma yerleşmeden önce kendime kahve yapıyorum. Bütün gece sürse bile üzerinde çalıştığım ödevi bitirmem gerekiyor. Neyse ki yarın Pazar ve sadece on ikide işte olmam gerekiyor, bu da uyuyabileceğim anlamına geliyor.

Sonunda mutlu olana kadar işimin içinde kayboluyorum. İçinde hala biraz soğuk kahve kalan fincanı kaptığım gibi mutfağa yürüyorum. Kapının açıldığını duyduğumda fincanı durulamakla meşguldüm. Ellerimi kurulayıp hangi kızların evde olduğuna bakmaya gidiyorum. Carter'ın kolunu Evie'ye dolamış içeri girdiğini gördüğümde hafif bir hayal kırıklığı hissediyorum. İstenmeyen bu duyguyu üzerimden atıyorum.

"... siktiğimin orospusu," gözleri üzerime dikildiğinde her ne söylemekle meşgulse bitiriyor.

Kahretsin, o gözleri zihnimi çamura çevirme gücüne sahip.

Sonra Evie başını kaldırıyor ve şişmiş yanağını görünce şaşkınlıktan dudaklarım aralanıyor. Maskara yanaklarına bulaşmış, gözlerinin etrafında kırmızı lekeler var. Hemen öne atılıp Evie'yi ondan uzaklaştırıyorum.

"Çek ellerini onun üzerinden," diye tısladım.

Onlar içeri girerken Evie'ye küfretmekle mi meşguldü?

Onu kanepeye götürdüm ve oturmasına izin verdim. Yüzünü kaldırıyorum ve endişeli gözlerle yanağındaki çürüğü inceliyorum. Gözyaşları içimi öfkeyle titretiyor. Evie tanıdığım en iyi insanlardan biri. Neden ona zarar versin ki?

Carter'a dönüyorum, bedenim öfkeyle titriyor. "Çık dışarı!"

Bana doğru bir adım atıyor ve bu beni geriyor. Ben arkadaşlarım gibi değilim. Dizimi onun taşaklarına sokmakta tereddüt etmeyeceğim.

"İzin ver-" diye konuşmaya başladı ama sözünü kestim. Açıklamasını, becermeyi sevdiği o havai kafalı sürtükler için saklayabilir.

"Söyleyeceğin hiçbir şey bunu düzeltmeyecek. Omurgasız bir pislikten başka bir şey değilsin. Bu seni tahrik mi ediyor?" Ona doğru yürürken alay ediyorum. "Kendini erkek gibi mi hissettiriyor?"

"Della," diye sesleniyor Evie arkamdan. Ona geri dönmem gerekiyor. Onu itebildiğim kadar sert itiyorum ve geri adım attığında memnun oluyorum.

Başını eğiyor ve yüzünde okuyamadığım bir ifade var. Kızgınlık olabilir mi? Kimin umurunda? Screw Crew'dan nefret ediyorum. Bir avuç zorbadan başka bir şey değiller. Umarım Evie'nin yakın arkadaşı değillerdir. Onlar gibi adamlardan uzak durmalı. Onlar beladan başka bir şey değiller.

Daha önce görmedim ama giydiği tişörtün markası pahalı. Para kokuyor. Bu her şeyi açıklıyor.

"O paranın birazını kullanıp kendine biraz ahlak satın almalısın," diye çıkışıyorum.

Şaşkınlıkla gülüyor ve başını bana doğru sallıyor. Gözleri bacaklarıma kayıyor ve ancak o zaman üzerimde sadece bir tişört olduğunu hatırlıyorum.

CARTER

Beyaz pamuklu külot. Sikeyim. Gömleği aşağı çekti ve bana kaşlarını çattı.

"Dikkatli ol bebeğim. Bana öyle bakarsan başın belaya girer," diye alay ediyorum.

Çünkü onu kızdırmak çok kolay.

Daha önce lokantada, aslında onun seksi olduğunu düşünmüştüm. Erkeklere karşı durduğu için onu takdir ettim. Harika bacakları olduğunu kabul etmek için ondan hoşlanmama gerek yok ve ağzından bahsetmeme bile gerek yok. Onu dizlerinin üzerinde, dudakları sikime sarılmış görmek isterdim. O zaman onun benim hakkımda düşündüklerini yaşarım ve onun adını da sikilenler listesine eklerim. O sadece başka bir yargılayıcı kaltak. Arkadaşlarıma onu savunduğum, geri çekilmelerini ve iddiadan vazgeçmelerini söylediğim için pişmanım. Sırf dört yüz dolarlık bir sikikten başka bir şey olmadığını anladığında yüzündeki ifadeyi görebilmek için o bahsi kazanacağım.

Çatık kaşlarının ölüm bakışlarına dönüşmesini izliyorum, ama yanaklarına süzülen allığı kaçırmıyorum. Ne biliyorsun ki? Küçük ve kudretli Bayan benden nefret ediyor olabilir ama kızaran yanakları benden etkilendiğinin açık bir işareti. Bu benim yararına olacak.

Ona sırtıyorum ve fısıldıyorum, "Oyun başlasın."

Bana bir adım daha yaklaşıyor ve kokusunu alıyorum. Yenilebilir kokuyor, ezilmiş elma gibi.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok ve ben senin arkadaşlarından biri değilim" derken alnında hafif bir kaş çatma var. Aramızda bir parmağını oynatıyor. "Burada her ne olduğunu düşünüyorsan, öyle değil. Polisleri aramadan önce dairemizden çık. "

"Başkalarını yargılamakta çok hızlısın, değil mi?" Onunla eğlenmenin farklı yollarını planlamaya başladığımda söylüyorum. "Senden farklı olan herkesi yargılarken yüksek kaidenin üzerinde oturmayı sevenlerden birisin. Bana sorarsan oldukça berbat bir durum."

"Sana sormadım," diye tersliyor, mavi gözleri öfkeyle parlıyor. Bu onları elektrikli gösteriyor.

"Hayır, yapmadın," diye fısıldadım. "Sana bir tavsiye, bir dahaki sefere hemen sonuca varmadan önce gerçeklerden emin ol. Böylece kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp özür dilemek için bana geri dönmek zorunda kalmazsın. Yine de seni dizlerinin üzerinde görmeyi çok isterim."

Yüzünü şüphe kapladığı anı görüyorum. Sonunda hareketlerini ikinci kez tahmin ediyor. Ona doğru eğildiğimde bu beni sırtmaya itiyor. Gözlerinin genişlemesini ve yanaklarındaki kızarıklığın derinleşmesini izliyorum.

"Unutma, bu küçük oyunu ben başlatmadım, sen başlattın." Yanaklarımız birbirine değene kadar daha fazla eğildim ve kulağına fısıldadım, "Ama kesinlikle bitireceğim, bebeğim."

Geri çekiliyor, nefesleri hızlı geliyor. "Hiçbir şeyi ben başlatmadım ve acınası bir oyun oynamıyorum."

Hâlâ ne yaptığını anlamıyor. "Tatlım, beni çok fazla parası olan ve zerre kadar ahlakı olmayan bir pislik olarak etiketlemekte çok hızlı davrandın. Ben kimim ki seni hayal kırıklığına uğratayım? Benimle ilgili kafadaki imaja uygun yaşamak zorundayım. Senin gibi zeki küçük bir şeyi hayal kırıklığına uğratmak istemem."

Kocaman gözlerle bizi izleyen Evie'ye bakıyor. Della bana dönüp bakamadan arkamı dönüp gidiyorum. Özür dilemesini kolaylaştırmayacağım. İnsanların benimle dalga geçmesine izin vermeyeceğimi ve bunun yanına kâr kalmayacağını zor yoldan öğrenecek.

Beni Evie'ye vuracak boktan bir zengin çocuğu olmakla suçladığı için ona kızgın mıyım, yoksa onun katil vücudundan tahrik mi oldum, emin değilim. Daha önce bir kadın için hiç bu kadar kafam karışmamıştı. Onun ne düşündüğü neden umurumda ki? Benim hakkımda pek bir şey düşünmediği açık.

Evie'ye yardım ediyordum. O ve Rhett, Rhett'in etrafında dolaşan psikopat sarışın ona saldırdığında tartıştılar. Rhett'e erkek gibi davranmasını ve Evie'yi önemseydiğini kabul etmesini söyledim. Çöplerden kurtulmasını da söyledim. Yemin ederim, Evie'ye aşık olduğu gerçeğiyle yüzleşmemek için önüne gelen her şeyi beceriyor. İnkâr edip duruyor ama ne zaman başka bir erkek ona baksa kendini kaybediyor.

Neden bir araya gelmediklerini anlamıyorum. Kör bir adam bile birbirlerine aşık olduklarını görebilir.

Psikopat sarışın Evie'yi tokatladıktan sonra, iyi olduğundan emin olmak için onu eve getirdim. Bunu yaptım çünkü o iyi bir insan ve olanları hak etmedi. Ayrıca bunu yaptım çünkü Rhett en iyi arkadaşlarımdan biri ve olanlardan dolayı kendini kötü hissedeceğini biliyorum.

Ama daha çok Della'yı tekrar görme umuduyla yaptım. Daha önce lokantada aramızda bir gerginlik vardı ve bunun gerçek olup olmadığını merak ediyordum. Daireye ilk girdiğimde, Evie'nin yüzünü görene kadar gerginlik tüm gücüyle oradaydı.

O yargılayıcı tavrını takınana kadar çocukların bu lanet bahsi unutmasını sağlamaya niyetliydim. Daha önce de yanlış yargılandım ve bu beni hiç rahatsız etmedi. Marcus ve Rhett'in sıkık listeleri var. Lakabımız olan Screw Crew'dan sorumlu olan erkek fahişeler onlar. Ben aziz değilim ama o ikisine karşı hiçbir şeyim yok. İkizler Jaxson ve Logan'a gelince, onlar flört etmeyi pek sevmezler. Jaxson üniversite ve kişisel antrenörlük arasında meşgul oluyor, Logan ise gruptaki sessiz kişi.

Bana gelince, tüm odağım diplomamı bitirmek. Mezun olduktan sonra Indie Ink Publishers'da çalışmaya başlayacağım. Babam en alttan başlamam gerektiğini söyledi. Nedenini anlıyorum. Şirket ve orada çalışan insanlar hakkında her şeyi öğrenmemin en iyi yolu bu. Babamdan görevi devraldığım, bunu hak ettiğim için yapmak istiyorum.

Çocuklarla paylaştığım eve dönerken, aklım o küçük ateşböceğine gitti. Sadece bir gömlek ve külot giymiş olmasına rağmen beni bir patron gibi idare etti. Evie'yi savunduğu için onu takdir etmeliyim. Ama lanet olsun, ben asla bir kadını incitmem.

Della ile biraz eğleneceğimden eminim.

Bölüm 2

DELLA

"Her şeyi yanlış anladınız," diyor Evie. "Carter beni sadece eve getirdi. Bana vuran o değildi. Carter bana asla zarar vermez."

Lanet olsun!

Ne halt ettim ben?

Kapıya doğru dönüyorum ve Carter'ın çoktan gittiğini görünce mideme korkunç bir his yerleşiyor.

"O sarışın sürtük beni tokatladı çünkü Rhett ile kavga ettim," diye açıklıyor. "Bu tür kızlardan neden hoşlandığını gerçekten anlamıyorum."

Kapıyı kapatıp mutfığa doğru yürüdüm. Buzdolabını açıp soğuk bir şeyler arıyorum. Fazla bir şey yok, ben de bir şişe su alıyorum. Oturma odasına geri dönerken etrafına bir bulaşık bezi sarıyorum.

Hafifçe Evie'nin yanağına bastırıyorum. "Sadece orada tut. Şişliğe iyi gelecektir."

Yanına oturdum ve iç çektim. Başımı arkaya atıyorum ve sefil bir iç çekiş daha yapıyorum.

"Carter'ı sana vurmakla suçladım," diye fısıldadım. "Kahretsin, özür dilemek zorunda kalacağım."

Evie elimi sıktı. "Bana göz kulak olduğun için teşekkür ederim."

Alt dudağımı dişlerimin arasında sıkıyorum. Evie'yle göz göze geldiğimde, sadece acıma duygusu var.

"Kahretsin, fena çuvalladım, değil mi?"

Başını sallıyor ve su şişesini kucağına bırakıyor.

"Carter hakaret edip yanına kâr kalacak türden bir adam değil. Gruptaki en kalpsiz kişi o."

"Kalpsiz mi?" diye sordum. "Eve sağ salim dönmeni sağladı."

"Çünkü Rhett ile aramızda bir aşk-nefret ilişkisi var. Bu dört adam Carter'ın ailesi. Onlar için her şeyi yapar. Onu üç yıldır tanıyorum ve beni hâlâ güvenli bir mesafede tutuyor."

"Yani bana özür dilemememi mi söylüyorsun? Hatalı olduğumu kabul etmekten korkmuyorum."

Evie vücudunu benimkine doğru çeviriyor ve gözlerimin içine bakıyor.

"Sadece zamanınızı boşa harcayacak ve işleri daha da kötüleştireceksiniz.

İşte

Jaxson'ı aldatan bir kız vardı. Carter seks yapacaklarını düşünerek kızı iç çamaşırlarına kadar soyundurdu. Evlerinin dışında iç çamaşırlarıyla utanç yürüyüşü yaptırdı. Carter affetmedi, intikamını aldı. Tüm bunları görmezden gelsen daha iyi olur. Zaten onu çok sık görmüyorsun."

Ondan su şişesini aldım ve açtım. Az önce söylediklerini düşünerek birkaç yudum aldım. Onu zalim biri olarak görmemiştim. Belki de Evie haklıdır? Onu sık sık gördüğüm söylenemez. Ayrıca, diplomamı almama sadece birkaç ay kaldı. Biz farklı dünyaların insanlarıyız. Buradan ayrıldıktan sonra Carter'ı bir daha asla görmeyeceğim.

Merakıma yenildim ve sordum, "Neden onlarla takılıyorsun? Belaya benziyorlar."

"Onlar sorun değil, Della" derken derin düşüncelere dalmış görünüyor. Onlar benim ailem. Bunu çok az insan bilir ama benim hiçbir şeyim yoktu. Rhett beni bulduğunda açlıktan ölmeme ve sokakta yaşamama bir öğün kalmıştı." Dairenin etrafına bakıyor. "Bütün bunlar onların sayesinde. Eğitimimi, ihtiyacım olan her şeyi onlar karşılıyor."

İçimde bir şok dalgası. Milyon yıl geçse de Evie'nin bir zamanlar sokaklarda yaşadığını tahmin edemezdin.

"Karşılığında ne istiyorlar?" Ben soruyorum. Karşılığında bir şey elde etmeyen hiç kimse bir şey yapmaz.

Başını sallıyor. "Bir şey yok. İlk başta bir bit yeniği olduğunu düşünmüştüm. Yani, insanlar o kadar da iyi değiller, anlıyor musun? Ama hiçbir zaman bir şey istemediler, Della. Onları bu yüzden seviyorum. Mükemmel olmaktan çok uzaklar ama onlar benim."

Evie'nin bana anlattığı her şeyi özümseyerek bir yudum daha su içiyorum. "Onların adını kim buldu, Screw Crew?"

Evie kanepeye yaslanıp rahatlatırken kıkırdıyor. Şimdiye kadar en çok konuştuğumuz an bu. Güzel olduğunu kabul etmeliyim.

"Bu Marcus. Bu işe ilk o başladı. Eğer erkeklerden biriyle yattıysan, o zaman sen bir Screw Crew bebeğisin demektir."

"Öyle m i s i n ?" Gözlerimi onunkilerden ayırıyorum. "Üzgünüm, bu kişisel bir soru."

Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor ve başını sallıyor. "Hayır, gelmeyeceğim. Kız kardeşlerin yasak olduğuna dair bir kuralları var."

Kaşlarını çatıyorum, anlamıyorum. "Ama hiçbirleriyle akraba değilsin."

"Beni de öyle görüyorlar, o yüzden yasaklıyım. Bana sorarsanız bu aptalca bir kural. Sadece ben ve Mia varız, Rhett'in kız kardeşi. Rhett bu kuralı Mia 18 yaşına girdiğinde koydu. Sanırım Logan ona aşık. Eğer Rhett bana doğru bakarsa, Logan ona kuralı hatırlatıyor. Bence Mia'yla ilişki kurabilmek için Rhett'i kuralı çiğnemeye zorluyor."

"Logan telefonla konuşan iyi biri miydi?"

Başını sallıyor. "Her zaman telefonu açık. Mia'yla sürekli mesajlaştığını kimsenin bilmediğini sanıyor ama ben ekrana bir göz attım."

"Rhett neden kuralı bozmuyor?"

Evie'nin yeşil gözlerini hüznölü bir bakış gölgeliyor. "Mia onun dünyası. Onu korumak için her şeyden vazgeçer ve hiç kimse onun küçük kız kardeşiyle çıkmaya layık değildir."

"Onun izni olsa da olmasa da birileriyle çıkacak," diye açık açık söylüyorum. "Önüne gelen her şeyi becerirken ondan biriyle çıkmamasını bekleyemez." Yüzünde bir acı titreşimi var ve bu beni sözlerime pişman ediyor. "Üzgünüm, Evie."

"Haklısın," diyor acısını omuz silkerek. "Carter'ın kalpsiz olduğu yerde, Rhett utanmaz. Önceleri, bir kıza bağlanmamak için o kadar çok kızla yattığını düşünürdüm. Zamanla bunun acımı hafifletmek için kendime söylediğim bir yalan olduğunu fark ettim. Mia ve benimle ilgileniyor. Kendini bize adadı. Ben onun için sadece küçük bir kız kardeş gibiyim."

"Erkekler aptaldır," diye homurdanıyorum.

Carter ve Della'nın hikayesine devam edin ~

Kalpsiz.

*Michelle'in heyecan verici Men Of Honor
serisinin ilk kitabından bir alıntı için
okumaya devam edin: PREDATÖR, Kitap 1*

PROLOGUE

Cara

"Cara," diye seslendi babam bana, "battaniye sende mi?"

"Evet, baba." Battaniyeyi arabadan çıkardım ve annemle babamın peşinden yola koyuldum. Çoğu gencin aksine, ben ailemle birlikte olmayı seviyorum. Harika bir ilişkimiz var. Onlarla her konuda konuşabileceğimi biliyorum. Aramız hep böyleydi.

Babam teknenin motorunu çalıştırıyor ve bizi nehrin aşağısına doğru götürüyor. Güneşli bir gün ve sıcaklığın en kötüsünü serinletmek için hafif bir esinti var. Öğle yemeğinden sonra hep buraya geliriz. Bu bizim ailece geçirdiğimiz zaman. Barajın geniş açıklığına geldiğimizde babam tekneyi yavaşlatmaya başlıyor.

Annem ve ben uzanıp rahat etmeye çalışırken battaniyeyi açıp mutlu bir şekilde gülüyorum. Babam bulunduğumuz yerden memnun kaldığında motoru kapatıyor ve sonra gelip diğer tarafıma uzanıyor.

"Şuna bak," diyor babam, bir bulutu göstererek. "Bir arabaya benziyor."
Gülüyorum. "Sana her şey araba gibi görünüyor."

"Hayır, cidden," diye gülüyor ama devam ediyor, "bak, şunlar tekerlekler, şuradaki de çatı."

En saçma şeylerden konuşuyoruz ve sonra sessizleşip etrafımızdaki kuş cıvıltılarını dinliyoruz. Üniversiteye gittiğimde bunu ailemle yapmayı özleyeceğim. Onlarla sadece birkaç değerli haftam kaldı. Her zaman yaptığım gibi dalıp gidiyorum.

Beni huzurlu uykumdan çekip çıkaran büyük bir gürültü duyuyorum. Annemle babamın çığlıklarını duyuyorum ve tüm vücudum şoktan anında soğuyor.

Tekne aniden yana yatıyor ve bedenimi yana savuruyor. Zemini tirmalamaya çalışıyorum, tutunacak bir şey arıyorum. Sandalyelerden birine sertçe çarpıyorum ve vücudumu sarsarak keskin bir acının içime saplanmasına neden oluyor.

Tekne büyük bir çatırtıyla parçalanır ve su, açgözlü yudumlarla parçaları yutar.

"Baba! Anneciğim!" diye bağıryorum. Gözlerim etrafa dalıp onlardan bir iz arıyor ama teknenin parçalanması ve korkunç gürültüden başka bir şey yok.

Tekneden geriye kalanlar, son nefesini vermekte olan bir canavar gibi hızla havaya yükseliyor. Aşağı kaymaya ve sandalyeye tutunmaya başlıyorum ama çok geç kalıyorum. Bir şey omzuma sertçe çarpıyor ve çamurlu suya inişimi hızlandırıyor.

"Baba," diye çığlık atarken, düşüşümü durduracak bir şeyler arıyorum. Tahta parçaları bana batıyor ve sonra çamurlu su beni yutuyor.

Nasıl yüzüleceğini biliyorum. İyi bir yüzücüyüm ama suyun rengi nefesimi kesiyor... Kırmızı. Yukarı çıkmak için mücadele ediyorum ve bu sadece buz gibi bir korkunun vücuduma yayılmasına neden oluyor.

Ölmek istemiyorum!

Daha yüksek bir ses duyuyorum. Çarpma gibi değil. Bu sefer suya çarpıyor ve bana doğru yaklaşıyor.

Su gitmeme izin vermiyor.

Beyaz sıcak bir acı içime işliyor ve su yutuyorum. Kan yutuyorum.

Kör edici bir ışıkla uyanıyorum ve ışığın sulanmaya başlayan gözlerimi yakmayı bırakması için birkaç kez gözlerimi kırpmam gerekiyor. Kafa karışıklığı içime çöküyor.

Neredeyim ben? Kelimeleri söylemeye çalışıyorum, ama sesim bozuk bir inilti gibi çıkıyor.

Gözlerim odanın içinde geziniyor ve sonra sırtımda keskin bir ağrı başlıyor.

Annem ve babam nerede? Ne oldu?

Titreyen hıçkırıklar göğsümde dalgalanıyor ve acıyı çok daha kötü hale getiriyor.

Gözlerimden sıcak yaşlar dökülüyor, saçlarıma karışıyor.

"Cara." Gözlerim sese takılıyor ve onun annemin kardeşi Tom Amca olduğunu görüyorum. "Özür dilerim," diyor sandalyeden kalkarken.

Kaşlarımı çatıyorum, ne için üzgün olduğundan emin değilim.

Yorgun bir şekilde yüzünü ovalıyor ve sonra derin bir iç çekiyor. "Bir kaza oldu. Ailen... başaramadılar."

Ailem... öldüler mi?

HAYIR! Kalbim acıyla sıkışıyor ve sonra göğsümde keskin bir sancı büyümeye başlıyor. Acı dolu bir nefes çekiyorum, ama bu his içim boşalana ve sadece ailemin kaybıyla dolana kadar büyümeye devam ediyor. Bir sonraki nefesimde, hıçkırıklar boğazımı yırtmaya başlıyor.

Gitmiş olamazlar! Çok erken. Veda edemedim.

Düşüncelerim hızlanmaya başlıyor ve panik iliklerime kadar işliyor. Ölmüş olamazlar... ailem değil.

Ailemi bir daha asla göremeyeceğim gerçeği beni çok derinden yaralıyor. Daha önce hiç hissetmediğim bir boşluk duygusu beni sarıyor. Sanki bir dalga tüm mutlu anılarımı silip süpürüyor ve geride sadece üzücü bir kalp kırıklığı bırakıyor.

Tek kelime edemeyecek kadar korkuyorum ve gözlerim Tom Amca'ya bana aksini söylemesi için yalvarıyor. Annemle babamın her an içeri girmesini bekleyerek kapıya bakmaya devam ediyorum.

Her şeyi daha iyi yapacaklar. Boşluğu ortadan kaldıracaklar.

"Bakım personeli sizinle ilgilenecek. Yürüyebildiğin zaman ülkeyi terk etmelisin." Tom Amca'ya bakıyorum, sözleri karşısında kafam karışıyor.

Neden Güney Afrika'yı terk edeyim ki? Burası benim evim.

Yatağı tam popomun altından kaldırıyor ve hareket vücudumu sarsarak sırtımda bir acı dalgası yaratıyor. Tekrar aşağı indirmeden önce yatağın altına kalın bir zarf sokmasını izliyorum.

"O zarfı iyi sakla. İçinde senin için yeni bir pasaport ve biraz para var. Amerika'ya gitmen için bir vize ayarladım ama sadece üç ay geçerli. Bu kadar kısa sürede ancak geçici bir vize alabildim. Burada kalamazsın. Amerika'ya vardığında, küçük kasabalardan ayrılma ve adını bir daha asla kullanma. Nereden geldiğini unut, yoksa seni bulurlar."

Onlar mı? Kim onlar? Neden insanlar benim için gelsin ki? Bunların hiçbirini anlamıyorum.

Çaresizlik hissi beni ele geçirirken çığlık atmak istiyorum.

Tom Amca hafifçe yanağımı okşuyor, üzgün bakışları yüzüne bitkin bir ifade veriyor. "Güney Afrika'yı terk et, Cara. Mümkün olduğunca çabuk." Üzerime eğiliyor ve alnıma iffetli bir öpücük konduruyor. "Kaç, Cara. Çok uzaklara koş ve asla durma!"

Onun gidişini izliyorum ve sonra hastane odasında sadece zarfla ve içime çekmeye çalıştığım her panik nefeste içime saplanan keskin boşluk parçalarıyla dolu bir kalple yalnız kalıyorum.

Gerçeklik tekrar içimi sıkıştırmaya başlamadan önce bir an için sadece göz kırpıp nefes alabiliyorum.

Ailem öldü! Yalnız

mıyım?

Başıma gelenlerden dolayı kederli ve üzgün bir şekilde ağlamaya başladım.

Be

n. Daha 18 yaşındayım. Ne yapacağımı bilmiyorum. Annemi ve babamı istiyorum.

Odaya bir hemşire giriyor ve bana sıcak bir şekilde gülümsüyor, ama ben hiçbir şey hissetmiyorum.

Sıcaklığı. Bana bir şey veriyor ve bu kalbimi tırmalayan acıyı yatıştırmaya başlıyor.

Bu rahatlamanın geçici olduğunu biliyorum ama keyifli uykuyu kollarımı açarak karşıliyorum.

BİRİNCİ BÖLÜM

Cara

"Kapatma zamanı," diyor Bay Johnson o ürkütücü sessiz ses tonuyla. Başlangıçta bu beni korkuturdu ama paraya ihtiyacınız varsa böyle şeylere alışıyorsunuz. Hayatım boyunca pek çok farklı iş yaptım ama doldurulmuş hayvan satmak en az sevdiğim ve en tuhafı olmalı.

Bay Johnson bana 'işin püf noktalarını' öğretmeyi teklif etti (onun sözleri, benim değil.) Tahnitçi olmayı öğrenmek istememin imkanı yok. Sadece bir yüz dolara daha ihtiyacım var, sonra buradan gideceğim. Zaten burada çok uzun süre kaldım.

Yalnız bir hayat yaşıyorum ama buna alıştım. Böyle işte. Değiştiremeyeceğin bir şeyi sorgulamanın bir faydası yok. Hayatımın bu şekilde devam edeceğini kabullenmek daha iyi.

Artık annemin adı olan Cassy Smith adını kullanıyorum. Cassy, Cassandra'nın kısaltması ve Smith de annemin kızlık soyadıydı. Tom Amca'nın yaptığı çok hoş bir şeydi. Bu şekilde kendimi ona daha yakın hissediyorum.

On sekiz yaşındayken başıma gelen şeylerin hiçbirini hâlâ anlamış değilim. Hayır, yalan söylüyorum. Acıyı anlıyorum çünkü gerçek ve sabit olan tek şey buydu.

Gemide ya da aileme ne olduğunu anlamıyorum. Neden ayrılmak zorunda kaldığımı ve Tom Amca'nın beni neden terk ettiğini anlamıyorum.

Hayatın anlaşılmak için var olmadığı sonucuna vardım - denemek sizi sadece delirtir. Hayat sadece yaşanmak içindir, her gün kendi sorunlarıyla yeni bir gündür.

Yedi yıldır Amerika'dayım. Şanslı numara yedi... değil mi? Artık pasaportumu kullanamıyorum. Sadece üç ay geçerliydi ama bir kamyon durağında tuvalet temizlemek olan ilk işimi bulmak için ihtiyacım olan tek şey buydu. Bektan bir işti ama zaten bu yüzden orada çalışmama izin verdiler. Ucuz iş gücü.

Tom Amca'nın dediğı gibi sürekli hareket halindeyim. Bir yerde iki aydan fazla kalmam. Altı haftadır buradayım ve kaçmak için o tanıdık kaşıntıyı hissediyorum.

Arkadaş edinmem ve kesinlikle kimseye bağlanmam ve Steven'ı uzaklaştırmamın nedeni de buydu. Onunla daha fazlasını görebiliyordum. Eğer biriyle daha fazlasını görebiliyorsan, bu genellikle bela demektir. Kaçarken, başka birine bağlanmak boynunuzda ölü bir ağırlık taşımak gibidir.

Scappoose'dan geçtiğı için bir geceliğine onunla takılmanın iyi bir şey olduğunu düşündüm. Sadece birkaç geyik avlamak için gelmişti, sonra eve dönecekti.

Seks yaptık, muhteşem bir şey değildi ama başka bir insanın dokunuşuna duyduğum özlemi yatıştırdı.

Hiç gitmedi. Onu yerel barda takılırken gördüm, bu yüzden oraya gitmeyi bıraktım.

Gitme vakti geldi. Bunu içimde hissedebiliyorum.

Daha iyi günler görmüş ceketimi omuzlarıma atıyorum ve tezgahın altında tuttuğumuz ısıtıcının kapalı olduğundan emin oluyorum. Bu dükkân zaten bir buz kutusu ve daha kış bile gelmedi.

Bay Johnson atölyesinin bulunduğu arka odayı kilitlerken ben de hızlıca o günkü yiyeceklerimi çıkarıyorum. Küpün içindeki su hâlâ sıcaktı.

Birazını eriştenin üzerine dök ve Bay Johnson'ı bekle.

Atölyesinden ayaklarını sürüyerek çıkıyor ve ben de ön kapıyı açıyorum, böylece yanımdan ayaklarını sürüyerek geçmeye devam edebiliyor. Yavaşlamasını istemiyorum çünkü o zaman yapacak yüzlerce şey bulacak ve ben burada daha uzun süre sıkışıp kalacağım.

Ayağımı kapıyı durdurmak için kullanarak açık tabelasını hızla çeviriyorum, böylece kapalı görünüyor. İkimiz de dükkândan çıktığımızda Bay Johnson kapıyı kilitliyor. Kaldırımda ağır ağır yürümeye başlamadan önce bana yorgunca el sallıyor. Sanırım ben de eve gitmeliyim.

Home.

Benim için öyle bir yer yok. Gölgele bir motelden daha da gölgele bir motele taşıyorum. O hastaneden kaçtığımdan beri hayatım böyle. Kaçmak zorundaydım, hayatımdan korktuğum için değil, yüklü faturayı ödeyecek durumum olmadığı için. Gece vakti bir hırsız gibi sıvıştım.

Kaldırımda yürürken parmağımın ucuyla yemeğimin sıcaklığını test ediyorum. Çoktan soğumuş. Parmağımı bardağa sokuyorum ve yutulacak kadar iyi görüne kadar karıştırıyorum. Yıllardır cup o' noodle ile yaşıyorsanız, çiğnemezsiniz, sadece yutarsınız, böylece o şey guruldayan midenizi doldurabilir. Çiğnemek, artık tacos, pizza ya da hamburger için ayrılmıştır... iç çekerim.

"Merhaba," diye arkamdan birinin seslendiğini duyuyorum. Omzumun üzerinden bakıyorum ve Steven'ın bana doğru koştuğunu görüyorum.

"Bu berbat bir şey," diye mırıldandım.

Bana yetişiyor ve kolunu omuzlarıma atıyor. "Nereye gidiyoruz?"

"Biz mi?" Oh, dostum, büyük umutların var. "Hiçbir yere gitmiyoruz.

Ben eve gidiyorum."

"Seninle yürüyeceğim," diyor sanki bu gece şansı yaver gidecekmiş gibi fazla neşeli bir şekilde.

"Ben kendi başıma iyiyim." Kolunu omuzlarımdan çekip daha hızlı yürüyorum.

"Hadi ama bebeğim. Geçen gece iyi vakit geçirdik."

Olduğum yerde duruyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Tek gecelik ilişki," vurgu için bir parmağımı kaldırarak kelimeleri heceliyorum. "Bu bir daha olmayacak."

Elimi tutuyor, oldukça sıkı bir şekilde ve beni sokağa doğru çekmeye başlıyor.

"Hayır dedim, göt herif," diye bağırarak kolumu çekip kurtarmaya çalışıyorum. İçimde alarm zilleri çalmaya başlıyor ve gerginlik üzerime çöküyor.

Bir fincan erişte elimden dökülüyor. "Yemeğimi döküyorsun!" Ona bağırıyorum.

Yemeğimi kaybetmeyi umursamıyor gibi görünüyor ve elimi çekiştirmeye devam ederek beni daha hızlı hareket etmeye zorluyor.

Midem bulanıyor ve ilk defa kendimden şüphe etmeye başlıyorum. Bu adamı gerçekten ne kadar iyi tanıyorum?

Ya beni parka sürükleyip tecavüz ederse? Lanet olsun!

Ya bir seri katilse? Lanet olsun!

"Tamam," diyorum biraz nefes nefese. Panik damarlarımda dolaşırken kalbim çılgınca atıyor. "Sen bara git, ben seninle orada buluşurum. Ben sadece gidip duş almak istiyorum." Sesim titriyor. Kahretsin, korktuğumu duyabiliyor.

"Hayatta olmaz, bebeğim. Hiçbir yere gitmiyorsun," diye tersliyor.

Beni caddenin karşısına sürüklüyor. Araba lastiklerinin gıcırtısını duyuyorum ve hislerim harekete geçtiğinde artık çok geç.

Kollar beni arkamdan kavırıyor ve ağzıma ve burnuma bir parça bez tıkanıyor.

Tehlikede olduğumu fark etmeye başladığımda üzerime soğuk bir korku çöküyor.

Sert metal bir yüzeye fırlatıldığımda dehşet dolu bir çığlık boğazımı yırtıyor. Bir kapının çarparak kapandığını duyuyorum ve içimi ezici bir tehlike duygusu kaplıyor.

Yüzümü hastalıklı kokan bezden çekmeyi başardım. "Bırakın beni!" Her şeye tekme atıp vururken çığlık atıyorum.

Kendimi kollarımla yukarı itmek için çok uğraşıyorum ama sürekli aşağı itiliyorum.

"Go-Go-Go!" Steven bağırıyor. "Paketi aldık."

Başımın yan tarafına sert bir şey çarpıyor ve sonra sağ koluma keskin bir iğne batıyor. Çekmeye çalışıyorum ama artık çok geç.

Tüm dünyam sallanıyor ve dönüyor.

İKİNCİ BÖLÜM

Cara

Dünya bulanıklaşıyor ve ilk başta hâlâ rüya gördüğümü ve suyun altında olduğumu sanıyorum ama sonra dilimin üzerindeki tatlılığın tadını alıyorum. Rüyalarımnda her zaman kanın metalik tadını alırım ama bu öyle değil. Bu hastalıklı bir tatlılık.

Gözlerim ağırlaşıyor ama onları zorla açıp etrafıma bakıyorum. Karanlık ve kendimi oturur pozisyona ittiğimde üzerinde olduğum her neyse içi boş bir ses çıkarıyor. Gözlerimin alışmasını bekliyorum ama alışmıyorlar. Kahretsin! Burası gerçekten karanlık, sanki mürekkep dolu bir kabın içine düşmüşüm gibi.

"Alo?" Fısıldıyorum çünkü yüksek sesle söyleyemeyecek kadar korkuyorum. Cevap yok, sadece kendi acınası korkmuş sesimin sert yankısı var.

Yavaşça ayağa kalkıyorum, ayaklarımın altındaki zemini dikkatlice test ediyorum ve yine içi boş bir çarpma sesi geliyor. Bir çeşit metal levhanın üzerinde duruyor olmalıyım. Sanırım.

Kollarım otomatik olarak geriliyor, bir şeye çarpacağımdan korkuyorum. Sanki dengem bir anda bozuldu ve beni terk etti, korkuya kapıldım ve hislerim tamamen altüst oldu.

Hareket edemeyecek kadar korkuyorum ama burada öylece duramayacağımı da biliyorum. Tüm vücudum, sanki büyük bir pisliğin içinde olduğumuzu şimdi anlamış gibi titremeye başlıyor.

"Haydi Cara," diye korkmuş zihnime biraz cesaret aşılamaya çalışıyorum. "Bir çıkış yolu bul. Sadece bir çıkış yolu bulmalısın. Sakin ol ve kendini kaybetme."

İleriye doğru küçük adımlar atıyorum, ellerim korkunç bir şekilde titriyor. Sert bir duvara çarptığımda nefesim dehşet içinde hızlı soluklara dönüşüyor. "Hayır! Kahretsin, neredeyim ben?"

Duvar boyunca ilerliyorum ama başka bir duvardan başka bir şey bulamıyorum, sonra bir tane daha... ve bir tane daha. Alan çok küçük.

"Lanet olsun! Boka batmış durumdayım. Beni öldürecekler. Oh, Tanrım. Öldüm ben! Beni nasıl buldular? Neyi yanlış yaptım?" Panik, tüm sağduyuyu durduruyor. Bir köşeye doğru ilerliyorum ve kırım yere değene kadar aşağı kayıyorum. Neredeyse onunla bir olana kadar soğuk, sert yüzeye bastırıyorum.

Dehşet, karanlığın pençe gibi parmaklarıyla bana uzanmasını sağlıyor. Zamanı yavaşlatıyor ve havayı inceltiyor. İçinde bulunduğum durumun dehşeti içimi titretiyor ve ağzımı kurutuyor.

Saniyeler kan donduran, dehşet dolu dakikalara dönüşüyor.

Dakikalar, sinir bozucu derecede korkunç saatler gibi hissettiren şeylere kayıyor.

Saatin kaç olduğunu bilmiyorum. Dışarısı gece mi gündüz mü bilmiyorum. Kimin elindeyim ya da neden bilmiyorum.

Çıplak dehşetten başka bir şey bilmiyorum.

Dizlerimi göğsümde sıkıca kavırıyor, kendimi sallıyordum ki tek duvara çarpan gürültülü bir patlama sesi duydum. Çığlık atıyorum ve soğuk metale daha da bastırıyorum. Bu da neydi böyle?

Aşamalardan geçiyorum. Önce panik, sonra korku. Sonra tekrar sakinleşene kadar kaçmanın bir yolunu bulacağıma dair kendimle mantık yürütmeye başlıyorum. En son öfke geliyor, öfkeyle dolana kadar kendimi savunmanın yollarını planlamaya başlıyorum ve beni yakalayanı nasıl öldüreceğimi hayal ediyorum.

Saniyeler içinde sıcaktan soğuğa, histerik bir şekilde ağlamaktan çılgın bir insan gibi kendimi sallamaya geçiyorum.

Ama Şu anda tek hissettiğim felĉ edici bir korku, daha önce hissettiğim hiĉbir Şeye benzemiyor.

Her saniyenin son saniyem olabileceğini düŐünüp duruyorum.

Havam tükenecek diye endiŐelenip duruyorum. Ya gmldysem ve bunun farkında bile değilsem!

Bu kara delikte öldüğümü ve kimsenin bunu bilmediğini hayal edip duruyorum.

Kapıda bir anahtar Őingirtısı duyuyorum ve sonra kĉk odaya ışık doluyor. Kuru dudaklarımdan korkmuş bir ĉıĐlık dklyor. IŞık benden alınmadan önce hızla etrafımı tarıyorum. Sadece gri duvarlar, gri bir zemin ve gri bir tavan var. Kĉk bir kutuya benziyor.

Oh, Tanrım! Beni bir kutuya koymuŐlar. Beni gmecekler!

GĞsm sıkıŐmaya başlıyor ve nefes almakta zorlanıyorum. Soğuk terler döküyorum ve vücudum korkunĉ bir Şekilde titremeye başlıyor.

Bu Şekilde lmek istemiyorum.

Sıcak gzyaŐlarıım yanaklarıma dklyor ama onları silmekten ĉok korkuyorum.

Kapının yanında duran adam bana öylece bakıyor ve bu beni dehşete düŐürüyor. Sert bir sakalı ve dağınık, tuzlu ve biberli saĉları var. Ortalama bir erkekten daha iri. Uzun boylu, geniş ve rahat bir hayat yaşadığını gösteren bir karnı var.

Onu tanımam biraz zaman alıyor ama tanıdığımda iĉimi bir rahatlama kaplıyor ve bir an iĉin kendimi baygın ve sersemlemiŐ hissediyorum.

"Bay Attridge?" Mırıldanıyorum ve sonra gzyaŐlarıım geliyor.

Dengemi sağlamak iĉin duvarı kullanarak ayakta durmaya ĉalıŐıyorum. Bacaklarıım titriyor, her an yol vermekle tehdit ediyor.

Her zaman evimize gelirdi. O, babam ve Tom Amca kazadan önce ĉok yakındılar.

Ama sonra bana kaşlarını ĉatıyor ve artık dostĉa görünmekten ĉok uzak. Bu benim rahatlama anımın kısa sürmesine neden oluyor ve gzyaŐlarıım, korku beni yıkarken hemen kuruyor.

üzerimde.

"Cara," diyor odaya girerken. Kapıyı kapatıyor ve ben artık onu göremiyorum.

Bir kibrit küçük alanı bir anlığına aydınlattığında kalp atışlarım hızlanıyor ve irkiliyorum. Küçük alev ürkütücü gölgelerin zıplamasına ve çelik duvarlarda dans etmesine neden oluyor.

Bir sigara yakıyor ve sonra geriye sadece parlayan kırmızı kömür kalıyor.

"Seni yolda yürürken gördüğümüzde ne kadar şaşırdığımızı bir düşünsene. Easy'nin barı. Annene çok benziyorsun. Huzur içinde yatsın." Bir nefes çekiyor ve kömür daha da parlayarak odaya ürkütücü bir hava katıyor. "Adını annenin adıyla değiştirmen aptalca. Seni bulmamızı çok kolaylaştırdın."

Bir nefes daha çekiyor ve yüzü yine korkutucu kırmızı bir parıltıyla aydınlanıyor. "Evet, bu gerçekten aptalca bir şeydi," diye fısıldıyor tedirginlikle

Soğuk ürpertiler omurgamda yarışıyor. "Ne yazık ki senin için babanla görülecek bir hesabımız var." Tükürdüğünü duyuyorum. Güney Afrika aksanının ne kadar derin olduğunu unutmuşum. Neden burada olduğunu anlamıyorum.

Titremeye başlıyorum ve korku göğsümde beni boğana kadar kabarıyor. "Bunların hiçbirini anlamıyorum!" Korku dayanılamayacak kadar büyük olduğunda haykırıyorum.

"Biliyorum, kızım. Üzgünüm ama işler böyle yürüyor. İşlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun. Çocuklar babalarının günahlarının bedelini öderler."

Kapı tekrar açılıyor ve üç adam içeri giriyor. Bir an için arkalarından süzülen keskin güneş ışığına karşı sadece siluetlerini seçebiliyorum. Birinin elinde bir kamera var ve kırmızı bir ışık yanıp sönmeye başlayana kadar kamerayı kurcalıyor.

Kameraya ne gerek var ki?

Diğer ikisi bana yaklaşıyor ve gözlerim onlara kayıyor.

Steven!

Steven onlardan biri mi?

Titremem durdu ve sadece bakabiliyorum. Beni izliyorlardı. Çok dikkatsizdim! Hayatım için koştuğumu unutmuşum.

"Kameraya adını söyle kızım," diye çıkışıyor Bay Attridge.

"Cassy Smith," diye geveliyorum. Onları kızdırmak istemiyorum.

"Gerçek adın!" diye sinirli bir şekilde tersliyor ve sesindeki düşmanlık karşısında irkiliyorum.

"Cara Ellison." Kalbim kulaklarımda güm güm atıyor. "Tarihi söyle," diye tekrar bağılıyor.

"Dokuz Ekim." Gözlerimi aynı anda her yerde ama en çok Steven ve Bay Attridge'de tutmaya çalışıyorum.

"Ralph Ellison senin için kim?" Hırlıyor ve midem korkuyla çalkalanıyor.

"O benim babam," diye sızlanıyorum.

"Sadece on dakikalığına, beyler. O şerefsizin ciddi olduğumuzu anlamasını sağlayacak kadar kasete ihtiyacımız var. Çocukların seninle işi bittikten sonra amcan seni kurtarmak için koşarak gelecek, tıpkı aileni öldürdüğümde yaptığı gibi. Kızma Cara, işler böyle yürüyor. Gücenmek yok." Sigarayı yanındaki adama uzatırken Bay Attridge'i kocaman gözlerle izliyorum. "Al bakalım, Henry." Sonra beni üç adamla baş başa bırakarak çıkıp gitti.

Kapı kapanıyor ve kameradan parlak bir ışık yanıp sönerek beni aydınlatıyor. Parlak ışık dışında her şey kararıyor. Vücudum titremeye başlıyor ve soğuk duvara geri çekiliyorum.

Neler oluyor?

Ne yapacaklar?

Aklımdan milyonlarca korkunç senaryo geçiyor ve içimdeki paniğin soğuk pençesini sıkılaştırıyor.

Önce Henry hareket etti ve bana doğru geldi. Karanlığın iri bir kütlesi gibi görünüyor. Çığlık atıp yana doğru eğildim ama kolumdan tutup beni geri çekti.

Nereye gidersem gideyim, kör edici ışık gidiyor ve küçük kırmızı ışık bana tüm bunları kaydettiklerini söylüyor.

Henry'nin sesi her sinirimi tahrik eden ve içimi titreten vahşi bir hırıltı. "Orada öylece durma! Buraya gel ve onu tut!"

Köşeden zorla sürüklendim. Dengemi kaybediyorum ve dizlerim sertçe yere çarpıyor. Dişlerim takırdıyor ve güçten dilimi ısırıyorum. "Ceketi çıkar," diye bağılıyor Henry.

"Hayır!" Çığlık atıyorum ve geri çekilmeye çalışıyorum. "Lütfen yapma!" Ne için yalvardığımı bilmiyorum ama aklıma gelen tek şey bu.

Hareketlerim panikle çılgınca artıyor ve küçük alanda hepimizle birlikte hava sıcak ve havasız hale geliyor. Sigaranın dumanı öğürmek istememe neden oluyor.

Steven ışığın önünde hareket ederek ışığın kaybolmasını sağlıyor. Tüm duyularım bana geri dönmeden önce bir saniyeliğine şok içinde oturuyorum. Henry'nin parmakları kaval kemiklerime saplanıyor ve beni kendisine doğru çekiyor. Geriye doğru düşüyorum ve başım sert çelik zemine çarpıyor, zeminde ve vücudumda titreşen içi boş bir ses daha çıkarıyor. Boğucu bir his üzerime ağır bir şekilde çökerken paniklemeye başlıyorum.

"Siktirin gidin!" Onlara tükürüyorum ve bacaklarımdaki tüm güçle tekme atmaya başlıyorum. Henry'nin göğsüne tekme atmayı başardım ve o da kık üstü yere düştü.

Zafer anımı ellerimin ve dizlerimin üzerine çökmek için kullanıyorum. Sürünerek uzaklaşıyorum ve yaptığım her hareket küçük alanda yankılanıyor.

Steven bana doğru geliyor ve ben de kaçabilmek ya da en azından kendimi savunabilmek için aceleyle ayağa kalkıyorum. Kaçma içgüdülerim sonunda devreye girdi. Geç olması hiç olmamasından iyidir!

Parlak ışık görmemi zorlaştırıyor. Üzerime atlıyorlar ve korkudan içimden taşlaşmış bir çığlık kopuyor. Bir sürü el beni yakaladı!

Çekiyor ve vuruyorum ama hiçbir yere varamıyormuşum gibi geliyor. Tek duyduğum sert nefes alış verişler, kesinlikle benimki ve hemen yanımdaki onlarınki - yaklaşıyorlar.

Korkunç bir an kollarım acıyla geriye çekildi ve sonra ceketim vücudumdan söküldü. Yere itildiğimde kığım sertçe yere çarptı.

İçine girilmiş biri gibi vuruyor, tekmeliyor ve hırlıyorum. Dehşet her yerimi ele geçirdi. Bu dehşetin yarattığı durumda tek bir düşünce var: Hayatta kalmak. Bir şekilde hayatta kalmalıyım.

Her zaman korkunun soğuk olduğunu düşünmüşümdür. Onu hep soğuk olarak tanımlardım. Çok yanılmışım, çok yanılmışım.

Korku zihninizi dehşet verici bir şekilde berraklaştırır. Böylece etrafınızda olup biten her küçük şeyi algılayabilirsiniz. Vücudunuz tamamen adrenalinle çalışır ve damarlarınızda bir damla kan pompalanmaz.

Etrafımda dolaşırken giysilerinin çıtırtılarını duyuyorum.

Henry kolunu geri çekerken havanın değiştiğini hissediyorum. Darbenin gelmesini beklerken derimin yüzümün üzerinde inceldiğine yemin edebilirim.

Bilmemek durumu daha da kötüleştiriyor.

Korku acıyı daha da kötüleştirir.

Korku zamanı durdurur.

Korku, insanları canavara dönüştürür ve her ses, olabileceklere dair bir uyarıya dönüşür.

Bir yumruk yanağıma sertçe çarpıyor ve boynum şiddetten geriye savruluyor. Çığlık atıyorum ve kulaklarıma çaresizce geliyor. Acı yüzümün sol tarafının tamamını sarıyor ve kendi kalp atışlarıyla nabız atmasına neden oluyor.

Sonra Henry'nin korkunç sesi karanlıkta dalgalandı. "Gömleğini çıkar!" Hırıltı, hırıltılı nefeslerle geliyordu.

Sürünerek uzaklaşmaya çalışıyorum ama benden çok daha hızlılar. Steven arkamda hareket ediyor ve safra boğazımı yakıyor. Keşke üzerlerine kusabilseydim. Belki o zaman dururlar.

Ama kusmuyorum ve Steven beni tuttuğu anda vücudum sarsılıyor.

Beni öylece dövmelerine izin
veremem! Kahretsin, ya bana
tecavüz ederlerse?

Oh, Tanrım! Bundan kurtulamayacağım. Bu piçlerden birinin sikini bana yaklaştırmaya düşüncesi bile beni vahşi bir canavara dönüştürmeye yetiyor.

Dirseğimi Steven'a doğru savurmaya çalışıyorum. Hareket dengemi bozuyor ve yana düşüyorum, havasızlıktan başka bir şeye savrulmuyorum.

Steven gömleğimi tuttu ve boynuma doğru çekti. Kör edici bir an boyunca, boynumu korkunç bir şekilde sıkıyor ve hava kaynağımı kesiyor. Tekrar çekiyor ve kuvvet başımı geriye atıyor. Malzeme derimi ısıyor ve sonra yok oluyor. Nemli hava gövdemde yapışıyor ve kendimi korkunç bir şekilde açıkta hissediyorum.

"Hayır! Siktir git! Hayır!" Boğazım yanana kadar bağıyorum.

"Kollarından tut," diye homurdanıyor Henry. Sigaranın kömürünün kıpkırmızı yandığını ve Henry'nin yüzünü aydınlattığını görüyorum. Kahretsin, şeytana benziyor - şeytanın kendisi gibi.

"Bırakın beni!" Çığlık atıyorum. Kendimi bu imkânsız durumdan kurtarmak için çırpınmaya ve tekmelemeye başladım.

Henry bir dizini kalçalarımın üzerine yerleştiriyor ve sol eli sertçe göğüslerimin üzerine iniyor. Beni tekrar yere yatırdı ve sonra

Sigarayı yan tarafıma dayadılar. Yanık yoğun ama bir sonraki adımda ne yapacaklarını bilmemenin verdiği korkuyla kıyaslanamaz bile.

Sigarasını savuruyor ve sonra yumruğu bana geliyor. Darbe gözlerimi acıyla şişiriyor ve dünya dönmeye başlıyor. Bakırımsı bir tat ağzımda patlıyor ve boğazımı safrayla yakıyor.

Bir sonraki darbe yüzümde bir delik açmaya çalışıyormuş gibi hissettiriyor. Üçüncü yumruk parlak ışığın solmasına neden oluyor ve acı dişlerimin bile ağrmasına neden olana kadar devam ediyor.

Savaşmaktan vazgeçiyorum ve vücudum gevşiyor. Kan ağzıma doluyor, yan tarafımdan ve ağrıyan çenemden aşağı akıyor. Son hatırladığım, ayağı kaburgalarımın değdiğinde göğsümde oluşan keskin bir acı.

Karanlık beni yavaş yavaş öldürüyor. Kör edici ışık beni daha da korkutuyor. Dört gün olduğunu biliyorum. Kulağa fazla gelmiyor ama Tom Amca için günde bir kez kayıt yapıyorlar. Tom Amca'nın bu sefer bana yardım edeceğini sanmıyorum. Onunla yıllardır konuşmadım. Hayatta olup olmadığını bile bilmiyorum.

Bay Attridge her gün dayağa beş dakika ekliyor. Dün, yirmi beş dakika yirmi beş yıl gibi geldi. Hiç bitmeyecek sandım.

Bugünden korkuyorum! Her ses beni korkuyla zıplatıyor.

Her gün bir giysimi çıkarıyorlar. İkinci gün spor ayakkabılarım, üçüncü gün çoraplarım, dördüncü gün kot pantolonum. Kıyafetlerimi almaya devam ediyorlar, bana kendimden daha az şey bırakıyorlar.

Sürekli titriyorum ve bunun soğuktan mı yoksa korkudan mı olduğunu bilmiyorum. Sadece iki parça kıyafetim kaldı.

İlk gün hala şoktaydım. Yaşlı adam yemek getirdiğinde yemedim. İkinci gün kendimi hareket etmeye zorladım. Beni tekmelemeleri ve vurmaları bittikten sonra acıyı bastırdım ve yemek yedim. Yutmamak için mücadele ettim.

Üçüncü gün daha kötüydü ve dün hiç yemek yiyemedim. Sanırım bir ya da iki kaburgam kırıldı. En çok sağ kalçam ağrıyor, sanki biri sürekli yan tarafıma yumruk atıyormuş gibi.

Küçük alan kusmuk ve kan kokuyor. Ölüm gibi kokuyor.

Yaşlı adam bana hiç bakmıyor. Sadece yemek ve suyu bırakıyor ve sonra aceleyle gidiyor. Onu alt etme fikriyle oynuyordum ama bırakın bir adamla dövüşmeyi, kendi ayaklarımın üzerinde bile uzun süre duramıyorum.

Dışarıda zincirin takırdadığını duyuyorum ve köşeye daha sert bastırıyorum, o kadar sert ki vücudum acıdan çığlık atıyor. Bunun bir faydası olmadığını biliyorum ama içgüdüsel bir şey. Boğazımın derinliklerinde alçak bir hırıltı oluşuyor ve bir hayvan gibi ses çıkarıyorum, dövülmüş bir köpekten başka bir şey değilim.

Steven yalnız geldiğinde kaşlarımı çatıyorum. Gerçek dayakların hiçbirinde yer almadı. Sadece beni tutuyor.

Kamerayı tripoda kurmasını izliyorum, sonra kayda basıyor ve kör edici ışık üzerime düşüyor.

"Şimdi de beni dövecek misin? Sonunda taşakların mı büyüdü, göt herif?" Canavarın bana dokunmasına izin verdiğim için kızgın bir şekilde ona çıkıştım.

"Hayır, dayağı Henry atıyor," diyor sakince. Benim hoşuma gitmeyecek kadar sakin.

Kemerini kurcalıyor ve ağzım açık kalıyor. Başımı sallıyorum ve ayağa kalkmaya çalışıyorum. "Beni becermene izin vermeyeceğim."

"Hadi bebeğim. Eski günlerdeki gibi olacak."

Kot pantolonunun düğmelerini açıyor ve ardından fermuarını aşağı çekerek boxer'ını ortaya çıkarıyor.

İçimde taze bir adrenalin dalgası kabarıyor ve kapıya doğru koşmaya başlıyorum. Yere düştüğümde yolun yarısına bile gelememiştim. Vücudum sertçe yere çarpıyor, yüzüm yere düşüyor ve içimi parçalayan acıdan çığlık atıyorum.

Kendimi yukarı itemedim Steven kalçalarımın tutup beni geriye doğru sürüklüyor. Vahşi bir hayvan gibi yere tırmanıyorum, kendimi ondan uzaklaştırabilmek için bir çeşit kavrama elde etmeye çalışıyorum.

Steven üzerime sürünüyor, tüm ağırlığıyla beni çeliğe daha da bastırıyor.

"Bırak beni!" Ona dirsek atmaya çalışıyorum ama sağ elimi çekerek pis zemine sabitliyor. Bacaklarımı açmak için dizlerini kullanıyor, ben de tekmelemeye çalışıyorum. Ayağa kalkabilmek için tüm vücudumu kullanarak onu üzerinden atmaya çalışıyorum.

"Hayır!" Çaresiz bir an için yalvarmaya başladım. "Lütfen yapma."

Karşı koymaya çalışıyorum ama yüzüstü yatmak çabalarımın çoğunu boşa çıkarıyor. Panikle aldığım nefesler yüzünden ciğerlerim yanıyor. Öfke içimde alevleniyor ve umutsuzluğumun bir kısmını dışarı atmak için çığlık atıyorum.

Külotumu çıkarma zahmetine bile girmiyor. Aletinin kıcıma bastırıldığını hissediyorum ve bir tiksinti dalgası boğazıma kadar safra yakıyor.

Parmakları çürük pamuğu kenara itiyor. "Hayır!" Aletinin girişime çarptığını hissettiğimde çığlık atıyorum, ama tüm mücadele ve protestolarım onu daha da heyecanlandırıyor gibi görünüyor. Beni tutarken aletini içeri sokmak için mücadele ederken bana çarpmaya devam ediyor. Bacaklarımı birbirine kenetlemeye çalışıyorum, ama dizleri girişimlerimi sarsıyor.

Bir homurtuyla içime şiddetle giriyor ve ben teselli edilemez ve dehşete düşmüş çığlıklarımı tutamıyorum.

"Hayır." Bu mutlak ahlaksızlık anında beynimin bulabildiği tek kelime bu. Keskin yanıklar içimi yırtıyor.

"Merak etme bebeğim," diye homurdanıyor nefes nefese. "Çabuk olacağım. Bunu uzun süre hatırlamayacaksın." İçime sokmaya devam ediyor, her sokuşu kavurucu bir bıçak gibi. Kendimi açıkta ve aşağılanmış hissediyorum. "Yarın Henry beynini dağıtacak," diye homurdanırken vücudu bana karşı daha hızlı sarsılıyor. Sertçe boşalıyor, sanki yaklaşan ölümüm onu en çok tahrik eden şeymiş gibi vücudu benimkine karşı titriyor. "Yaşayacağını düşünmedin, değil mi?" Kulağımda onun nemli nefesini hissediyorum ve sonra fısıldıyor, "Ama önce hepimiz seninle biraz eğleneceğiz. Seni çiğ çiğ siktiğimizde Henry'ye gözlerinin arasına bir kurşun sıkması için yalvarıyor olacaksın."

Saçlarımdan bir parça tutuyor ve ayağa kalkarken beni yerden çekiyor. Dölünün yapışkanlığının kalçalarımın iç kısımlarına doğru süzüldüğünü hissediyorum ve bir şekilde bu her şeyi çok daha kötü hale getiriyor. Kendimi pis ve boş hissediyorum, atılmış bir çöp parçası gibi.

Beni kameraya yaklaştırıyor ve sonra doğrudan kör edici ışığa doğru konuşuyor. "Ondan geriye hiçbir şey kalmadı Tom. İstedığımızda bize parayı vermeliydin."

Beni yana itti ve sertçe dizlerimin üzerine düştüm. Ayağa kalkmaya bile zahmet etmiyorum, onun yerine cenin pozisyonunda kıvrılıyorum.

Gittiğini fark etmiyorum. Bacaklarımın arasında midemi bulandıran ıslaklıktan başka bir şey fark etmiyorum.

Boşluk içimde uzuyor ve büyüyor, beni insan yapan her parçayı tüketiyor.

Zihnim ilk kez sanki kapanmış gibi sessiz. Kaçmanın yollarını düşünmüyorum.

Onları incitmenin yollarını düşünmüyorum.

Sadece düşünmüyorum.

Düşünmenin ne faydası var? Ben zaten ölüyüm.

Yaşama isteğimi öldürdüler.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

CARA

"Kızım!" Fısıltı yaşlı adamdan geliyor. Kapının hemen dışında duruyor. Bana yemek getirmesi için çok erken.

Belki de bu benim son yemeğimdir.

Dudaklarımdan mizahsız bir kıkırdama dökülüyor. Hah! Sanki hiçbir şeyi tutamayacağım.

"Koşmaya hazır ol," diye fısıldıyor.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve başımı kaldırdım ama o çoktan gitmişti. Onu doğru duyduğumdan emin değilim. Kaç dedi mi?

Kapı ardına kadar açık duruyor ve güneş ışığı içeri süzülüyor. Kılımlı bile kıpırdatamıyorum. Aklımı kaçırarak kadar korkuyorum.

Ağır bir ayak sesi altında çakılların çıtırdadığını duyuyorum. Kapı aralığında karanlık bir figür belirliyor ve geri çekiliyorum.

"Lütfen," diye inliyorum. Evet, değersiz hayatım için yalvarıyorum.

Son birkaç saat içinde bu kelimeyi kaç kez söylediğimi bilmiyorum. Etrafıma saçılmış hayatımın kırıntıları için yalvaran bir dilenciden başka bir şey kalmayana kadar beni aşağıladılar.

Adam bana doğru yaklaşıyor ve ben bir korkak gibi geri çekilerek inliyorum. Yanımda diz çöktüğünde bir darbe bekliyorum ama onun yerine ceketini silkiyor. Duvarlara daha çok bastırıyorum. Tekrar tecavüze uğramaya dayanamıyorum. Beni öldürmeyi tercih etmeliler.

Gecenin görüntüleri bana işkence ederken içimde tiksinti ve nefret kabarıyor. Asıl kabus, o gecenin içindeyken yüzleşmek zorunda kaldığınız anılardır.

Uyanık. Ne zaman nefes alabildiğini hissetseniz, sizi daha derine çekerek daha fazla boğuyorlar.

"İlerleyin," diye sertçe çıkıştı adam. Hareket etmemi beklemiyor. Omuzlarımdan tuttuğunda elleri sertti. Dokunuşundan geri çekiliyorum, ama beni kararsız bacaklarımın üzerine çekiyor ve kollarımı kolların içine sokmaya zorluyor. Fermuarın açıldığını duyuyorum ve sonra parmaklarının benimkilerin etrafına dolandığını, elimi gerçekten sıkı bir şekilde kavradığını hissediyorum.

İlk aklıma gelen, ne tür bir tecavüzcünün kurbanını giydirdiğini merak etmek oldu.

İkinci düşüncem ise bana tecavüz etmeyeceği, beni öldüreceği ve ölmek konusunda ne hissedeceğimden emin değilim.

Gece boyunca beni öldürmelerini dilediğim zamanlar oldu. Ölmekten değil, öldükten sonra nereye gideceğimden korkuyorum. Nereye gideceğimden emin değilim ve bu da beni titreyen, hıçkıran bir karmaşa haline getirene kadar korkunun ruhuma işlemesine neden oluyor.

"Her zaman arkamda kal. Bağırmayın. Önüme geçme." Sesi sertti. Sözlerinin anlamının dehşete düşmüş zihnime yerleşmesi bir an alıyor. Bana bunu neden söylediğinden emin değilim ve sözlerini düşünecek zamanım yok çünkü çoktan hareket edip kolumu çekmeye başladı.

İleriye doğru ilk kararsız adımımı atıyorum ve sonra üçüncü net düşüncem geliyor aklıma - gerçekten bana yardım ediyor olabilir mi? Beni kurtarmak için burada olduğunu ummaya cesaret edebilir miyim?

İkinci adım acıtıyor ve her hareketimde bacaklarımın arasındaki yapışkanlık ve çiğ ağrı bana yaptıkları iğrenç şeyleri hatırlatıyor.

Kapıya ulaştığımızda, acıyı ve üzücü anıları yutmaya çalışırken nefeslerim çaresizce kesiliyor.

"Odayı ateşe vereceğim, Predator. Sen işini yap," diyor yaşlı adam elimi tutan adama.

Predator ne biçim bir isim?

Beni arkasına çekiyor ve elimi bıraktığında göğsüm kapanıyor.

Kahretsin, işte bu!

Aman Tanrım. Ölmeye hazır değilim.

Kalbim kulaklarımda çarpıyor ve bu kalp atışlarının her birinin son kalp atışım olabileceğinin farkındayım.

Ama sonra sol eliyle bana uzandı ve ben de çaresizce onu tuttum.

Bana yardım etmek için burada olduğu sürece adının ne olduğu umurumda değil.

"Lütfen yardım etmek için burada olsun.

"Sağ elimi serbest bırakmam gerek," diye fısıldıyor karanlık bir sesle. Gözlerim yüzüne kayıyor ve yeniden dehşetle doluyorum. Bu adam şimdiye kadar gördüğüm en korkunç şey.

Arkasından bir silah çekerken yüzündeki her çizgi belirgindi. Pantolonunun arkasına soktuğu yeri görmedim bile. Boğazım ve ağzım hemen kuruyor ve ağzımın içini kaplayan kalın tükürüğü yutamıyorum. Tam arkasına geçene kadar beni biraz dürtüyor ve sonra ne dediğini hatırlıyorum - arkasında kalmalıyım.

İki elimle onun eline ve koluna yapışıyorum. Basit görünümlü bir eve doğru yürüyoruz. Arkamda sıcaklık artıyor ve omzumun üzerinden bakıyorum. Yaşlı adam bir nakliye konteynirini ateşe vermişti.

Sonra gerçekler kafama dank etti. Bir nakliye konteynerinde tutuluyordum. Bedenimden kurtulmak ne kadar kolay olurdu.

Şerefsizler!

"İçeri gireceğiz. Onları öldüreceğiz ve gideceğiz. Hiçbir şeye dokunmuyorsunuz. Hiçbir iz bırakmayacağız.

bize geri dön." Adam o kadar odaklanmıştı ki, o anın yoğunluğunun dalga dalga yayıldığını hissedebiliyordum.

"Biz mi?" Bu kelime ağzımdan çıkıverdi.

"Hâlâ söylediklerimi duyacak kadar doğru düşünebildiğini görmek güzel," diyor huysuzca. Ağzının köşesi seğiriyor. "Çılgılık atmak ve bayılmak yok. Oh, ve kesinlikle kusmak yok."

Üzerimdeki mide bulandırıcı kusmuk kokusunu alabildiği için aşağılanmış bir halde ondan bir adım geri çekiliyorum.

Önce o hareket eder, ben de sadece ona yetişebilmek için hareket ederim. Koşmuyoruz. İçimdeki her şey kaçmam için bana bağırıyor ama efendisinin peşinden giden zavallı bir kukla gibi onun arkasında kalıyorum.

Eve yaklaştığımızda elimi sıkıca kavırıyor ve çenesinde bir kasın zıpladığını görüyorum, bu da beni daha da gerginleştiriyor.

Verandaya çıkan dört merdiveni tırmanırken, görüşüm ön kapıya takılıyor. Neden ters yönde koşmuyorum? Neden beni çekmesine izin veriyorum?

Tekmeleyerek ve çılgılık atarak savaşmalıyım!

Zihnim mutlak panikten boşlukla dolu o boşluğa doğru koşuyor.

Kolunu kaldırdığını görüyorum ama hiçbir şey beni kilidin olduğu yere bir delik açarken çıkan gürültüye hazırlayamaz. Ön kapı titriyor, menteşeleri gıcırıyor. Ve sonra her şey bir anda oluyor.

Flaşlar ve gürültülü patlamalar. Çılgılıklar ve kan.

Erkekler Predator'a hamle yapıyor ama o elimi bırakıyor, sanki bunu milyonlarca kez yapmış gibi hızlı ve hassas bir şekilde hareket ediyor.

Tek yapabildiğim, gözlerim şoktan kocaman açılmış ve kalbim yanan bir ahırda mahsur kalmış vahşi bir at gibi hızla çarparak olduğum yerde kalakalmak.

Etrafımdaki dünya yavaşlıyor ama içimde her şey hızla akıyor.

Yaptığı her atış bir hedefi vuruyor, kırmızı çiçekler, tıpkı filmlerde görebileceğiniz gibi. Ama bu bir film değil. Bunlar yere düşen gerçek bedenler, gerçek kan, gerçek dehşet çığlıkları ve değişiklik olsun diye çığlık atan ben değilim.

"Orada kal," diye homurdanıyor. Sağımda duran ağır görünümlü bir kapıyı iterek açmasını izlerken donup kalıyorum. Küfür sesleri duyuyorum. "Siktir!" diye bağılıyor biri ve ardından silah sesleri geliyor.

Normal bir insan bu kâbustan çığlık atarak kaçardı ama ben onların ölümünü izlerken donup kaldım. Hepsinin ölmesi için pek çok yol hayal ettim ama bu değil, bu kadar kolay ölümler değil. Keşke onlar da dışarıdaki konteyner gibi yanıyor olsalardı.

Predator oturma odasına geri gelir. Yüzü acımasız görünüyor, gözleri sürekli bir hedef arıyor.

Yırtıcı bir hayvana benziyor. Şimdi adını anlıyorum.

Gözleri üzerime dikiliyor ve sadece bir bakışı bile kalbimin yerinden fırlamasına neden oluyor. Silahı birkaç santim daha yukarı kaldırıyor ve doğrudan kafama doğrultuyor. Parmağının tetiği çekmesi için geçen saniyede gözlerinin içine bakıyorum. Soğuk ve hesapçıydılar. Hiçbir duygu yok, sadece yüksek bir patlama sesi var, diğerlerinden daha yüksek ve kendimi saklanmak için eğilmekten alıkoyamıyorum. Yanağımda hafif bir yanma hissederken bile irkilmiyorum ve sonra arkamdan ağır bir şeyin düştüğünü duyuyorum. Dehşet kanımın damarlarımda sıcak bir şekilde akmasına neden olurken titreyen bir nefes veriyorum.

Kahretsin, beni vurabilirdi! Ona lanet okumayı bile kendime yediremiyorum. "Aferin kızıma," diye karanlık bir şekilde nefes alıyor.

Elimi tuttu ve beni kendine çekti.

Ön kapıya doğru. Cesetlere bakmamak için elimden geleni yapıyorum ama gözlerim onlara takılıyor ve çılgınca bir rahatlama hissiyle onları içime çekiyorum.

Kamerayı fark ettiğimde neredeyse kapıya varmıştık. Dikkatini çekmek için kolunu çektim. "Bekle, bu kamera." Tripoduyla birlikte sehpanın üzerinde duruyordu ve yanında küçük bir hafıza kartı yığını vardı.

"Ve?" diye tersliyor. Belli ki bundan haberi yok.

"Benim için kayıtlar yaptılar-" Duruyorum ama daha fazlasını söylememe gerek kalmıyor çünkü anlıyor.

"Bir çantaya ihtiyacımız var. Çantadan başka hiçbir şeye dokunmayın." Sesi gerçekten gergin çıkmaya başladı. Gergin olmasından hoşlanmıyorum. Şimdiye kadar ikimiz arasında sakın olan oydu. İkimiz de akıl sağlığımızı kaybedemeyiz ve benim zaten aklımı tamamen kaybettiğim çok açık.

Mutfakta bir kese kağıdı bulduk. Oturma odasına doğru koşarken ayağım sert bir şeye çarpıyor ve neredeyse takılıyorum. Etrafımdaki ölü yüzlere ve kana bakmamaya çalışıyordum ama gözlerim aşağıya dalıyor. Kan görüyorum, lanet olsun çok fazla! Sonra tanımak midemin çukuruna sertçe batıyor. Bu Steven! Tiksintiyle geri çekiliyorum.

"Yine başlama şimdi. Buradan çıkmamız gerek," diye çıkışıyor Predator. Beni öne doğru itiyor ve titreyen ellerimle kamerayı ve hafıza kartlarını çantaya koymasına yardım ediyorum.

Elimi tekrar tutuyor ve beni ön kapıdan dışarı çekiyor. Tam önüme bakıyorum ve sonra çimenleri görüyorum. Elini çekip kurtarıyorum ve sanki sonunda özgür kalmışım gibi ileri atılıyorum. Verandadan çıktıktan sonra titreyen bacaklarımın hareket ettirebildiği kadar hızlı koşuyorum.

Bacaklarımın tutmaması ve ot değil çakıl yemem için fazla uzağa gidemem. O kadar uzağa bile gidemedim.

Hareket etmekten çok korkuyorum.

Olacaklara dönüp bakamayacak kadar korkuyorum.

Arkamda çakılların çitirdadığını duyuyorum ve kalbim sıkışıyor. İçim parçalanıyor ve ağlamaya başlıyorum. Hıçkırıyorum çünkü Tanrı bile bana yardım etmeyecek.

"Cara." İsmimi duyunca başımı kaldırıyorum. Sanki gerçekten önemsiyormuş gibi söylüyor. Kulağa rahatlatıcı geliyor. "Gitme vakti geldi. Artık güvendesin."

Yanımda çömeldiğinde ona ilk kez iyice bakabiliyorum. Koyu kahverengi saçları kısa ve düzgün, yanlardan tıraş edilmiş. Yüzü acımasız ve sert, sakalı onu daha da korkunç ve karanlık gösteriyor. Taştan yapılmış gibi görünüyor. Sonra gözlerini görüyorum, gri gözlerini. Vahşi gözler.

Gözlerimi onunkilerden ayırıyorum. Kesinlikle her şeyi gören gözleri var, tıpkı arasında sıkışıp kaldığım duvarların her şeyi gördüğü gibi.

Bir an için duygular kabarmakla, bana yapılanların dehşetinde boğulmakla tehdit ediyor ama gözlerimi kapatıp ruhumu karartan boşluğa odaklanıyorum. Yaşadığım kâbusun anıları yerine boş duyguları tercih ederim.

"Şimdi gidiyoruz. Yürüyebilir misin?" diye sorarak beni karanlık düşüncelerimden kopardı. Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama sahip olduğum adrenalin artık yok. "Tamam, yürümek yok o zaman," diyor. Kolları altımdan kayıyor ve beni kaldırıyor. Onun kollarında kendimi küçük hissediyorum. O benden çok daha büyük ama ben kendimi küçük hissediyorum çünkü bir zamanlar olduğum kişiden geriye hiçbir şey kalmamış.

Yürüyor ve konteynerden uzakta olduğu sürece nerede olduğu umurumda bile değil.

Kendimi kapatıyor gibiyim, zihnim, bedenim, ruhum - her parçam savaşmaktan yoruldu.

"Güvendesin. Artık benimlesin." *Duyduğum son sözler bunlar.*

Damian ve Cara'nın hikayesine devam ~ Predator

Düşmanlardan Sevgililere Serisi

[Kalpsiz](#), Roman #1 ~ Carter Hayes & Della Truman

[Reckless](#), Roman #2 ~ Logan West & Mia Daniels

[Dikkatsiz](#), Roman #3 ~ Jaxson West & Leigh Baxter

[Acımasız](#), Roman #4 ~ Marcus Reed & Willow Brooks

[Shameless](#), Roman #5 ~ Rhett Daniels & Evie Cole

Michelle ile Online Bağlanın:

Bülten

FaceBook

Amazon

GoodReads

BookBub

Instagram

Twitter Web

sitesi

YAZAR HAKKINDA

Michelle Horst, Michelle Heard olarak değişiyor. Oğlumun soyadını alıyorum ;)

Michelle, okuyucularının içinde kaybolabileceği hikâyeler yaratmayı seven, çok satan bir Romantik Yazar. Kadını için savaşmaktan korkmayan alfa kahramanlara bayılıyor.

Michelle'in dünyasında olup bitenlerden haberdar olmak ister misiniz? Alfa kahramanı sürümleri, satışlar

ve harika hediyeler hakkında en son haberleri almak için kaydolun →

http://eepurl.com/cUXM_P

Bu kitabı veya herhangi bir kitabı beğendiyseniz, lütfen bir yorum bırakmayı düşünün. Yazarlar tarafından takdir edilmektedir.

TEŞEKKÜRLER

Sheldon, kalbimi ellerinde tutuyorsun. Bir annenin isteyebileceği en iyi evlat olduğu için teşekkür ederim.

Beta okuyucularım Morgan, Kelly, Kristine, Laura ve Leeann'a - kağıttan bebeğimin vaftiz ebeveynleri olduğunuz için teşekkür ederim.

Ardent Prose'den Neda ve ekibine halkla ilişkilerimi yürüttükleri için özel olarak teşekkür ederim.

Kapak tanıtımına ve çıkış gününe katılmak için zaman ayıran her blog yazarına ve okuyucuya teşekkür ederim.

Willow Winters ve *Leigh Shen*, siz benim rock yıldızlarımsınız. Tüm tavsiyeleriniz ve sabrınız için teşekkür ederim. Bu seri sizin sayenizde oldu.

Hepinizi tonlarca seviyorum ;)

25 Temmuz'da geliyorth , 2018

FALSE PERCEPTIONS

M I C H E L L E H E A R D

3 Kural

Kimseye güvenme.
Hiçbir şey umurumda
değil.
Savaşmadan yenilmeyin.

[İYİ KRESLER](#)

#SuspenseRomance
#UndercoverNavySEAL #Hayden&Emily

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.